C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\Nová složka\May K. - Ztracený syn 12 - Škrcení hadí hlavy.pdb

PDB Name: 12 Škrcení hadí hlavy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Karel May
Škrcení hadí hlavy
Původní název Der verlorne Sohn, oder Der Fúrst des Elends
12. Román z cyklu Ztracený syn

KAPITOLA PRVNÍ Drama za deštivé noci

Přiblížil se večer. Ulicemi rezidence se honil vítr a vrhal kapky deště proti oknům bytů. Světlo plynových lamp jen málo pronikalo vodní záplavou, takže lidé, potkávající se na chodnících, se nemohli téměř poznat, pokud do sebe doslova nevrazili. Chodců zde samozřejmě moc nebylo, protože kdo nemusel ven do nečasu, zůstal raději doma u roztopených kamen. Směrem od řeky se blížil úzkou uličkou muž a mířil k domu, kde bydlel apatykář Horn. Na sobě měl jakýsi starý kabát a šel hluboce skoněn, aby jeho vysoká, rozložitá postava vypadala méně nápadně. Navíc se vyhýbal nedostatečnému světlu, které vrhaly pouliční lampy. Dorazil k apatykářově domu a zaklepal zvláštním, již zmíněným způsobem na dveře. Kvůli poryvům větru, které zdusily jakýkoli zvuk, musel klepání několikrát opakovat. Konečně se odsunula závora a dveře se otevřely, ačkoliv jen nepatrně.
„Kdo je tam?" zeptal se ženský hlas.
„Je Horn doma?" odpověděl příchozí otázkou.
„Proč?
„Musím s ním mluvit.
„O čem?"
„Hrome!" zaklel muž.
„Do toho ti nic není, káčo pitomá!
„Ohó!" nenechalo se zastrašit děvče, apatykářova dcera Jette.
„Nepustíme si dovnitř každýho! Kdo jste?"
„To řeknu až jemu. Chci dozadu!" Poslední slova řekl zvláštně zabarveným hlasem, což ihned zabralo.
„Ach, tak!" mínila.
„To je něco jinýho. Jen pojďte dál!" Otevřela dveře úplně, aby mohl vejít. Aniž by se napřímil, vstoupil dovnitř. Domnělý kabát byly vlastně dvě se-špendlené koňské houně. Jeden cíp si přidržel přes tvář, navíc měl klobouk naražený až po oči, takže z jeho tváře nebylo téměř nic vidět. Přesto zvedla lampu, aby si posvítila na jeho obličej. Muž zlostně zvolal:
„Vypadni s tím světlem a koukej zavolat starýho! Nebudu tu tvrdnout věčnost!"
„Tak jděte po schodech do sklepa, aby vás nikdo neviděl. Budete něco pít?"
„Že bys chlastala se mnou? Z toho nic nebude!" Seběhl ze schodů. Dveře sklepa byly pouze přivřené, takže mohl vejít. Starý míchač jedů se vzápětí objevil. Cizinec mezitím odhodil improvizovaný kabát a sundal klobouk, aby z něj vyklepal vodu. Apatykářova lampa ozářila mužův vousatý obličej.
„U dobrého ducha!" ujelo Hornovi.
„Copak? Proč se lekáte? Nebo mě máte za satana?"
„No, o moc lepší nejste!"
„Příliš mi lichotíte!"
„Bormann! Bormann!"
„No jo, jsem to opravdu já."
„Co tu chcete?"
„Nejdřív drobet pálenky, starej, ale pořádnej žejdlík a ne tu tvoji porci, po který by se nevopila ani pěnkava."
„Máte peníze?
„Nebe a peklo! Co je vám po tom?"
„Ajaj! Já prodávám - nenalívám zadarmo. Nebudu za vás platit ze svýho."
„Kdo řekl, že nezaplatím?"
„Hm, hm!" Přitom vrhl významný pohled na Bormannovo oblečení, spíše cáry.
„No, kamarádovi byste mohl dát i bez placení - ale což, když se napiju, taky zacáluju. Sem s tím!" Vytáhl z kapsy minci a podal ji lékárníkovi. Ten na ni vrhl krátký pohled a prohlásil.

„To stačí. Takže z nejlepšího?"
„Jo. Stejně tu chlastáte samý utrejchy!" Starý naplnil korbel a podal jej obrovi. Ten se dlouze na-pil.
„Ach!" liboval si,
„to zahřeje! Proklatá slota! Naplňte to znova!" Dopil, posadil se na starou lavici, vyprázdnil i druhý korbel a pohodlně se rozvalil.
„Divíte se, že jsem se odvážil přiject do hlavního města?" zeptal se apatykáře.
„Asi víte"
„Ano. Všechno jsem četl."
„Proklatá historka!"
„Ano, ředitelování vám dlouho nevydrželo! Proč jste udělal takovou hloupost?"
„Hloupost? Udělal jsem jen to, co je mým zvykem. Ten proklatej Kníže bídy - ať ho vezme ďábel!"
„Ach! Takže to byl on?"
„Jasně."
„Muselo být zle!"
„Jo, strašně zle! Není žádná slast, když má člověk za zadkem policajty. Už mi to leze krkem!
„Co chcete dělat? Vydáte se dobrovolně?
„Máte mě za idiota? Ne, mám jiný úmysly. Vy jste ve spojení s Kapitánem?" Apatykář beze slov pokrčil rameny.
„No, vysypte to!"
„Nyní je to nebezpečné."
„Blbost! Vždycky to bylo nebezpečný!"
„Ne jako teď."
„No, nemáte mě za zrádce, he?!"
„Ne, vás ne."
„Nuže!"
„Stáhl jsem se."
„Už pro něho neděláte?"
„Ne."
„Proč?"
„Jak jsem řekl, stalo se to nebezpečným. Zdá se, že na něho brzy kápnou."
„Proč myslíte?"
„Nevím nic určitého, něco prostě visí ve vzduchu."
„No, vyčuchat se nic nedá, to je fakt. Je mi proklatě nepříjemný, že o něm nechcete vědět. Jste obyčejnej hlupák!"
„Ohó!"
„Jasně. Když už jste pro něho dělal, je jedno, jestli v tom pokračujete nebo ne. Až ho popadnou, všecko vyzvaní, a pak i s várna udělaj krátkej proces, jako byste pro něj dělal furt."
„Nu, s tím se dá počítat."
„Pchá! Buďte si jistej, že něco zažijete, jestli to vopravdu visí ve vzduchu, jak jste řek. Neslyšel jste o mým bratrovi?"
„Je dosud šílený."
„Aha! Z vašich kapek?"
„Co vás vede?!"
„Nelžete! Vždyť jsem mu je sám dal! Nevykroutíte se! Kde je?"
„V blázinci v Rollenburgu.
„Výborně! Třeba ho to zachrání před basou. Ještě něco: chtěl jsem ke zbožnýmu Seidelmannovi. Několik hodin jsem čekal před jeho barákem, ale byla tam naprostá tma. Odjel?"
„Jo," zasmál se tázaný.
„Na jak dlouho?"
„To nevím - určitě na několik let."
„Proklatě! Počítal jsem s ním, protože v podstatě zavinil moji situaci. Prodal mi kluka, kterej mě přivedl do šlamas-tyky. Kam jel?"
„Do Rollenburgu."
„Do Rollenburgu? Na delší dobu, jak jste řek? To nechápu! Co tam pohledává?"
„Hm! Asi bude odpovídat."
„Nemluvte jako pitomec! Odpovídat! Komu asi, he?"
„Vyšetřovateli."
„Hrome!" vyrazil Bormann.
„Čapli ho?"
„Ano."
„Pročpak?"
„Obchodoval s holkama. Navíc je zapleten do historky s Králem lesa. Jeho příbuzní to zaplatili životy."
„Škoda, převeliká škoda! Takže si taky spálil prsty! Jeden za druhým táhnou do pekel. Musím se postarat, aby nedostali i mě! Znáte poslední shromaždiště?"
„Ne."
„To je hloupý! Snad se dosud slejzají v zahradním domku v Zednický ulici?"
„Ne, tam už ne. Kapitán se přemístil."

„Ale kam? Musím s ním mluvit, musím! Netušíte, kde bych ho našel?"
„Nevím."
„Tak, tak! Opravdu?"
„Nesmím o tom mluvit."
„Ani se mnou?
„Nevím, jestli by byl rád, kdybyste za ním přišel. Kdyby se naštval, slízl bych to já."
„No, chci vás ujistit, že bude mít naopak radost, když mě uvidí."
„Kdo by tomu věřil!" Tu vyskočil obrovitý akrobat z lavice, položil mu ruku na rameno a prohlásil:
„Chci, abyste odpověděl!"
„A když neposlechnu?"
„Uškodíte si. Ubytuju se u vás, dokud mi neřeknete, co chci vědět. Jistě víte, co se stane, když mě u vás najdou!" To zabralo. Lékárník polekaně vykřikl:
„Tak jsem to nemyslel. Tady vás nemůžu potřebovat! Kdyby vás tu objevili, byl bych ztracen."
„Nuže, mluvte! Kde najdu Kapitána?"
„Nevím, ale znám jednoho, který vás k němu zavede."
„Kdo je to?"
„Winkelmann ze sklepní prodejny tabáku v"
„Winkelmann?" přerušil jej Bormann.
„Znám ho, ale je to počestnej občan, kterej o Kapitánovi nebude nic vědět."
„Jistě, ale chodí k němu starý učitel a varhaník ve výslužbě, který vám podá zprávu. Také u něho vysedává agent Bauer, který patří taktéž ke spolku."
„Budou tam i teď?"
„Někdo z nich určitě."
„Tak! No, ale jak zjistím, jestli tam jsou, když se nesmím nechat spatřit?"
„To je vaše starost."
„Vaše taky!"
„Jak to?"
„Musíte se mnou!"
„Ach! Ani mě nehne!"
„Nepovídejte!"
„Jde to zařídit i jinak: pošlete poslíčka."
„Kdepak, to je nebezpečný!
„Pro mě je ještě nebezpečnější běhat s vámi po ulici!
„Jak chcete!" odvětil Bormann rozhodně.
„Zůstanu holt tady a vy půjdete sám!"
„Cože?! Myslíte!"
„Jo, myslím! Zůstanu tady ve sklepě vy půjdete sehnat kantora nebo agenta, abyste ho přivedl sem. Tak odstraníme nebezpečí, že nás uviděj spolu."
„Ani mě nenapadne!"
„Ne? Říkám vám, že to chci!"
„Nemáte mi co poroučet!"
„Ne. Uděláte to dobrovolně a sám od sebe. Já teď půjdu nahoru k holkám a neopustím vás dřív, dokud si nepromluvím s některým z těch dvou. To je moje poslední slovo. Jdeme!" Obrátil se ke dveřím, aby šel nahoru. Apatykář rychle přiskočil a vystrašeně zvolal:
„Proboha! Nikdo se nesmí dovědět, kdo vlastně jste!"
„Taky jim to nebudu věšet na nos!"
„Už vás viděli a poznají vás. Divím se, že už Jette nezjistila, kdo vlastně jste!"
„Sám vidíte, že bude nejlepší, když uděláte vše, co chci."
„Už nemám s Kapitánem nic společného!"
„Po tom mně nic není!"
„K tomu ta nepohoda!"
„Pro naši věc se hodí, vlastně ani nemůže bejt lepší!"
„Pak nemůže být nebezpečné, když půjdete sám!"
„Přesto to neudělám. Neztrácejme čas pitomostma. Chcete nebo ne?" Opět chytl za kliku sklepních dveří.
„Proklatě!" vrčel Horn.
„Je to tak: když podá člověk prst satanovi, utrhne mu celou ruku. Příště budu chytřejší!
„Příště si dělejte podle svýho, ale dneska se stane to, co chci já!"
„No, vidím, že se nevykroutím. Holt půjdu."
„Dobrá! Ale hoďte sebou, abych tady netvrdnul celou věčnost!"
„To je i v mém zájmu." Vytáhl z kapsy klíč od dveří a chtěl jít. Akrobat jej však rychle uchopil za paži a řekl:
„Zadržte, váženej! Co chcete udělat s klíčem?"
„Musím vás tu zamknout."
„Ach tak! Pročpak, he?"
„Aby vás nikdo neviděl."

„Nesmysl! Nejsem praštěnej, abych se tu nechal zabed-nit! Akorát bych se dostal do průšvihu. Kdepak, klíč dáte mně! Zamknu zevnitř, tím to hasne!" Vyrval mu klíč z ruky a vystrčil jej ven. Lékárník volal zpět:
„Nechlastejte mi pálenku!"
„Bez obav! Nenechám se vaším patokem připravit o život!" Sotva však zamkl dveře, naplnil si sklenici a vypil ji.
„To stačí!" zamumlal.
„Je to vostrý jako líh, jenže já si musím zachovat chladnej rozum. Zavdal bych si, ale radši zůstanu střízlivěj." Opřel se o sud a zavřel oči. Byl unaven, a tak není divu, že upadl do polospánku, v němž ztratil přehled o čase. Vytrhly jej až kroky na schodech ke sklepu. Následovalo klepání na dveře.
„Kdo je to?" zeptal se.
„Já. Horn. Už ho vedu." Otevřel. Lékárník přiváděl učitele ve výslužbě, který mu nyní nařídil:
„Jděte nahoru a hlídejte! My si tu zatím popovídáme." Horn odešel, učitel vstoupil do sklepa, zamkl za sebou dveře a pátravým pohledem přeměřil obrovitou postavu, jež stála naproti němu s lampou v ruce. Bormann Kapitána nepoznal.
„Pane, ještě jsem vás neviděl," prohlásil.
„Opravdu ne?"
„Ne. Vzpomněl bych si, protože mám dobrou paměť na lidi."
„Pochybuji. Proč jste pro mne poslal?"
„Slyšel jsem, že znáte Kapitána."
„To ano."
„Víte, kde bych ho našel?
„Jistě."
„Myslíte, že bych s ním moh mluvit už dneska večer?"
„Samozřejmě."
„Kde ho najdu?"
„Tady."
„Výborně. A kdy?"
„Hned teď."
„Hned teď? Sakra! Chcete tím říct, že Kapitán je nablízku, nebo dokonce"
„Dokonce? Co?"
„Dokonce, že to jste vy?"
„Máte pravdu, jsem to já. Vaše paměť není tak dobrá, jak jste říkal."
„To dělá maska!"
„Tak? Nu, mé převleky jsou vskutku výtečné. - Bor-manne, co vás to napadlo lézt do rezidence?!"
„Ať jsem kdekoliv, vždycky je to nebezpečný."
„Ale zde nejnebezpečnější!"
„Může bejt! Jak se mi zdá, nejste mým příchodem zrovna nadšenej!" Prohlásil to vyčítavým tónem. Kapitán jej uklidňoval:
„Naopak, byl jsem rád, když jsem se dozvěděl o vašem příchodu. Mám pro vás práci."
„Vyplatí se?"
„Velmi."
„Kdy to vypukne?"
„To je nejisté."
„To je k ničemu. Potřebuju prachy. Chtěl jsem si je vydělat co nejrychleji, nemůžu čekat."
„K čemu je potřebujete?"
„Sakra, přece k životu!"
„Hm! Přesto vás neušetřím: jak jste mohl v Briickenau udělat takovou pitomost?!"
„No, už je to za náma a neměli bysme se k tomu vracet. Nejsem tady, abych poslouchal výčitky. Potřebujete mě nebo ne?"
„Potřebuji."
„Dobře! K. čemu?"
„Posaďme se, aby se nám lépe mluvilo!" Sedli si na lavici. Kapitán vytáhl dva doutníky, podal jeden Bormannovi, a když si připálili, zeptal se:
„Víte, komu vděčíte za potíže v Briickenau?"
„Jo."
„Nuže, komu?"
„Knížeti bídy."
„Správně! Kdybyste mu tak mohl splatit účet"
„Sakra, to kdybych mohl! Jak bych si dal záležet!"
„Můžete."
„Leda bych věděl, kde ho najdu."
„Vím to."
„K čertu! Kde?"
„Zatím to nechme být. Není vyloučeno, že se mýlím, tře- f baže mé dohady mají něco do sebe. Nejdřív mi řekněte, kde všude jste se toulal.
„Na druhý straně. Byl to bídnej život. Žádný pití, jídla málo. Moje stará tvrdne ve vyšetřovačce, nás ostatní

pronásledovali jako divou zvěř. Chtěli jsme přes vodu, ale neměli jsme peníze."
„To bylo jen dobré."
„Proč?"
„Kdybyste měli peníze, zamířili byste do přístavu, kde by vás ihned zatkli."
„Byli bysme opatrný."
„Nic by vám to nepomohlo. Znají váš popis a hlavně vaše obrovitá postávaje k nepřehlédnutí."
„Ale kam mám jít? Musím zmizet."
„Jděte na Východ, ne na Západ."
„Do Turecka?"
„Ano."
„Hm! To není špatný! Ale prachy, prachy!"
„Ty si vyděláte. Jste tady sám?"
„Jo."
„Máte ubytování?"
„Jasně."
„Bezpečné?"
„Chlap mě nemůže prozradit, nebo by s ním byl konec. Pracoval totiž se mnou."
„Znám ho?"
„Nevím. Je to rentiér."
„Rentiér? Sakra! Pak musí mít peníze! A vy říkáte, zeje potřebujete"
„No, nazejvá se rentiérem, ale s majetkem na tom není extra dobře. Když potřebuje peníze, musí si je vyrobit.
„Ach, penězokazec!
„Jo.
„Tady žádného neznám. Jak se jmenuje?"
„Wunderlich. Bydlí u nový tržnice číslo dvanáct.
„Zatím jsem o něm neslyšel. Zdá se, zeje sám pro sebe."
„Jasně. Je to starej lišák, ke kterýmu se člověk snadno nedostane."
„Snad ho poznám díky vám."
„Může bejt."
„Ví, co vás potkalo?"
„Jo."
„Co říkal, když jste k němu přišel?"
„Ještě jsem u něho nebyl."
„Ach tak! Opravdu vás přijme?"
„Jistě, musí! Přesto se přiznám, že tu nechci zkejsnout navěky. Pálí mě zem pod nohama."
„To chápu."
„Kdy mě budete potřebovat?"
„Nu, měl bych pro vás něco již dnes."
„Mluvte!"
„Ne, schovám si pro vás něco lepšího a zároveň těžšího."
„Těší mě! Větší dřina, větší odměna, jestli se nepletu!"
„Samozřejmě."
„Víte už, co by to mělo bejt?"
„Jistěže. Jedná se o záležitost, k níž může dojít, ačkoli mi to není příliš milé. Jak jsem poznamenal, jde o Knížete bídy."
„Výborně! Budu akorát nadšenej, když se mu dostanu na kobylku!"
„Zahráli bychom mu náramnou věc."
„Jsem připravenej. Oč jde?"
„O osvobození zajatce."
„Ach! Hmm! To je hloupý!"
„Jak to?"
„No, každej radši obdělává svoje políčko. Někdo má radši chytrost, jinej se spolehne na svý svaly. K osvobození zajatce patří prohnanost, a to není moje silná stránka. Já radši praštím pěstí.
„O to také jde."
„Mám rukama rozbít vězení, abych dotyčnýho vytáhl ven?"
„Ne. Chci pouze naznačit, že nepotřebujeme vymýšlet lest. Mám klíč."
„Ach tak! To je dobrý!"
„Jistě. Mám to naplánováno již delší dobu, a proto jsem se včas postaral o klíče. Dám vám je. Ostatní záleží na vás."
„O jaký vězení jde?"
„O zdejší."
„Běda, tady jsou samí chytráci!"
„Nevadí, to vůbec nevadí! Máte klíč, čímž je záležitost z větší části vyřešena."
„Snad! Koho mám vysvobodit?"
„Jistého urozeného pána."
„Dobře, dobře. Je bohatej?"

„Ano, nesmírně."
„Hodí mi to něco?"
„Několik tisíc."
„Krucinál, to se hezky poslouchá! Smím se dovědět jeho jméno?"
„To se pochopitelně dozvíte. Jedná se o barona Franze voň Helfenstein." Bormann ucouvl.
„Baron voň Helfenstein, kterej má palác u tržnice?"
„Ano, ten."
„Co udělal?"
„To nevím."
„Snad byste měl vědět, proč ho zatkli!"
„Ještě ho nezatkli."
„Ne? Rozuměl jsem správně? Ještě ho nezatkli?"
„Ne"
„A přece ho mám vysvobodit?
„Ano."
„Z toho by byl chytrej leda čert! Má snad vyhlídku, že ho zatknou?"
„Ano, tak je to. Jeho úhlavním nepřítelem je totiž Kníže bídy, který se jistě postará, aby vůči němu tvrdě vystoupil. Zažaluje ho a nechá zavřít. Pokud by někdo barona vysvobodil, provedl by zároveň pěknou čertovinu Knížeti bídy."
„Zajímávej případ! A baron se nechá osvobodit?"
„Jistěže."
„Takže není bez viny?"
„Ne."
„Hm, zvláštní! Co udělá, až se dostane na svobodu?"
„Uteče - snad s vámi do Turecka."
„To by mně přišlo jenom vhod. Celá ta historka mi připadne poněkud zvláštní, ale víte, co víte, a tak to taky beru. Řeknete, kdy se to má stát?"
„Až ho zatknou, k čemuž dojde asi v nejbližších dvou dnech."
„Kolik zaplatí za svobodu?"
„Kolik žádáte?"
„No, málo určitě ne! Věc je nebezpečná a on je strašlivě bohatej."
„O tom nehodlám diskutovat. Povězte obnos!"
„Pět tisíc guldenů."
„To není obzvlášť moc."
„Kdy je vyplatí?"
„Jakmile bude na svobodě."
„A kdybych už teď požádal o malou zálohu?"
„Vlastně by od něho nebylo příliš chytré, kdyby platil už nyní, protože dosud není jisté, zda bude opravdu zatčen."
„Přesto potřebuju peníze."
„O tom pochybuji. Musíte se skrývat, nesmíte na ulici -tak k čemu by vám byly peníze?
„Ach, právě k osvobození zajatce člověk potřebuje různý věci. Navíc si musím sehnat prádlo, oblek a další krámy. Stačilo by mi sto guldenů."
„Nu, nebudu škudlit. Dostanete je." Po těchto slovech na něho Bormann vrhl překvapený pohled. Přivřel víčka, ale nedokázal zastřít lstivý záblesk.
„Nebudete škudlit - vy?!" otázal se.
„Mluvím jako Kapitán. Baron mi samozřejmě bude muset částku vrátit."
„Ach tak! Jak se dozvím, že ho zatkli?"
„Objeví se to ve všech novinách a nepochybně se to rychle dostane mezi lidi, nemyslíte?"
„Kdy a jak dostanu klíče?"
„Dám vám je ještě dnes."
„Fajn! Přesto by bylo nejlepší, kdybyste mě o všem informoval vy."
„To nepůjde."
„Pročpak?"
„Nebudu tady."
„To je škoda, hrozná škoda!"
„Jinak to nejde." Bormann hlasitě vyprskl, zasmál se, vrhl na Kapitána další lstivý pohled a prohlásil:
„Nemyslel jsem, že mě budete mít za takovýho pitomce!"
„Pitomce? Proč?"
„Buď za pitomce, anebo za zrádce."
„Jak to myslíte?"
„Nemohli bysme mluvit otevřenějc?"
„Mluvím otevřeně!"
„Kdepak! Netvrďte mi, že tu nebudete, když barona zatknou!"
„Je to pravda.
„A jakmile se dostane na svobodu, budete znovu tady?"

„Nerozumím vám, Bormanne!"
„Tím lip rozumím já vám! Až bude baron zatčenej, nebudete pryč - budete dřepět v díře."
„Nesmysl!"
„Žádnej nesmysl! Prokouknul jsem vás! Jste Kapitán, ale zároveň jste baron voň Helfenstein!"
„Co vás nemá!"
„No, člověk si snadno domyslí, že Kapitánem není oby-čejnej chudák. Apatykář říkal, že vám jdou po krku, a tak není těžký uhodnout, co se mi snažíte zatajit."
„Máte bujnou fantazii!"
„Přesto se nepletu. Kapitáne, vy jste mi dal vždycky práci a nikdy jste mě nenechal ve štychu. Taky teď jste mi slíbil peníze, proto se můžete spolehnout, že vás nepodrazím. Uděláte nejlíp, když mi nalejete čistou vodu. Pro vás půjdu i ohněm. Za dobrou odměnu udělám hodně pro baronovu svobodu, ale abych osvobodil vás, za to klidně položím život. V tom je jedinej, zato obrovskej rozdíl."
„Hm! Skoro bych vám věřil!"
„Jen ke svýmu dobru. Prokoukl jsem vaše postavení. Jste v průšvihu a chcete vyhodit svůj poslední, nejvyšší trumf. Je to tak?"
„Ano."
„Takže správně! Pokud vám trumf vyjde, bude všecko v pořádku, ale pokud nevyjde, zavřou vás a udělaj s várna krátkej proces. Pak si budete moct vybrat mezi dvojím: smrt nebo útěk. To druhý je každopádně lepší." Kapitán se zamyšleně zahleděl před sebe. Nechtěl prozradit své tajemství, ale na druhou stranu si uvědomil, že bude lepší mluvit s Bormannem upřímně.
„A nakonec," dodal Bormann,
„nakonec bych se stejně dověděl, že jste baron.
„Ano, máte pravdu."
„Takže upřímnost?"
„Dobrá. Přísahejte, že budete mlčet!"
„Jasně!"
„Tedy přiznávám, že jsem baron."
„To mě těší. Můžete se mnou pevně počítat, ať se děje cokoliv. Tady je moje ruka. Sedět v díře vás nenechám!"
„To mne těší. Vaše rušení je správné. Hraji vabank, to znamená, že vsadím na jedinou kartu. Nepřátelé tuší, kdo jsem, takže mi jdou po krku. Sestavil jsem plán, abych protivníky zničil, ale pokud nevyjde, je konec. Není vyloučeno, že mne zatknou, a v takovém případě jste jediný, na koho se mohu spolehnout."
„Postarám se o vás."
„Výborně. Zaplatím mnohem víc než pět tisíc."
„To je zavazující. Klíče dostanu ještě dneska?"
„Ano."
„Máte ňáký peníze?"
„Samozřejmě."
„A ty vám seberou?"
„Nikdo je nedostane! Ještě dneska je ukryji."
„Snad ne ve vašem paláci?!"
„Ani mne nenapadne! Navíc hned poté, co mne vytáhnete z vězení, provedeme kousek, který nám vynese miliony."
„Sakra!"
„Jde o šperky."
„Jsem pro. Tady v rezidenci?"
„Ano."
„Takže zlatník?"
„Ne. Jde o dámu, která se přechodně ubytovala v jistém hotelu."
„To nebude těžký!"-
„Jistěže ne. Dokonce mám již klíče."
„Pak bych nejradši křičel radostí. Abysme nezapomněli na nejdůležitější: myslíte si, že kdyby vás zatkli, tak vás str-čej do zdejšího vězení?"
„Nepochybně ano. Kam jinam?"
„No jo, ale do jaký cely?"
„Těžko říci. Musel bych dát znamení."
„To nebude snadný."
„Kdepak! Domluvíme-li se na jistém čase a signálu, bude to hračka."
„Například?"
„Až zazní poslední úder chrámových hodin, oznamujících poledne, budu se držet oběma rukama za mříže."
„Co když vás spoutaj?"
„To neudělají."
„Co když vás šoupnou do díry, která má na vokně .bednu?"
„Pak by mé znamení nebylo vidět."
„A já ani nemůžu přes den na ulici."
„To je hloupé. Snad najdeme spojence."

„Možná."
„Třeba vašeho penězokazce?"
„Uvidíme."
„Hlavně se mějte na pozoru! Jakmile se dáte do díla, musí se zdařit, jinak je všechno v háji."
„Budu samozřejmě opatrnej. Jak se jednou dostanu do basy, bez vás neodejdu, i kdybych měl všecku tu pakáž pozabíjet."
„Nejednejte neuváženě, Bormanne. Kdyby se to nepodařilo v rezidenci, mohlo by to vyjít jinde."
„Převezou vás jinam?"
„Nepochybně ano - alespoň v případě, že mne skutečně zatknou. Průběh vyšetřování bude žádat, aby mne převezli na různá místa, například do Tannensteinu nebo do Briic-kenau. Kdybyste se o tom mohl dozvědět"
„Uvidíme. Nejlepší by ovšem bylo, kdyby podobný ptá-koviny nebyly nutný."
„Máte pravdu. Jsme tedy domluveni?"
„Jo. Dneska bych ale potřeboval aspoň tu stovku."
„To se rozumí samosebou. Nemám u sebe peníze, ale vyzvednu je."
„A donesete je sem?"
„Ne, půjdete se mnou. Máte ještě něco?"
„Ne. Všecko stojí tak, že nemůžeme určit nic bližšího. Co se však stane, když vám trumf vyjde? Budete mít i potom pro mě práci?"
„Ještě víc."
„Dobře, jsme dohodnutý. Apatykáře máte jistýho?"
„Příliš mu nevěřím - ale nic neslyšel."
„Ví, že jsem tady. Kdyby se prokecl, budou mě hledat na každým rohu."
„A přece vás nenajdou! Rentiér Wunderlich vás snad nezradí."
„Toho se vyvaruje, protože by byl ztracenej se mnou."
„Takže můžeme jít!" Opustili sklep. Nahoře u dveří stál lékárník a poctivě hlídal. Kapitán mu podal minci, pak oba muži vyšli na ulici, kde vítr běsnil ještě zuřivěji než dřív.
„Půjdeme po různých stranách silnice," radil baron.
„Kam vlastně jdeme?".
„Ke starý tržnici." it Dále nemluvili. Oba se zaměstnávali plnými silami bojem s vichřicí a dosáhli staré tržnice, aniž by někoho potkali.
„Postavte se za stromy," pokynul baron obrovitému spojenci. Bormann poslechl. Baron záhy zmizel za dešťovou stěnou, po chvíli se však vrátil zpět.
„Tady máte sto guldenů," pravil a vtlačil mu do ruky naditou peněženku.
„Je tam také hlavní klíč. Otevře všechny dveře, kromě zámků jednotlivých cel."
„To stačí. Jak budu vevnitř, klíč od cely snadno dostanu."
„Prozatím jsme hotovi."
„Ještě ne. Kdyby se nic nestalo, kde vás pak najdu?"
„Lepší bude, když vás vyhledám já."
„U Wunderlicha?"
„Ano. Dohodneme si znamení."
„To není nutný. Když řeknete moje jméno, pustí vás dál."
„Dobrá. Nikdo jiný nebude vědět, kde jste?"
„Ne. Dobrou noc!"
„Dobrou noc!" Bormann vyrazil směrem k nové tržnici, ale než se k ní dostal, zahnul do úzké uličky, jejíž jedna strana byla tvořena domy, kdežto druhá dlouhou bílou zdí. Zeď byla nestejně vysoká. Na místě, které nepochybně znal, přelezl a vnikl do malé zahrádky, jež patřila k domu číslo dvanáct. Ze zahrady se dostal do dvora, odkud se zahleděl do řady osvětlených oken. Potom zvedl několik malých kamínků a vrhl je do jednoho z nich. Bouře přehlušila jejich cinkání, takže Bormann musel pokus několikrát opakovat. Konečně se okno otevřelo a objevila se v něm hlava muže. Bormann třikrát tlesknul, hlava se ihned stáhla zpět. Za chvilku se otevřela zadní vrátka, do dvora vstoupila postava, která jej uchopila za paži a vedla jej do kůlny s uhlím a dřevem.
„To ses ty, Bormanne?" zeptal se Wunderlich, neboť to byl on.
„Jo. Kdo jinej? Nebo zná ještě někdo jinej tvoje znamení?
„Ne. Chlape, víš, čeho se odvažuješ?"
„Skoro ničeho."
„Co hledáš v rezidenci?"
„Peníze."
„Ach! Od koho?"
„Bez obav, od tebe ne!"
„Taky žádné nemám."
„Zato máš něco jinýho, co taky nutně potřebuju."
„Co?"
„Ubytování."
„Zbláznil ses?" zeptal se Wunderlich polekaně.
„Nezbláznil. Jsem unavenej a hladověj."

„Nemám pro tebe místo!"
„Žádný na celým patře?" Ne "
„i>G.
„Snad jsi všecko nepronajal?
„To ne, ale znám tvoje postavení."
„Já taky. Je hrozně nepříjemný, protože jsem promoče-jnej až na kůži. Tvoje místnost pro hosty by mně prospěla."
„Na to zapomeň!"
„Aj, myslím zrovna jen na to!"
„Tak to pusť z hlavy!"
„To nežádej!"
„A ty zase nežádej, abych se kvůli tobě dostal do průšvihu."
„Žádnej nehrozí. Kdo mě u tebe uvidí?"
„Každý, kdo přijde."
„Tak mě schovej!"
„Mám tě snad zapírat?"
„Jasně."
„Před mojí ženou?"
„Najdem výmluvu."
„A před služkama?"<
„Uvěří naší výmluvě."
„To nejde, to nejde! Nemůžu riskovat."
„Riskovat budeš spíš, když mě vyhodíš."
„Jak to?"
„Když mě neukryješ, nemám kam jít a můžu bejt snadno objevenej."
„Jdi ke švagrovy!"
„K ty? Vždyť by mě hned udala na policii! Kdepak, zůstanu u tebe!"
„Sakra! Vezmi rozum do hrsti! Nemůžu tě tu potřebovat."
„Zato já tebe!"
„Do toho mi nic není."
„Takže ne, Wunderlichu?!"
„Ne."
„I když j smě byli dobrý kamarádi?"
„To je pryč. Teď se k tobě nesmím znát."
„Poslyš, zlato, to druhý je úplně zbytečný, protože jak se zdá, neznáme se vůbec."
„Jak to?"
„Aspoň ty neznáš mě!"
„Ach, a jak dobře!"
„Ne, jinak bys mě nevyhazoval!"
„To je povinnost vůči sobě samotnému."
„Já jednám podle stejný povinnosti, proto zůstanu tady."
„Co tě napadá?!"
„Jo! Přijdu nahoru a zazvoním na tebe. Pak se uvidí, co dál."
„Chlape, to neuděláš! Co by na to řekla stará?"
„Dala by mi za pravdu, kdybych jí řekl, za co mi máš bejt vděčnej."
„Hrome! To bys udělal?"
„Sám mě k tomu nutíš!"
„Měj rozum!"
„Mám ho, ale tobě chybí! Říkám ti, že zůstanu u tebe, ať se ti to líbí nebo ne."
„Ty ses opravdu cvok!" .:..
„Ne. Žádám jen službu, se kterou bych se na tvým místě nerozpakoval."
„Jak dlouho bys zůstal?"
„Nanejvýš tři dny."
„Jak na tom ses s oblečením? Je tma, takže nic nevidím."
„Vypadám jako trhan."
„A v tom stavu tě mám přivést k ženě?"
„Ne. Mám peníze, za který mi koupíš, co budu potřebovat. Moji postavu znáš. Já počkám tady."
„Proklatej případ!"
„Kdepak! Jedná se jen o přátelskou službičku."
„Co budeš dělat v hlavním městě?"
„To je tajemství. Od tebe chci jen tři úplně snadný věci."
„Co by to mělo být?"
„Jednak bydlení. Nebudeš s tím mít problémy, protože ne-jpolezu ven."
„Pak to bude nápadné mé ženě.
„Ne - prostě mi není dobře."

„A dál?"
„Pak mi oznámíš, když zatknou jistýho urozenýho pána."
„Koho?"
„Nevím."
„Tajnůstkáři! A za třetí?"
„Přijde jistej pán a bude se tě ptát na Bormanna. Pošleš ho za mnou."
„Sakra! Taková neopatrnost! Už se teda ví, že budeš u mě?"
„S tím si nedělej hlavu, protože to ví jedinej člověk. Za jistejch okolností tě opustím už zejtra ráno."
„Jinak by to nešlo?"

„Ne."
„No, zatím tě schovám tady, aby tě nikdo neviděl. Co vlastně potřebuješ?"
„Kabát, klobouk, kalhoty a boty. Ostatní si můžu vzít od tebe."
„Holt tě tu musím strpět. Představím tě ženě jako starýho přítele, jehož jsem čirou náhodou potkal."
„Dobře. Ňáký jméno už vymyslíme. Teď hejbni kostrou! Toužím po pelechu!" Wunderlich jej zamkl a šel. Nejraději by bývalého komplice zabil. — Po delší době - asi hodinu před půlnocí - se dva muži drali bouří směrem k opuštěné továrně. Byl to kníže v doprovodu sluhy Antona. Prošli značnou část města, ale nepotkali živou duši. Dorazili k cíli, aniž by si jich kdokoliv všiml. V budově vytáhli dvě kapesní svítilny a prohledali okolí. S potěšením zjistili, že dosud nikdo nepřišel.
„Pojďme dolů!" pravil kníže. Sestoupili do prohlubně, v níž stály parní kotle. Zde mohli bez obav svítit, aniž by se museli strachovat, že někdo spatří světlo z ulice.
„Jsem zvědavý na tu skrýš!" prohlásil kníže.
„Prosím, hledejte!" usmál se Anton. Kníže posvítil kolem, poté musel uznat:
„Výtečně! Není vidět ani stopa po dnešní práci."
„A přitom jsme se museli pekelně snažit, abysme to stihli včas. Jsem zvědavý, jestli to místo najdete." Kníže pozorně zkoumal zeď a prohlásil:
„Tady to je, ne?"
„Proč zrovna tady?"
„Mezi kameny je jakoby vydrolená malta, ale v podstatě to jsou skuliny, jimiž budeme pozorovat shromáždění a také naslouchat, pokud mne tušení neklame.
„Uhodl jste! Prosím, Výsosti, podívejte!" Zamáčkl několik cihel dovnitř. Objevil se otvor, dostatečně velký, aby se jím protáhl muž. Nyní se Anton vplížil dovnitř, knížete za zády. Cihly byly usazeny zpět na místa, oba muži si připadali jako zazdění zaživa.
„Tady leží dva kvádry, které můžeme použít jako sedačky," řekl Anton.
„Nikdo nás neuvidí, nikdo nebude mít tušení o naší přítomnosti."
„Ano, udělali jste to skvěle. Stejně skvělá bude i odměna."
„Na to mí přátelé pochopitelně spoléhali," smál se policista.
„Lampy necháme svítit?"
„Bude lepší, když je zhasneme. Světlo by nás oslňovalo a špatně bychom viděli otvory ven. Zapálit je můžeme kdykoliv." Sfoukli lampy a napjatě vyčkávali, co se bude dít. — O půl hodiny dřív navštívil Adolf vinný sklep a našel tam agenta, v jehož okně, jak se dřív přesvědčil, hořela dvě světla. Posadil se k Bauerovi, ale jejich rozhovor se netýkal ničeho zajímavého. Agent se před půlnocí zvedl, Adolf jej za chvíli následoval. Každý se vydal za svým cílem. Právě odbíjela půlnoc, když Adolf dorazil na známé místo a začal pískat zmíněnou melodii. Bouře řádila takovou silou, že nedokázal pochopit, jak jej někdo může slyšet, ale za okamžik se skutečně objevila osoba v dlouhém převlečníku, uchopila jej za paži a vedla pryč.
„Pojďme tamhle naproti," prohlásil muž - nebyl to nikdo jiný, než sám Kapitán.
„Portál nás alespoň ochrání před deštěm." Pronikli na označené místo a přitiskli se na vrata, takže by je náhodný procházející jen těžko zpozoroval.
„Včera jsem vás pozval," začal Kapitán,
„a je správné, že jste přišel." Adolf se tvářil, jako by netušil, že jej ve skutečnosti pozval agent a ne Kapitán, a odpověděl:
„Přesnost je mým zvykem."
„To mne těší, protože v tom případě mohu doufat, že naše známost ponese ovoce."
„Včera ho bohužel nepřinesla."
„Přišli jsme pozdě, na tom se nedalo nic změnit."
„Přesto mě to štve! Dal jsem kovářům slovo, a tak mohli klidně počkat."
„Nu, stejně se jim to podařilo."
„Jenže na jak dlouho?"
„Cože? Vy víte!"
„Jasně, vím, že je znova chytli."
„Kdo vám to řekl?"
„Celej svět o tom mluví. Kníže bídy musí bejt čertovskej chlapík, nemyslíte?"
„Je to pošetilec, který se míchá do věcí, po kterých mu nic není! Asi ho brzy popadnu za pačesy!"
„Kdo bude opět tahat ty hlupáky z bryndy? Kdyby počkali v Briickenau na můj příjezd, byli by na svobodě."

„Snad je opět vysvobodíme."
„Pro mě za mě! Mne se to už netýká. Nejhorší je, že jsem si nic nevydělal."
„Snad vám nabídnu lepší příležitost, při níž byste si vydělal značnou sumu."
„To bych přivítal! Dneska jsem měl smůlu, až mě to připravilo o dobrou náladu."
„Jak to?"
„Ta hloupá Lisa se na mě zlobí!"
„Kdo?"
„No, tanečnice!"
„Ach tak, vaše paní!"
„Jo."
„Proč se zlobí? Vždyť jste říkal, zeje poměrně přívětivá."
„To jsem si myslel, ale dneska to vypadalo jinak."
„Proč?" ,.Kvůli včerejšku. Neočekávaně mě potřebovala, ale já přijel až pozdě. Pochopitelně se zlobila. Krom toho má u sebe černošku, který musím taky sloužit, i když ona sama je služkou. Začali jsme se dohadovat a já přitom upustil podnos. Kruci, Američanka řvala jako bejk!"
„Podnos byl tak drahý?"
„Mluvila o sto guldenech."
„Patřil jí? Vždyť bydlí v hotelu, ne?"
„Ach, kdybyste znal její móresy! Jí a pije jen ze svýho nádobí."
„Chce náhradu?"
„Každopádně. Já jsem se bránil, že nemám ani krejcar v kapse, a tak mi začala nadávat do hlupáků, oslů a tak dál. Nenechal jsem si to samozřejmě líbit, proto to došlo tak daleko, že zkrátila moje zaměstnání jen na dobu pobytu tady. Pryč mě s sebou nevěrné." To přišlo Kapitánovi vhod. Adolf se tvářil, jako by byl vzteky bez sebe. V tomto stavu člověk spíše podlehne svodům, než kdyby měl čistou hlavu.
„Takže na tom nejste nejlíp," mínil Kapitán.
„Jasně. Potřebuju peníze, ale nevím, kde je vzít."
„Půjčit si."
„Pchá! Kdo dneska půjčí jedinej gulden?"
„Potřebujete peníze tak nutně?"
„Jistě, jsem chudej. Navíc můj závazek"
„Promluvte si s věřitelem."
„Hrome, to nejde!"
„Proč ne?"
„Nic o tom neví."
„Ach tak! Ba, ba, to jsou ty falešné směnky!"

„Prokletá historka!"
„Byl jste příliš lehkomyslný."
„To vím teď taky. Potřeboval jsem peníze a myslel jsem, že díky směnce je dostanu. Bohužel jsem upadl do ještě větších dluhů. Teď nemám ani deset guldenů, abych nechal přepsat papír na sebe."
„Kdy má být vyplacena?"
„V nejbližší době."
„Běda! Víte, co se stane, až nadejde den splatnosti?"
„Musím cálovat."
„Pchá! Přece nic nemáte!"
„Sakra! - Pak mě teda šoupnou do lochu."
„Nejen to. Za falšování směnky vás samozřejmě zavřou, ale navíc na rok ztratíte právo na čest." Adolf neodpověděl, jako by byl poslední poznámkou úplně zdrcen.
„Rozuměl jste mi?"
„Bohužel," vzdychl.
„Ale i kdybyste měl peníze, nemohl byste si pomoci. Ne vy, ale příjemce musí částku uhradit. Pokud se nebude prezentovat osobně, věřitel ohlásí udání."
„Kdepak, kdybych měl peníze, byl bych z toho venku. Stačí přinést peníze, abych ten cár dostal zpátky."
„Pak vám mohu poradit jediné: sežeňte peníze."
„Ale opakuju: kde brát a"
„A nekrást!"
„K čertu s pitomým pořekadlem! Kdo ho vymyslel, nikdy nebyl v takový nouzi jako já. Kdybych věděl o ňákejch penězích, sáhnul bych pro ně, aniž bych se ptal, komu patří."
„To je krádež, můj milý!"
„To vím taky."
„Stíhaná zákonem." Adolf malomysině zakašlal, potom se zeptal:
„Chcete mi snad dávat lekce morálky? Vy, Kapitán bandy zlodějů?!"
„Ani by mne nenapadlo!"
„To byste taky kápnul na nepravýho. Když nesezenu peníze, hrozí mi basa - proč bych se tedy měl stranit krádeže,

která jediná mě může zachránit? Bližší košile než kabát!"
„Máte pravdu. Já bych se do podobné situace nikdy nedostal."
„Jak to?
„Pomohl bych si každým možným způsobem."
„Například?"
„Hledal bych na místech, kde leží peníze."
„Vám se to mluví! Nevím o žádným místě, kde by se povalovaly."
„Opravdu ne?
„Ne."
„Člověče, pak jste slepý!"
„Slepý? Já? Naopak, myslím, že mám výtečný voči!"
„A přece nevidíte, co leží přímo před vámi!"
„co?-
„Vaše paní.
„Ach tak!
„Je velice bohatá!"
„Pravda, pravda. Mně to ale nepomůže."
„Tak se snažte, aby tomu bylo jinak.
„Myslíte, že bych jí měl sáhnout do měšce?
„Samozřejmě!"
„Pěkně děkuju! Tenhle hrozen je moc kyselej!"
„Hloupost, vyjádřil jste se úplně špatně. Ve skutečnosti pro vás tyto hrozny nerostou moc vysoko."
„Zdánlivě! Je ovšem pravda, že by stačilo jen natáhnout ruku ale já jsem její sluha a byl bych první, koho by podezřívali.
„V tom máte snad pravdu. Nešlo by to však zařídit úplně jinak?"
„Jak?"
„Přemýšlejte!"
„Přemejšlení je k ničemu! Holt se toho nesmím ani dotknout."
„To není důvod, abyste se těch peněz zřekl."
„A přece!"
„Ne, stačí, když po penězích sáhnete cizíma rukama." Vtom Adolf polohlasně zapískal, jako by jej napadla myšlenka, na kterou by bez Kapitánovy rady nikdy nephšel.
„U všech čertů!" vyrazil zamyšleně.
„Nu, nemám pravdu?"
„Hm! Vyloženě špatnej nápad to teda není."
„Přemýšlejte dál!"
„Měl bych použít cizí ruce? Dobrá! Ale co by mi to hodilo?"
„Určitá procenta."
„Přesto by mě podezřívali."
„Pchá! Zařídí se to tak, abyste z toho byl venku."
„Jak asi?"
„Poslyšte, příteli, paděláte směnky, a přece jste jinak neschopný! Vždyť to nejde dohromady! Jak snadno lze dokázat vaši nevinu!"
„Prosím, aspoň něco naznačte!"
„Nu, například: vaše paní jde spát, proto vy zamíříte do hospody na partičku kulečníku. Jakmile se vrátíte domů, najdete otevřené dveře a všechno vzhůru nohama. Ztropíte povyk, vzbudíte tanečnici - udělal by to skutečný pachatel?"
„Ne, to ne."
„Nebo půjdete ven, buď s paní anebo sám. Až se vrátíte domů, zjistíte, že se k vám vloupali. Může vás někdo podezřívat?"

„Taky ne."
„Nu, vidíte! Jen to šikovně narafičit!"
„Kdo by to měl udělat?"
„Hm! Najde se dost vhodných lidí."
„Jak se dostanou dovnitř?"
„To je nejjednodušší."
„Ale mně pak nic nedají!"
„Proč ne?"
„Protože jsem jim nepomoh."
„Aj, pomoci musíte tak jako tak!"
„Jak?"
„Různými způsoby. Hlavně musíte udat nejvhodnější čas k loupeži, například, kdy vaše paní chodí ven."
„Jen to? Víc nic?"
„Mně to stačí."

„A komu bych to měl říct?"
„Cizinci, který se ubytuje v hotelu."
„Ach! Začínám chápat! Asi se tam ubytuje víc cizích lidí?"
„Každopádně."
„A všichni budou patřit k vaší bandě.
„Hm! O tom se nemluví."
„Ó, naopak, o tom se musí mluvit nejvíc! Přece potřebuju ědět, kdo mi vyplatí můj díl!" „...|
„Samozřejmě já.
„Kdo mi dá záruky?
„Také já! Nebo mi nedůvěřujete?"
„Ne, to ne, ale nevím, kde vás najdu."
„Tady, kde jste mě našel i dneska."
„Dobrá! Můžeme si o tom promluvit."
„Také si myslím. Mohlo by na vás připadnout deset tisíc guldenů, možná i víc."
„Pane na nebi!"
„To přinejmenším!
„Kdy bych je dostal?"
„Ještě téhož večera."
„Takže by k činu došlo ve dne?"
„Ano."
„To by mohlo bejt nebezpečný."
„Ne. Ve dne se pracuje lépe než v noci."
„Co když vás někdo uvidí?"
„Tomu lze snadno zabránit. Do hotelu přijedou čtyři cizinci. Dva budou pracovat a ostatní zaměstnají personál, aby se o tu záležitost nestaral. Půjdete do toho?
„Sakra! Je to docela jasný, ale přesto mě to dost - dost -- překvapuje."
„Nu, zatím to byl jen takový nápad, idea. Druhou věcí je, zda to skutečně provedeme. Mám spoustu jiné práce."
„Ale hodí to peníze, moc, moc peněz!" zvolal Adolf nadšeně.
„Pochopitelně, to je pravda."
„A mne by to zachránilo!"
„Ještě by vám nějaká ta tisícovka zbyla."
„Opravdu, souhlasí!"
„Už byste nemusel sloužit. Mohl byste si pronajmout restauraci nebo malý hotel."
„Krucinál! To není špatnej nápad! Jen kdyby se to dalo uskutečnit!"
„Je to ve vašich rukách."
„Jo. Jen kdyby člověk věděl, že se tím nedostane do dalšího, ještě většího průšvihu!"
„Už jsem řekl, že nebudete v podezření. Stačí, když oznámíte, až se to hodí. Potom se stáhnete. Ostatní bude na nás."
„Malujete mi to jako medovej koláč."
„Také to není nic jiného. Jediným mávnutím ruky se z vás stane bohatý muž, bez rizika, bez nebezpečí. Souhlasíte? Plácneme si?" Nabídl mu ruku. Adolf se tvářil, jako by ji chtěl stisknout, ale v posledním okamžiku stáhl pravici a prohlásil:
„Hm! Skutečně mi z toho leze mráz po zádech! Kdybych si to tak mohl ještě jednou promyslet."
„Proč? Kdo jedná rychle, jedná dobře."
„Jo, rychle, ale ne překotně." ..j,
„Kolik byste chtěl času?
„Jen do zejtřka.
„Uvědomte si, jak nutně potřebujete peníze!
„To vím, jinak bych nikdy nepřipadl na takovou zlotři-tost.
„Takže do zítřejšího večera?
„Jo."
„Do půlnoci?
„Jak nařídíte. Přijdete sem?"
„
„Budu na vás čekat. Jedno vám však povím: neřeknete nikomu ani slůvko o našem rozhovoru!"
„To se rozumí samosebou. Vlastně bych tím uškodil hlavně sobě. Mlčet umím na výtečnou."
„V to doufám. Dobrou noc!"
„Dobrou noc!" Rozešli se. Kapitán za ním zamumlal:
„Nástraha byla dobrá, ryba se zakousla! Jsem si jist, že zítra večer radostně přijme můj návrh. Všichni čerti! Dneska uklidíme u knížete, pak u tanečnice! Vlastně jsem osel, když si připouštím nějaké starosti!" — Kníže s Antonem seděli již hodinu ve skrýši, tiše se bavili a nevšimli si ničeho podezřelého. Zuření vichřice pronikalo až k nim, takže bylo obtížné zaslechnout kroky přicházejících. Tu Anton strčil do knížete.
„Pst!" zašeptal.
„Co se děje?
„Světlo!" Kníže vyhlédl škvírou mezi cihlami a opravdu spatřil dva muže s lampami, kteří se posadili na pískovcové

kvádry nedaleko od skrýše.
„Neslyšel jsem je přijít," šeptal kníže.
„Já taky ne. Vichřice zuří a oni se plížej jako myšky." Pozorovatelé se snažili zachytit něco z hovoru, ale museli to dělat spíš očima než sluchem, neboť vítr vše přehlušil. Zanedlouho se objevili další. Jejich tváře se nedaly rozeznat, protože je měli zastřeny maskami. Záhy se zde sešlo na třicet osob. Všichni si sedli, ale nikdo neobtěžoval druhého hovorem. Vtom se všichni postavili. Přišel další muž v dlouhém kabátu, na obličeji stejnou masku jako ostatní.
„Kapitán!" šeptal Anton.
„Sednout!" slyšeli nyní zřetelně Kapitánův hlas., Jsou tady všichni?"
„Jeden chybí," odvětil kdosi.
„Kdo? Přepočítejte se!" Byla vyvolána čísla od jedné výš, při každém z nich se ozval některý z mužů.
„Určitě chybí zámečník," obrátil se kníže na Antona.
„Varoval jsem ho." Jak se zjistilo, chyběla dvacítka.
„Dostal někdo vzkaz?" zeptal se Kapitán tónem, který prozrazoval jeho nelibost.
„Já," odpověděl jeden z mužů a zvedl se.
„Přišla ke mně ženská, oznámila heslo a předala mi svazek klíčů. Mám vyřídit, že muž, který je posílá, onemocněl zápalem plic."
„Dobře. Aspoň dodržel slovo. Vám ostatním chci říci, že dnes půjde o podnik, který nám vynese velké poklady. Půjdeme ke knížeti Befourovi."
„Ach!" zaznělo kolem.
„Poprvé jsme u něho neuspěli, ale tentokrát to bude jiné. On je také Knížetem bídy." Výkřiky překvapení a zloby nebraly konce, dokud Kapitán nepokračoval:
„Byl naším úhlavním nepřítelem, aniž bychom to tušili. Poslal jsem k němu zvěda. Nechť vystoupí!" Zlatník Jacob Simeon, jehož ostatní pochopitelně nepoznali, se postavil.
„Co jsi zjistil?" otázal se ho Kapitán.
„Jeden ze sluhů mě provedl celým palácem a vynechal akorát místnost knížete a pokoj baronky."
„Ach! Je tam?"
„Jo."
„Nezmýlil ses?"
„Ne. Viděl jsem ji, mluvila s náma."
„Najdeš její pokoj snadno?"
„Velice snadno."
„A místnost knížete?"
„Taky."
„Dál! Dozvěděl ses něco o penězích a špercích?"
„Všecko jsem viděl. Pokladna je pod střechou, protože kníže považuje takový místo za nejbezpečnější."
„Nepodvedli tě?"
„Ne. Viděl jsem bedny a skříně, taky dobře vím, kam dávají klíč."
„Dál!"
„To je zatím vše."
„Zatím? Dobrá! Potom tady zůstaneš a ten druhý také." Na chvíli se odmlčel, snad v zamyšlení, potom se obrátil na shromážděné:
„Přesně ve tři hodiny vniknete do knížecí zahrady, pochopitelně jednotlivě. Každý přinese určený předmět. Další se dozvíte až na místě. Teď jděte!"- Muži se rozešli, pouze dva zůstali. Byli to muži, které Kapitán označil.
„Teď můžete sundat masky," pobídl je.
„Jsme sami." Poslechli. Kníže poznal zlatníka a agenta. Prvnímu patřila Kapitánova otázka:
„Chtěl jsi mi ještě něco říci?"
„Jo."
„A co? Jak je možné, že sis tak snadno poradil se svým úkolem?"
„Kníže mě navštívil."
„Hrome! Proč?"
„Jednalo se o řetízek s medailonem. Chtěl vědět, jestli jsem pro Solomona Leviho nezhotovil napodobeninu."
„Zapíral jsi?"
„Ne, ale taky jsem se nepřiznal. Abych se dostal do jeho paláce, řekl jsem mu, že se musím podívat do zakázkový knihy, kterou zrovna nemám doma."
„Výtečně! Později jsi šel za ním?"
„Jo."
„Co udělal?"
„Ukázal mi oba řetízky."
„Satan! Takže je přece dostal!"
„Jo. Zeptal se mě, jestli přiznám před soudem, že jsem zhotovil jeden šperk podle druhýho. Musel jsem samozřejmě souhlasit."
„A potom?"
„Potom mě propustil, ale já se dal do řeči s jedním sluhou, kterej se nabídl protáhnout mě palácem. Za jedinej gulden jsem viděl úplně všecko."

„Viděl jsi něco zvláštního?"
„Ne."
„Takže by to nemělo být těžké. Je pokoj, který jsme pozorovali z verandy, nově obydlen?
„Ne."
„Tak tudy vlezeme dovnitř. Zavedeš muže do podkrovní místnosti, kde jsi viděl bedny a skříně, já s několika chlapy půjdu ke knížeti. Jakmile s ním budeme hotovi, pospíšíme za vámi. Ve kterém patře bydlí baronka?"
„Ve druhým."
„Také ji navštívím, ale úplně sám. Dnes nemůžeme brát ohledy, takže každého svědka nemilosrdně zastřelíme. To je zatím vše. Nyní můžeš jít, Jacobe Simeone! Přijď včas!" Zlatník se vzdálil. Na řadu přišel druhý.
„Nuže, Bauere, jak daleko jste se dostal?"
„Pouze k průzkumu."
„Vězení?"
„Ano. Zjistil jsem, které cely ti dva obývají, pane Kapitáne."
„To je neuvěřitelné! Od koho?"
„Od jistého muže, který teprve krátce pracuje u soudu, ale zato měl u sebe soupis cel."
„Nemohla to být past? Kde jste se s ním potkal?"
„Past? Ach, na to byl ten chlap příliš, příliš hloupý!" Vyprávěl o zdánlivě náhodném setkání a rozhovoru s knížetem.
„Takže dvanáctka a jedenadvacítká," mínil baron.
„Znáte dobře polohu těchto dvou cel?"
„Velice dobře."
„Jak se dostanete k oknům?"
„Po žebříku."
„S jakou zbraní?
„Vezmu si vzduchovku, protože je nejtišší.
„Dobrá. Jen opatrně!"
„Ó, co se týče toho, nemusíte si dělat starosti. Při dnešní nepohodě nepotkám ani živáčka. Nechytí mne."
„Kdy tam půjdete?
„Kolem půl druhé."
„Takže s vámi nemůžeme počítat u knížete."
„Proč ne? Přece nepotrvá hodinu a půl, než vyřídím kováře rychlou kulkou!"
„Hm! Mohou se naskytnout nepředvídatelné potíže. Poptal jste se i po Robertu Bertramovi?"
„Dokonce dvakrát."
„Zastihl jste ho?"
„Ne."
„Škoda!"
„Chtěl jsem ho vidět, proto jsem se domluvil na druhé návštěvě." A" „-v.
„Když jsem přišel, zavedli mě do místnosti, kde čekal kníže voň Befour."
„Hrome!"
„A druhého, jehož jsem zprvu považoval za Bertrama."
„Byla to náhoda?"
„Určitě ne, spíš se muselo jednat o promyšlený výpočet."
„Co vám řekli?" Agent mu vše vyprávěl, nakonec dodal:
„Od několika mužů v hospodě jsem se dozvěděl, že Bert-ram je básníkem. Vrátil jsem se k nim a nechal si ho popsat. Došlo mi, že společník knížete nemohl být Bertram, nýbrž někdo úplně jiný."
„Zahráli vám komedii!"
„Jistěže."
„Proklatě! Je snad kníže vševědoucí?! Zdá se, že dostane každý nápad dřív než já! Ale brzy tomu učiním konec! Dneska přijde jeho poslední hodina. Nejprve odstraníme kováře, knížete a baronku. Na Bertrama dojde později. Ted do práce!" Odešel. Agent zhasl lampu a vydal se za ním.

„Takže nastala vaše poslední hodina!" smál se tiše Anton.
„Škoda, že i tentokrát jsem dostal nápad dřív než on! Já budu spěchat do vězení a ty, Antone, zajdeš na strážnici a necháš si přidělit dostatečný počet mužů. Domů přijdu včas." Opustili skrýš a opatrně vyšli na ulici, neboť bylo možné, že agent s Kapitánem dosud nejsou daleko. Když kníže zazvonil u vrat věznice, byla hned otevřena, znamení, že byl očekáván.
„Je zde pan státní návladní?" otázal se klíčníka.
„Již delší dobu."
„Běžte na strážnici a přiveďte tři nebo čtyři policisty ozbrojené zabijáky!" Po tomto příkazu se odebral za státním návladním, v jehož kanceláři se nalézal také policejní strážmistr.
„Ach, Výsosti, konečně! Vaše kombinace tedy byly zcela správné?"
„Ano. Právě jsem požádal o bezpečnostní oddíl."
„K čertu! Proč?"
„Kováři mají být zavražděni."
„Kým?"

„Poručíkem Kapitána."
„Jak?"
„Vzduchovkou ze žebříku."
„To mu nevyjde! Přijde sám?"
„Ano."
„Tím lip! Hned ho přivítáme!"
„Jak jsem už řekl, byla by to nesmírná chyba. Jen ať si střílí, třebaže zdánlivě! Zajmeme ho teprve po druhém výstřelu. Navrhuji, abychom předvolali oba kováře sem."
„Ach! K čemu?"
„Poznají, co mohli čekat od Kapitána. Třeba je tím přimějeme k otevřenému přiznání.
„Váš nápad má racionální podklad. Souhlasím. Akorát se mi zdá poněkud nebezpečné zvát si ty gaunery tak pozdě sem."
„Pchá! Vždyť jsme tři!"
„Oni jsou snad jen dva - ale dva zoufalci!"
„Nebojím se."
„Poslal jste pro policisty. Nevezmeme si jich několik sem?"
„Ne. Musím s kováři jednat jako Brandt, o čemž se pochopitelně nesmí nikdo dozvědět." Dostavilo se několik policistů. Brandt je odvedl dolů a vysvětloval:
„Přijde jediný muž. Přistaví žebřík k oknům od cel číslo dvanáct a jedenadvacet a poleze nahoru, aby zastřelil vzduchovkou zadržené. Nebudete mu v ničem bránit. Postarám se, aby nedošlo k neštěstí. Jakmile ten muž sestoupí podruhé na zem, zajmete ho a přivedete dovnitř. Do té doby se ukryjete. Dejte si pozor na jeho tichou zbraň!" Poté se vrátil zpět do místnosti, kde odložil falešný plnovous a celý převlek. Strážmistr překvapením vyvalil oči.
„Vidíte," řekl mu kníže s úsměvem,
„že ve skutečnosti je mnohé jinak, než jste si snad myslel. Prosím, nechtě si všechno pro sebe! Teď nechtě poslat pro kováře." Strážmistr se nedokázal uklidnit. Rozpačitě se drbal ve vlasech a mínil:
„Opravdu nevím, jestli sním nebo bdím. Podle obličeje bych řekl, že jste"
„Nu, kdo?"
„Hrome, ale vždyť jste kníže!"
„Jen klidně mluvte!"
„Sakramentsky se podobáte jednomu mýmu kamarádovi ze školy. Podobal se vám jako vejce vejci!"
„Jak se jmenoval?
„Jmenoval se - ach, vždyť jste to jméno před chvílí sám vyslovil! Brandt se jmenoval, Gustav Brandt!"
„Čím byl?"
„Policejním úředníkem, spíš kriminalistou. Byl to skvě-lej chlap, ale bohužel" Rychle se odmlčel.
„Nu, bohužel co?"
„Milostivej pane, nesmím vás urazit!"
„Neurazíte mne! Jen klidně mluvte."
„Odsoudili ho pro vraždu k smrti."
„Ach! A jemu se podobám?"
„Mimořádně. Přesto byste se nemusel za tuhle podobu stydět, protože Brandt nebyl vrahem."
„O, to říkáte vy, zaměstnanec věznice?"
„Znal jsem ho. Tehdy jsem byl obyčejným strážníkem, ale nikdy jsem nevěřil, že je vinen. A teď ta podoba! Nosíte falešný vousy a vlasy, dokonce falešnou jizvu na tváři! Zblázním se! Nevím, co si mám myslet." Kníže podal dobrému strážmistrovi ruku a pohnutě řekl:
„Nestyď se za své myšlenky, Christiane. Opravdu před tebou stojí kamarád ze školy." Strážmistr uchopil oběma rukama podávanou pravici a zvolal:
„Bože, je to pravda?! Brandte, Gustave, ses to skutečně ty?!"
„Ano, jsem to já. Dnes bude konečně dokázána má nevina!"
„Musím hned běžet a vzbudit otce, abych mu řek"
„Zadrž!" přerušil jej kníže.
„Od toho zatím upusť, protože před námi stojí důležitější věci. Musím být tvému otci vděčný, neboť on mne přivedl na stopu vraha i obou kovářů, ale nyní ho nemůžeme potřebovat. Přikaž předvést oba kováře!"- Příkazu bylo ihned vyhověno. Oba, otec i syn, se nemálo divili, že jsou pozdě v noci buzeni a odvedeni k Brandtovi a státnímu návladnímu. Starý zneklidněl a prohlásil:
„Pane návladní, co po nás chcete? Myslel jsem, že i trestanec má nárok na trošku klidu."
„Máme jisté důvody," odvětil úředník,
„dokonce nesmírné důvody. Měli byste být tomuto pánovi vděční, že vás nechal vzbudit!"
„Panu Brandtovi? Pročpak?"
„Šlo vám o životy."
„O životy? Je to pravda, pane Brandt?"
„Ano," přitakal tento.
„Měli jste být zavražděni."
„My dva?"
„Ano."

„Kým?"
„Jedním člověkem z Kapitánovy bandy, ovšem na nejvyšší příkaz."
„Kdy?"
„Za několik okamžiků."
„To nemůže bejt pravda!"
„Opravdu byste věřil, že vám lžu?"
„Jo, je to ňáká právnická klička!"
„S jakým cílem?"
„Chcete nás vyhecovat, abysme žvanili proti Kapitánovi."
„Ani mne nenapadne. Kapitán je ztracen i bez vašich výpovědí. Ne, je to jinak. Před chvílí jsem ho vyslechl a zjistil jsem, že ví, ve kterých celách spíte. Vyslal muže, který má po žebříku vylézt nahoru a zastřelit vás vzduchovkou."
„Cože?! Skutečně?"
„Skutečně."
„Ach, kdybyste nám to moh dokázat!
„Nic lehčího neznám. Proto jsem také přišel. Půjdeme do vašich cel, kde počkáme na příchod vraha. Budete s ním mlu-Vit"
„A necháme se zastřelit?"
„Ne. Z něčeho vyrobíme umělou hlavu, kterou podstrčíme do okna."
„Co když se bude chtít přesvědčit?"
„To nejde, neboť okno cely nelze otevřít, až na malou tabulku."
„Dobře, uděláme to, pane Brandt. Běda mu, jestli je pravda, co jste řek!"
„Je to pravda."
„Nebojím se smrti, jo, nebojím se a klidně vám to dokážu! Žil jsem dost dlouho, ale nechci umřít rukou člověka, pro kterýho jsem dělal a kterej mě přivedl na cestu zločinu."
„Spatříte důkaz. Pane strážmistře, nemáte tady kus lněné látky, z níž bychom zhotovili hlavu?"
„Hned to bude!" Odešel, ale záhy se vrátil s uzlem látky, na kterém byly inkoustem znázorněny oči, nos a ústa. Hlavu připevnili na i tyč. Poté byli zajatci odvedeni zpět do cel. Syn zůstal sám, kdežto do cely otce vstoupili i kníže, státní návladní a strážmistr. Kovář byl neobyčejně rozčilen. Požádal o dovolení přinést si k oknu vědro na vodu, aby mohl vystoupit výš. Postavil se na ně a hleděl úzkým otvorem do temné noci, aby mu neunikl příchod vraha. V cele vládlo naprosté ticho, jen déšť ťukal do okna.
„Dá si bacha a nepřijde!" mínil kovář.
„Přijde," oponoval kníže.
„Hlavně to nespleťte! Zůstanete stranou od okna a budete odpovídat. Já přidržím umělou hlavu. Jakmile zazní výstřel, odmlčíte se. Musí vás považovat za mrtvého.
„Běda mu! Už aby tady byl! Není vidět ani žebřík."
„Nezpozorujete jej, neboť je to skládací žebřík z kovu."
„Ach tak! To je - sakra!" odmlčel se a tiše dodal:
„Tady je, holomek!" Okno, které bylo i tak dost temné, potemnělo ještě víc. Zároveň se ozvalo zaklepání.
„Počkejte!" nařídil kníže.
„Musí si myslet, že teprve vstáváte." Ozvalo se další netrpělivé klepání, ale kovář odpověděl až po chvíli stejným způsobem.
„Otevřete!" zaznělo tiše za oknem. Wolf otevřel malou tabulku okna, jedinou, která byla pohyblivá a zaujímala plochu necelých pěti čtverečních palců. Muž na žebříku přiložil ústa ke vzniklému otvoru a ptal se:
„Kdo je uvnitř?"
„Já," opáčil kovář.
„Jak se jmenujete?"
„Wolf."
„Výborně! Poslal mě Kapitán, abych vám vyřídil jeho rozkaz."
„K čemu?"
„Máte být osvobozen. Přiznal jste něco?"
„Ne, nic."
„To je dobře. Slyšíte mě dobře?"
„Jo."
„Já vás ale ne. Nevidím vaši hlavu."
„V cele j e tma."
„Pojďte blíž! Mám pro vás důležitou zprávu."
„Vždyť jsem tu!"
„Proklatě, nevidím vás! Dejte hlavu před díru, abych se mohl holí přesvědčit, že to jste skutečně vy. Musím být opatrný.
„Holí! Táhne hůl na žebřík!" bručel Wolf.
„Ten padouch! Vždyť má flintu!" Ale hlasitě řekl:
„Tady jsem! Přesvědčte se!" Ve stejném okamžiku kníže přisunul do okna imitovanou , hlavu. Agent strčil pušku dovnitř a ucítil hlavu. Zeptal se:
„Tady máte obličej?"

„Ano."
„Bravo, skvělé! Tohle je můj vzkaz!" Krátké zasyčení - tlak vzduchu, který nikomu neunikl -, a kníže rychle sklonil hlavu od otvoru. Ticho nebylo ničím rušeno, dokud se za oknem neozvalo:
„Wolfe!" Žádná odpověď.
„Wolfe! Kováři!" Když i nyní nikdo neodpovídal, agent se zeptal:
„Proč nemluvíte? Stalo se vám něco?" Ještě chvíli naslouchal, poté sestoupil dolů.
„Pes odběhl!" pěnil kovář.
„Opravdu střílel?"
„Ano," odvětil kníže.
„Hned uvidíme. Půjdeme na chodbu. Zdálo se mi, jako bych slyšel kulku plesknout do slam-níku." Vystoupili z cely, před níž stáli strážníci s lampami. Kníže posvítil na falešnou hlavu a ukázal na malý otvor:
„Tady, podívejte! Tudy vletla kulka dovnitř a zde vzadu vylétla ven."
„Počkej, proklatá ropucho!" vyhrožoval kovář.
„Právě sis zadělal poslední chleba!"
„Teď rychle do další cely!" mínil státní návladní. O chvíli později dorazili do cely mladého Wolfa.
„Byl tam?" ptal se syn otce.
„Jo."
„Střílel?"-
„Skrz naskrz."
„Jen ať mi přijde pod ruku!"
„Ne, nahoru půjdu já, protože vím, jak vše narafičit." Přisunul vědro ke zdi a ve stejné chvíli se ozvalo zaklepání na okno. Čekal ještě na dva signály, potom vystoupil nahoru.
„Kdo klepe?" zeptal se.
„Kdo je vevnitř?"
„Já, Wolf."
„Výtečně! Přicházím od Kapitána."
„Ach! Co chcete?"
„Zachránit vás. Nejdřív však řekněte, jestli jste něco přiznal!"
„Ne, ani slovo."
„Fajn! Kde jste?"
„Tady u vokna."
„Nevidím vás!"
„Jistě, když je taková tma!"
„Musím se přesvědčit, jestli jste to skutečně vy! Snadno by se za vás mohl vydávat někdo jiný."
„Jak to chcete udělat?"
„Podám vám sirku. Zapálíte ji a podržíte si ji před obličejem."
„Proklatě!" zamumlal starý.
„Teď na to jde chytřejc!"
„Váš syn musí nahoru!" šeptal kníže.
„Hrome, vždyť ho zastřelí!"
„Tak rychle to nepůjde. Nechá na sebe posvítit, ale jakmile sirka zhasne, stáhne hlavu. Také on by viděl v jejím světle hlaveň, což si ten muž nemůže dovolit."
„Nu?" ozvalo se netrpělivě.
„Jste tam?"
„Jo!" odtušil mladý kovář a vyskočil na vědro.
„Dosáhnete do otvoru?"
„Jo," přitakal zajatec a strčil ruku do okénka.
„Tady je sirka."
„Dobrá." Wolf zapálil sirku o stěnu a přiložil šiji před tvář.
„Ano, jste to vy!" ozvalo se venku.
„Mohl byste přijít blíž?"
„Snadno."
„Přiložte ucho na díru. Vaši sousedé by nás jinak mohli slyšet. Mám pro vás něco důležitého. Jste tam?"
„Jasně."
„Počkejte, přesvědčím se." Vstrčil dovnitř hlaveň, která narazila do hlavy, jíž kníže rychle přistrčil. Stejný zvuk, stejný závan, pak všichni slyšeli pád kulky na podlahu. Tentokrát nebyl zvuk ztlumen slamníkem. Kníže stáhl hadrový uzel stranou. Chvíli trvalo, než zazněl zvenčí hlas:
„Wolfe!" Nikdo pochopitelně neodpovídal.
„Wolfe! Slyšíte?" I nadále panovalo ticho.
„Co je s vámi?" Protože ani nyní nedostal odpověď, vítězoslavně vyrazil:
„Hotovo! Šlo to skvěle! Dva tisíce guldenů mám v kapse!" Zmizel z okna.
„Dva tisíce guldenů!" nadával starý kovář.
„Takže Kapitán dal za naše životy dva ti!"
„Ticho!" přerušil jej kníže.

„Poslouchejte!" Zaposlouchali se - ne marně.
„Kruci!" zaznělo překvapeně pod okny, dál nic.
„Už ho mají!" řekl státní návladní.
„Byl chycen?" ptal se starý.
„Samozřejmě!
„Pane návladní, pane Brandt, smíme toho chlapa vidět?"
„Ano, při výslechu."
„Ne, hned. Ukažte mi ho hned a já přiznám všecko, co budete chtít slyšet!"
„Pokud slíbíte, že se na něho nevrhnete!"
„Nic mu neudělám."
„Tak pojďme!" Venku zjistili, že kulka opět prolétla hadry.
„Prošla celou hmotou," pokyvoval kníže hlavou.
„To bych od vzduchovky nikdy nečekal. Hlavou by musela proniknout daleko snáz. Nu, pojďme!" Rychle spěchali dolů, do kanceláře strážmistra. Sotva se posadili - samozřejmě mimo kovářů, kteří museli zůstat stát - byl přiveden zadržený, ruce spoutané za zády. Pokud ze sebe venku nedokázal vyrazit slovo, nyní dokonale ztuhl hrůzou, neboť spatřil muže, které před okamžikem zastřelil!
„Dobré ráno, pane kolego!" pozdravil jej kníže s přátelskou ironií.
„Už jste mi sehnal místo?"
„Ne," vykoktal muž, aniž by si uvědomil, že pronesl největší hloupost svého života.
„Ach, takže jste chtěl pouze navštívit vězení? Pročpak tak složitě? Proč jste lezl dovnitř oknem? Zajistil jsem vám pohodlnější vstup a doufám, že se u nás na delší čas zabydlíte." Agent stál dosud mezi policisty jako zkamenělý. Tu se nechal slyšet starý kovář:
„Jo, udělals to skvěle, chlapče! Vydělal sis dva tisíce guldenů! Jak rád bych ti je vyplatil svýma pěstma!"
„O ničem nevím!" mumlal Bauer.
„Cože, chlape?! Nakonec jsi ani nestřílel, he?!"
„Ne."
„Tak koukni na tu hadrovou kouli, kudy prolítly střely!" DRAMA ZA DEŠTIVÉ NOCI Začalo mu svítat, že byl podveden, přesto tvrdil:
„Nestřílel jsem!"
„Kdo tedy?" ptal se kníže.
„Snad někdo jiný!"
„Ach, byli jste dva?"
„Ano."
„A kdo byl ten druhý?"
„Nevím."
„Ach, slavný neznámý! Máte mne opravdu za takového hlupáka?"
„Mluvím pravdu."
„Pchá! Nebuďte směšný! Tak hloupý a pošetilý, jak si Kapitán myslí, přece jen nejsem, milý pane Bauere!"
„Kapitán?" divil se, předstíraje překvapení.
„Ano."
„Nevím, koho myslíte."
„S kým jste tedy nedávno mluvil v jámě s parními kot-ly?" Zbledl, ale nepřestal zapírat:
„Nevím, co chcete!"
„Nu, to vám mohu říci: chtěl jsem vás zatknout. Nyní půjdu a vyzvednu si Kapitána s celou bandou. Jistě je najdu u knížete Befoura."
„Peklo, ďábel!" Zarazil se a mlčel.
„Řeknu vám rovnou, jaký jste pošetilec: byli jste podvedeni sluhou Leonhardtem, který je ve skutečnosti policistou. Já vám poskytl soupis cel, abych vás bez obtíží zatkl. Kníže vás také varoval, když jste chtěl zavraždit Bertrama. Nyní chtějí sprovodit ze světa knížete a baronku Ellu voň Helfenstein - dokázali byste to, ale museli byste si počínat daleko, daleko chytřeji!"
„Opravdu o ničem nevím!" mumlal.
„Ani o těch světlech a zrcadlech, jimiž dáváte znamení z okna?" A když se nedočkal odpovědi, obrátil se kníže k strážmistrovi a pokračoval:
„Nechtě ho zavřít a připravte dostatek cel, neboť dnes dojde větší zásilka lotrů." Agent byl odveden. Tu starý předstoupil před úředníka.
„Pane státní návladní, teď vidím, na čem jsem! Ke všemu se přiznávám."
„Děláte dobře, Wolfe! Ráno vás nechám předvést."
„Proč ne hned? Budu rychle hotovej. Kdo ví, co se do rána semele."
„Máme ještě moc práce. Musíte mít strpení do rána. Nyní se vrátíte do svých cel." Oba kováři byli odvedeni. Státní návladní se obrátil na knížete:
„Mluvil jste o Kapitánovi a vloupání k vám. Je to pravda?"
„Jistě."
„Chcete chytit celou bandu?"
„I s Kapitánem."

„Musím být u toho! Mohu jít s vámi?"
„Přirozeně. Sám vás o to žádám. Vezmeme s sebou rovněž policisty, kteří čekají na chodbě. Čím víc nás bude, tím lépe." Opět si nasadil masku. Policisté se divili, že z místnosti vychází známý kníže voň Befour místo muže, kterému předali zajatce. Samozřejmě se neodvážili svůj údiv vyslovit nahlas. Dozvěděli se, oč půjde, proto následovali knížete a návladního do paláce. Také tam našli skupinu policistů. Blížila se třetí hodina, a tak se muži rozešli, aby se ukryli. Poté byla zhasnuta světla, všichni vyčkávali na příchod lupičů. Dole v zahradě se občas ozvalo zaharašení mezi bezlistými křovisky. Muži přelézali přes plot. Když zvon ohlásil třetí, byli zde všichni kromě agenta. -,
„Bauer tu není," hlásil zlatník tiše Kapitánovi.
„Nezúčastní se," zněla odpověď.
„Začneme!" Obrátil se k ostatním a nepříliš hlasitě přikázal:
„Jakmile někoho spatříte, vrazíte mu nůž mezi žebra! Kupředu!" Připlížili se k verandě a vylezli nahoru. Připevnili na okno smolnou náplast, pak se ozvalo slabé cinknutí, díky bouři téměř neslyšné - okenní tabule se vysypala a bylo otevřeno celé okenní křídlo. Všichni se shromáždili ve světnici a připravili si potřebné věci. Byly zapáleny malé zlodějské lampičky, vytaženy paklíče a připraveny dýky.
„Jdeme! Vy čtyři mne budete následovat ke knížeti, ostatní vystoupí po schodišti nahoru!" Po tomto příkazu vyšel Kapitán na chodbu a rozhlédl se.
„Kde je kníže?" ptal se zlatníka.
„Tady vpravo je předpokoj, kam se dostaneme těmahle dveřma." Kapitán zachmuřeně pokynul a pustil muže před sebe. Pozoroval je, dokud neslyšnými kroky nezmizeli v prvním patře. Pak se obrátil na čtyři lumpy, kteří měli jít s ním. Tiše otevřel udané dveře. Vstoupili do temné místnosti. Lampa, kterou Kapitán držel v ruce, šířila pouze nepatrné světlo. Muži nezpozorovali policisty, kteří se krčili za deskou piana a za krbem a kteří se nyní napřímili, aby se zmocnili lumpů zezadu.
„Beru si ho!" šeptal Kapitán.
„Jste tu jen pro případ neúspěchu." Přistoupil a odtáhl jeden, druhý a třetí závěs. Byly tak husté, že jimi světlo dosud nedokázalo proniknout. Kapitán se najednou zarazil, jako by ochrnul. Očekával, že vstoupí do tmavé ložnice, ale spatřil jasně osvětlený pokoj, uprostřed něhož ležela na podstavci rakev. A v rakvi uviděl - zavražděného barona Otto voň Helfensteina s hlubokou ranou na krku. Skelné oči mrtvoly se upíraly na vstoupivšího. Z Kapitánovy hrudi se vydral neartikulovaný výkřik. Tu vedle něho hlasitě zaznělo:
„Vrahu, to je tvé dílo!" Rychle se otočil.
„Brandt!" zařval. Máchl rukama ve vzduchu, podlomila se mu kolena, muž klesl na zem. Připravená dýka mu vypadla z ruky. Čtyři muži za jeho zády nevěděli, co mají dělat. Mrtvola, a navíc cizince, jehož nikdy neviděli! Nebylo jim však dopřáno času k jednání.
„Prosím, pánové, otočte se!" zaznělo za nimi. Poslechli a spatřili šest policistů.
„Sakra, zrada!" zařval nejpohotovější z nich.
„Bodejte!" Než mohli použít dýk, dopadly zabijáky na jejich hlavy. Pak byli spoutáni. Také Kapitánovi v bezvědomí spoutali ruce i nohy a odnesli jej do vedlejší místnosti, kde u něho zůstal policista na stráži. Vtom se mrtvý zvedl a vyskočil z rakve.
„Výborně, Roberte!" pochválil jej kníže.
„Pudr, barva a paruka odvedly dobrý výkon."
„Opravdu se zemřelému baronovi tolik podobám?" ptal se mladík a obrátil se k umyvadlu, aby odstranil nanesený pudr.
„Velice, dokonce mimořádně," odvětil kníže.
„Jsi mu tak podobný, že i protřelý Kapitán upadl do bezvědomí. Teď rychle nahoru za ostatními!" Lupiči vystoupili až nahoru a zastavili u dveří, za nimiž se měly skrývat poklady knížete, jak je zlatník ujistil. Nalezeným klíčem odemkli a vtlačili se dovnitř. Každý chtěl být první, nikdo nechtěl zůstat bez podílu z kořisti. Poslední ze zástupu nezpozoroval, že se za ním dveře lehce zaklaply.
„Otevřete bedny!" nařídil někdo.
„Poznáme, jak se mají milionáři!" Bylo to opravdu tak, jak sluha řekl: klíč otevíral všechny zámky. První skříň se otevřela - a nyní si představme výrazy lupičů, když netrpělivě přiskočili blíž a nespatřili nic jiného než — kamení!
„Cože? Co je to? Kamení!" řval někdo, rozhořčením příliš hlasitě.
„Tiše!" napomenul jej soused.
„Třeba je to drahá ruda nebo něco takového. Pokračujme! Vedle toho bude určitě víc." Ať otvírali, jak chtěli, nenalézali nic než kamení a znovu kamení.
„Je to sbírka minerálů!" mínil někdo.
„K čertu! Honem pryč, rychle ven, ať tady nemámíme drahocenný čas!" Vyrazili ke dveřím. V tom okamžiku se rozsvítilo množství lamp. Lumpové spatřili zástup policistů, kteří stáli proti nim, karabiny připravené ke střelbě. Nelze popsat strach, jaký zloději pocítili. Pouze jediný se rychle vzpamatoval.
„Do nich a ven!" zarval a přiskočil s dýkou v ruce k řadě mužů. Zazněl výstřel. Muž, zasažený přímo doprostřed čela, klesl k zemi.
„Vzdejte se!" zaznělo.
„Jinak se nemůžete zachránit. Kdo se jen pohne, bude zastřelen!" Slova zazněla z úst knížete.
„Odhoďte dýky!" pokračoval. Snad to bylo tónem jeho hlasu anebo působením prvního dojmu, že si muži uvědomili, jakým šílenstvím by bylo odporovat. Zkrátka, odhodili nože a vzdali se.
„Jednotlivě předstupujte! Budete svázáni." Také tento příkaz byl vykonán. Jen jeden položil vzdo-rovitou otázku:

„Vražda a peklo! Kde je Kapitán?"
„Zajatý a spoutaný," odvětil kníže.
„Byl vaším vůdcem, ale vy jste jen svedení. Pokud budete pokorní, zachovám se milostivě." Toto prohlášení zabralo. Zprvu váhavě a brumlajíce, pak však svolněji přistupovali muži, aby se nechali spoutat a odvést. Teprve nyní se kníže vrátil do své místnosti. Opět si nasadil paruku i vousy. Vstoupil do místnosti se zajatcem, jemuž se mezitím vrátilo vědomí. Ležel s otevřenýma očima, aniž by promluvil nebo se snažil dostat z pout. Policista se vzdálil na pokyn knížete, který se posadil naproti baronovi a vážně promluvil:
„Dal jsem vám tři dny času. Navíc jsem podal dost důkazů, že jsem vám nadřazen. Vy jste mou milost zneužil k nejšílenějšímu podniku. Nemohu vám pomoci a musím uzavřít cestu, kterou jsem se vám snažil nechat otevřenou. Předám vás vyšetřujícímu soudci."
„Pse!" zaskřípal zajatec.
„Vaše nadávky mne nemohou urazit. Jste ztracen, proto se vaříte ve vlastním jedu."
„Ještě ne!" zaznělo výsměšně.
„Ale ano. Myslíte snad na milost nebo útěk? Nenechte se vysmát!" Tu pohrozil knížeti spoutanýma rukama a zvolal:
„Pomstím se ti, hlupáku!
„Směšné! Jste ztracen. Vaše minulost, ano, každý jediný den, svědčí proti vám. Zvednou se proti vám všichni takzvaní přátelé, viníci a spoluviníci. Pokud vám ještě nedošlo, kdo vlastně jsem, pak vám řeknu, že jsem se dřív jmenoval Gustav Brandt. Jsem živý paragraf, který vás přivede na popraviště."
„Ne, to ne! Nejdřív budeš viset ty!"
„Šílíte! Pokud si myslíte, že se vám podaří prchnout, ubezpečuji vás, že budete v cele připoután za ruce i nohy ke zdi, dokonce budete mít pod oknem a za dveřmi strážce s nabitou zbraní. Zatím dobrou noc, Helfensteine! Příště se uvidíme před vyšetřujícím soudcem." Odešel. Zajatec byl převezen do věznice. Obyvatelé si neuměli vysvětlit hluk, který vládl po celou noc. Především je budilo rachocení řetězů. Vzrušení obyvatel rezidence vzrostlo následujícího rána, protože se rozkřiklo, že během poslední noci zajal kníže Be-four Kapitána a celou jeho bandu. Kdo byl vlastně tento Kapitán? Nejprve se nevědělo nic určitého. Později zazněla jména, nejdřív čtyři, potom tři, dvě - a nakonec zůstalo jediné, a to správné: baron Franz voň Helfenstein. První cesta, kterou kníže vykonal po krátkém odpočinku, vedla samozřejmě do soudní budovy. Veškerý personál horečně pracoval, všichni prokazovali knížeti úctu, jež by se spíš hodila k nadpozemské bytosti. Zamířil ke státnímu nevládnímu, který jej již netrpělivě očekával.
„Konečně!" zvolal.
„Opakovaně žádal, abychom ho předvedli."
„Kdo?"
„Starý kovář. Nebo si myslíte, že po zpovědi toužil Kapitán?
„To jistě ne."
„Uvidíme. Máme dost důkazů, abychom ho rozdrtili."
„Proč jste nenechal kováře předvést?"
„Přeji si, abyste byl u toho. Nyní nebudeme otálet." Po chvíli se objevil starý Wolf. Jeho tváře přímo hořely.
„Nuže," začal státní návladní, Jste připraven upřímně odpovídat?"
„Jo, pane návladní. Moh bych se nejdřív na něco zeptat?"
„Prosím!"
„Dneska v noci jsem slyšel hodně rámusu. Dostali jste ho?"
„Koho?"
„Kapitána."
„Ano, ovšem, zatkli jsme jeho a asi třicet dalších spoluviníků."
„Díky Bohu! Teď je taky v díře, z čehož mám velkou radost."
„Dostane se mu spravedlivého trestu. Zatím vás nechci vyslýchat do protokolu, spíš bych si rád vytvořil obrázek z vašeho přiznání. Je lhostejné, zda se ptám já nebo Jeho Výsost. Komu budete odpovídat raději?"
„Mně je to jedno. Zhřešil jsem hlavně proti pánovi, tak ať se ptá." Kníže přátelsky přikývl a prohlásil:
„Nejdřív se zorientujeme ve vás, Wolfe. Nikdy jsem vás nepovažoval za skutečného zločince. Řekněte mi, k čemu se chcete přiznat."
„Hlavně k pašování."
„To je nejdůležitější."
„Jo, ale rovnou vám řeknu, že i když se přiznám, nestáhnu s sebou do zkázy nikoho jinýho. Pašuje devadesát ze sta obyvatel hranice, ale já nebudu nikoho jmenovat."
„Nebudu to také vyžadovat. Dál!
„Potom jsem svýho času neudal vraha kapitána voň Hel-lenbacha."
„Uděláte to teď."
„Jistěže. Taky jsem ukradl mrtvolu syna poslíčkovy, abych ji uložil do postele Roberta voň Helfensteina."
„Co se stalo s Robertem?"
„Odnesl jsem ho do rezidence a dal do nalezince."
„Jak se jmenuje teď?"
„Robert Bertram."
„Cože?" vyjel státní návladní.
„Takže básník oné sbírky je vlastně dědicem voň Helfensteinem?"
„Ano, každopádně," přitakal kníže.

„Wolfe, proč jste zaměnil a ukradl chlapce?"
„Abych ho zachránil."
„Před čím nebo před kým?"
„Před baronem Franzem, kterej ho chtěl zabít, protože mu stál v cestě."
„Takže vás naváděl?"
„Jo."
„Proč jste souhlasil?"
„Abych kluka zachránil. Kdybych odporoval, našel by si někoho jinýho."
„Mohl byste ho zachránit i zákonnou cestou, kdybyste barona Franze udal."
„Věřili by mi, kdybych řekl, že mě naváděl, abych zavraždil jeho vlastního bratrance?"
„Zaplatil vám?"
„Jo.
„Kolik?"
„Přesně už nevím. Dával mi peníze častějc.
„Baronka Ella je spoluvinicí?" Starý se zamyšleně zahleděl před sebe. Teprve po chvíli rozhodně napřímil hlavu a řekl:-
„Nerad bych udělal ňákou ženskou nešťastnou. Když shodím chlapa, můžu se s tím - no! Ale ženská? Hm!"
„Stejně zůstanete při pravdě?" Kovář chtěl odpovědět, ale byl přerušen. Vstoupil strážmistr a hlásil, že jistá dáma si přeje naléhavě mluvit se státním návladním.
„Kdo je to?" ptal se tento.
„Baronka voň Helfenstein." Úředník tázavě pohlédl na knížete. Ten se zdál být překvapen, přesto souhlasně pokynul.
„Myslíte, že ji mám nechat vstoupit?" ptal se návladní.
„Ano."
„Hned?"
„Ano. Nemyslím, že bychom kvůli ní museli Wolfa odvádět. Nepochybně přichází ve stejné záležitosti." Úředník pokýval hlavou a nařídil dámu vpustit. Bývalá komorná Ella byla dodnes krásná. Když přicházela, štíhlá a bledá, se sklopenýma očima a semknutými rty, pocítili oba muži skutečný soucit.
„Přejete si se mnou mluvit, milostivá paní?" ptal se státní návladní.
„Se mnou samotným?"
„Ó, přítomní mohou zůstat," odvětila polohlasem zcela lhostejně.
„Prosím, posaďte se!"
„Ne, tady musím stát."
„Beru ohled na vaše přání. Prosím, mluvte!"
„Můj muž byl uvězněn?"
„Bohužel ano."
„A jeho spoluviníci?"
„Alespoň většina z nich."
„Také já jsem spoluvinice, snad větší než ostatní. Žádám vás, abyste mi vykázal celu."
„Nepovažuji to za nutné.
„Proč ne?"
„Jeho Výsost byla tak laskavá, že se za vás zaručila, milostivá paní."
„Když tuto záruku neuznám?"
„Nic na tom nezměníte. Jsem zástupce práva a uznávám ji."
„Nu, pak vám říkám, že při první příležitosti uprchnu, pokud mne nezatknete."
„Dobře zvažte své jednání."
„Zůstane u toho: uprchnu."
„V tom případě si vás musím pochopitelně zajistit."
„Prosím."
„Vážím si vašeho přístupu, ale svým jednáním mi to nesmíme ztěžujete." Zazvonil. Příchozímu strážmistrovi nařídil:
„Paní baronka bude zajištěna. Nedávejte ji do cely, nýbrž jí vykažte jednu ze soukromých místností. Ručíte mi, že neuteče."
„Mám jí hned odvést?"
„Ano." Vtom se baronka zeptala:
„Budete mne vyslýchat ještě dnes, pane státní návlad,-ní?"
„Jistě."
„Budete mne konfrontovat s mým mužem?"
„Ne. Stane se to později, až budou provedeny jednotlivé výslechy. Zatím adieu, milostivá paní." Odešla, doprovázena strážmistrem. Rovněž starý kovář byl propuštěn, prozatím řekl dost. Kníže jej zcela prohlédl. Když totiž v noci byli oba Wolfové spolu, řekl starý mladému:
„Vemu všecko na sebe. Tebe propustí a budeš se moct postarat o matku." Kníže jeho slova zaslechl, ale neměl v úmyslu křížit plány kajícného starce.
„Teď předvolám barona," řekl státní návladní.
„Chcete být u toho, Výsosti?"
„Ne," odvětil tázaný.
„Označil by mou přítomnost za důvod, aby neodpovídal na vaše otázky. Mám však dvě prosby."

„Rád vyhovím."
„Nechtě sem přivézt obuvníka Augusta Seidelmanna, který je zadržen v Rollenburgu. Také se zmocněte apaty-káře Homa. Vyžádáme si lékařskou zprávu ohledně obra Bormanna. Jsem schopen ho hned uzdravit. Horn má k dispozici potřebný preparát." Odešel. Za okamžik byl přiveden spoutaný baron. Aniž by pozdravil, usedl na židli.
„Nedovolil jsem vám sednout si! Ihned vstaňte!" nařídil právník. Baron neodpověděl. Úředník zazvonil a vstoupivšímu strážmistrovi poručil:
„Seberte mu židli!" Christian se nerozpakoval a vytrhl židli. Baron musel vstát, nechtěl-li upadnout.
„Co si to dovolujete, státní návladní!" zařval aristokrat.
„Ještě nejsem odsouzen!"
„Zato jste obžalován!"
„Jsem nemocen, musím sedět!"
„Nechám vás prohlédnout soudním lékařem. Bude-li považovat židli za nezbytnou, dostanete ji. Dřív ne."
„Jsem spoután!"
„Z naléhavých důvodů!"
„Vím, že žádný zadržený nemůže být nucen pouty k výpovědi!
„Z humánních důvodů bývá zvykem nechat obžalované vypovídat bez pout, přesto má úředník možnost pouta ne-rozvazovat, uzná-li to za nutné."
„Považujete je za nutná?"
„Jistěže."
„Proč?"
„Nejsem povinen vám cokoliv vysvětlovat, leč přiznám, že jste podezírán z pokusu o útěk."
„Ach! Čím jsem vzbudil vaše podezření?"
„Výhrůžkami, které jste vyslovil dnes v noci na adresu pána, jenž vás zajal."
„Ach tak! Nu, nepromluvil jsem naplano, svá slova změním v činy!"
„V tom případě budete i nadále spoután."
„Nebudu vám odpovídat!"
„Tím hůř pro vás! Přesto se o to alespoň pokusím. Dávám vám"
„Ach, pchá! Nesnažte se! Mé slovo, že nepromluvím!"
„Musím to zanést do protokolu."
„Pro mě za mě!"
„A vy to podepíšete."
„Kdepak!"
„Odmítáte vypovídat i podepsat?"
„Ano."
„Jednáte ke své škodě a mýlíte se, pokud se domníváte, že mi tímto způsobem zaimponujete. Pane strážmistře, má zatčený v cele chléb?"
„Ano."
„Tak mu jej odeberte. Franz voň Helfenstein dostane pouze vodu. Jídlo je do odvolání pozastaveno. Notoričtí vrazi a vůdci lumpů nemohou přehánět své nároky. Odveďte ho a svlékněte z něho jeho šaty. Dostane ústavní oblek ze sukna. Za hodinu překontroluj i splnění svých rozkazů." — Bylo pozdě odpoledne. Akrobat Bormann dosud tvrdě spal, když němu vstoupil Wunderlich a budil jej.
„Vstávej!" pobízel jej.
„Staly se věci, kterým ani nebudeš věřit."
„Jaký?" zeptal se sedmispáč zívaje.
„Zatkli Kapitána." Bormann vyskočil.
„Kdy?"
„Ve tři ráno."
„Kde?"
„U knížete voň Befoura."
„K čertu! Takže už se ví, kdo je Kapitán?"
„Šuška se o baronovi voň Helfensteinovi."
„Hrome! Jak ho mohli chytnout?"
„Vloupal se s celou bandou."
„Smůla! Takže jich zatkli víc?"
„Všechny, všechny! Dá se předpokládat, že budou zatčeni i jiní, o kterých se dosud neví."
„Třeba ty?"
„Nebo ty?"
„Pchá! Aspoň vím, co jsem potřeboval. Poslouchej, mi-lej Wunderlichu, včera večer jsi mě přivítal tak mile, že si nedovedeš představit, jak je mi líto, že tvou pohostinnost můžu využít jen do dnešního večera. Pak se ztratím."
„Můžeš vypadnout hned. Ještě bych ti k tomu zapískal. Hlavně se snaž, aby ses u mne už neukazoval!"
„Chlape, překypuješ laskavostma!"
„A ty vychází přímo z upřímného srdce."
„Tomu věřím. Doufám ale, že chápeš, jak těžko se od tebe budu loučit."
„Taky nejsem rád, že odcházíš, ale protože si to osud přeje, podvolíme se a nebudeme přelévat potoky slz, který by nás

připravily o dobrou náladu. Nejsem přítel velkejch citů.
„Já taky ne. Rozloučíme se s odvahou tvrdých chlapů. Pojď sem a polib mě na rozloučenou, starej příteli!" Našpulil rty. Druhý raději odmítl: l
„Děkuju! Abych tě políbil, musel bys mít trochu přitažlivější tlamu."
„Jak chceš! Dnes večer teda vypadnu, avšak ne dřív. Víš, že existuje dost lidí, který by mě neměli vidět."
„Ach, dobří přátelé od policie!"
„Jsou to i tví kamarádi, třebaže ses jim zatím nedostal do sítě. Myslím, že na to taky dojde."
„Kdepak! Mě nedostanou!"
„Ohó, pták, kterej nejvíc křičí, se nejdřív chytne na lep."
„Nechme toho! V kolik půjdeš?"
„O půlnoci."
„Otevřu ti. Máš něco?"
„Snad. Do toho ti nic není." Nyní Bormann osaměl a stejně sám byl celý večer. Dostal najíst a napít, ale jinak se o něho nikdo nezajímal. Odpoledne opět pršelo, večer déšť zesílil a před půlnocí zuřila nad městem další silná bouře. Déšť bičoval ulice takovou silou, že bylo téměř nad lidské možnosti udržet se na nohou. Právě takové počasí Bormann potřeboval. Ulice byly téměř prázdné kromě několika chodců, které neodbytné důvody přiměly vyjít do nečasu. Wunderlich přišel k akrobatovi přesně o půlnoci.
„Tak, ses připravenej?" zeptal se.
„Jo," opáčil tázaný.
„Tvoje cesta musí být důležitá, he?"
„Pročpak?"
„No, v tom nečasu"
„Lepší pro mě bejt ani nemůže."
„Pěkně děkuju! No, pojď!"
„Počkej! Máš kladivo?
„K čemu?"
„Neptej se!"
„Ohó! Když tě chytnou a najdou ho!"
„No a?"
„Mohlo by je přivést ke mně."
„Máš na kladivu vyrytý jméno?"
„Ne."
„Tak se nemáš čeho bát. Předpokládám, že nemáš jen jedno, tak mi věnuj náký, který můžeš postrádat."
„Dobře! Ať se stane cokoli, ode mne jsi ho nedostal."
„Hlupáku! Nebuď hned podělanej!" Wunderlich ho vedl dolů, vzal kladivo, otevřel domovní dveře a prohlásil:
„Tady je. Jsme hotovi!"
„Jo. Nemyslím, že se ještě někdy potkáme, ale je mi to hrozně líto."
„Už jsem řekl, že kvůli tomu nebudu naříkat."
„Fajn! Stalo se dneska ještě něco?"
„Ne."
„Neslyšel jsi nic novýho o baronovi?"
„Vůbec nic, akorát se přej pořádně rozhlédli v jeho paláci."
„Našli něco?"
„Bylo toho dost."
„Například?"
„Vím já? Myslíš si, že páni od soudu všechno vyzvaní?"
„No, i nejopatrnější člověk se občas neudrží."
„Zdá se, že se o barona velmi zajímáš!"
„Snad."
„Jdeš ven kvůli němu?"
„Co je ti po tom?"
„Nic, vůbec nic."
„Tak drž hubu!
„Už vypadni!"
„Ohó! Tak se loučíš s přítelem?"
„Ne, ale s mužem, kterej by mě mohl uvrhnout do nebezpečí."
„Nu, měj se a dávej si bacha na vězení! Padělatelé tam máj extra místečko!"
„A ty dávej pozor na šibenici! Zdá se, že na ni nemáš daleko!
„Pitomče! Žij blaze!"tj
„Žij blaze! Na neshledanou!" t| Bormann vyšel do bouře. Vítr se zmocnil jeho obrovité postavy takovou silou, že měl co dělat, aby neupadl. Musel se namáhat ze všech sil. Nepotkal ani človíčka. Dokonce i noční hlídači se ukryli v portálech, aby byli alespoň trochu chráněni před nečasem. I kdyby lampy svítily dál, nic by neviděl, neboť déšť jej oslepil. Bormann se dostal až k věznici. Plížil se kolem, aby zjistil, zda jej někdo nesleduje. Nikoho nespatřil. Byl tady již několikrát zavřený, takže se vyznal. Nepoužil hlavní vchod, nýbrž vyhledal zadní vrátka, vedoucí do vězeňského dvora.

Vytáhl klíč, který mu Kapitán včera dal, a zkusil jej. Podařilo se mu odemknout. Muž vstoupil, zavřel vrátka a plížil se kolem zdi ke druhému vchodu do budovy. Také zde klíč odemkl i zamkl. Dostal se do spoře osvětlené chodby, z níž vedly levé dveře do výslechových místností, kdežto pravé přímo do cel. Těmi se dostal k odpočívadlu a odtud po schodech nahoru. Zde se zul a boty ukryl za schod. Po tomto schodišti byl nejednou veden z cely k výslechu. V ponožkách se nehlučně plížil dál. Bouře venku zuřila takovou silou, že by přehlušila i větší rámus, než který vydávaly vrzající schody. Nahoře se dostal ke dveřím, které potichu otevřel. Tentokrát je nezamkl, pouze je přivřel. Před ním se táhla dlouhá, jasně osvětlená chodba s celami pro zadržené. Nad prvními dveřmi visela tabulka: Dozorci cel. Další dveře byly označeny čísly. Přistoupil k prvním a pozorně naslouchal. V krátké přestávce bouře zaslechl hlasité chrápání. Otevřel dveře a nahlédl do malé místnosti. Strážný ležel rozvalen na kavalci a spal. V ruce držel svazek klíčů. Na zdi visely řetězy a pouta, opodál i klíče. Na stole spatřil knihu cel. Akrobat za sebou tiše zavřel a přistoupil ke kavalci. Bez mrknutí oka vytáhl kladivo, rozpřáhl se a hrozným úderem rozdrtil čelo spáče. Zasažený nevydal hlásku - byl ihned mrtev.
„Zatím by to ušlo," mumlal Bormann.
„Snad to půjde dobře i dál." Odebral mrtvému klíče od cel, přidal klíček od pout a obrátil se ke stolu. První patro, číslo osm — baron Franz voň Helfenstein — stálo v knize.
„Takže jsme dál! Kupředu!" Opustil strážnici a zamkl dveře. Klíč zastrčil do kapsy, kladivo držel v ruce. Potom stáhl z věšáku čepici strážce, narazil šiji na hlavu, sundal také kabát a oblékl jej. Byl mu sice dost těsný, ale na chvilkové přelstění případného pozorovatele dostatečně vyhovoval. Nyní vrah rychle přistoupil k hlavnímu uzávěru plynu a stáhl jej natolik, aby na chodbě zavládlo jenom šero. Poté se vydal ke dveřím do pravého křídla, kde ležela baronova cela. Před dveřmi se zaposlouchal. Když na okamžik umlkly poryvy větru, zaslechl odměřené kroky.
„Hrome! Strážnej!" klel.
„Myslel jsem si to. No, bát se ho nemusím!" Hlasitě zarachotil klíčem v zámku. Strážce to slyšel, otočil se a vyzvídal:
„Kdo je tam?"
„Klíčník. Prosím, pojďte sem na chvilku!" Voják zahlédl knoflíky uniformy i barevnou čepici, což potlačilo jakékoliv podezření.
„Co se děje?" ptal se, přicházeje ke dveřím. Bormann zůstal za dveřmi, kde jej nemohl v šeru strážný dost dobře rozeznat.
„Neslyšel jste nic?" ptal se.
„Co jako?" Při těch slovech stál strážný tak blízko, že se jej Bormann mohl dotknout.
„Řezání a pilování."
„Kde?"
„Vzadu," ukázal dál do chodby. Voják se bezděčně otočil, aby sledoval udaný směr -a v tom okamžiku mu obrovitý muž stiskl krk levicí, zatímco kladivo v pravé ruce proniklo do temene jeho hlavy. Mrtvola byla pohozena za dveřmi, vrah spěchal k cele číslo osm. Dveře se záhy otevřely. -S
„Pan baron!"
„Hrome! Bormann!"
„Jo. Jste spoutanej?"
„Samozřejmě."
„Mám klíčky." Plynové světlo se dralo do otevřelo cely. Bormann vstoupil. První dva klíčky neseděly, zato třetí pouta odemkl.
„Kde je strážce?" ptal se baron.
„Umřel."
„K čertu! A klíčník?
„Taky."
„Jste odvážný muž!"
„Jinak bych vás nedostal ven. No, jste volnej! Pojďme!" Opustili celu, kterou Bormann opět zamkl. Když míjeli strážce, všimli si, že se hýbe. Nebyl ještě mrtev.
„Mám ho dorazit?" šeptal Bormann.
„Ne, není-li to bezpodmínečně nutné."
„To nemyslím. Takže dál!" U vchodu akrobat prohlásil:
„Vzali vám šaty, a tak si oblečte tenhle kabát a čapku. Jinak by ve vás každej náhodnej chodec poznal uprchlýho vězně." Baron poslechl. Bormann si navlékl boty, pak opustili věznici stejnou cestou, jakou vrah přišel. Na ulici se zeptal barona:
„Kam teď?"
„Ke mně!"
„Sakra! To nejde!"
„Proč ne?"
„Prohledali váš byt a určitě ho hlídaj."
„Bez obav! Už nás nedostanou. Mám sluhu, na něhož se mohu spolehnout. Musím s ním mluvit."
„Zasvěcenec?"
„Jen zpola. Alespoň ví, jak si má počínat, kdyby mne někdy zatkli. Bude čekat a má u sebe leccos, co potřebuji."
„Třeba to při prohlídce zabavili."
„V žádném případě."
„Tak to zkusíme." Prodírali se bouří k paláci, kde odvedl baron akrobata ke studni a poznamenal:

„Zůstanete tady, dokud se nevrátím!"
„Hlavně opatrně!"
„Nemějte obavy. Vidíte světlo v prvním patře?
„Jo.
„Tam čeká sluha. Hodím do okna kamínek a sluha sestoupí k oknu v přízemí. Čím jste zabil klíčníka?
„Kladivem."
„Máte ho ještě?"
„Přece ho tam nenechám!"
„Dejte mi ho, kdybych potřeboval zbraň!"
„Tady je. Ať vám to netrvá dlouho, protože ani mne nesmí nikdo vidět." Baron se vzdálil. Bormann dával pozor. Za okamžik se zvedla záclona v rozsvíceném okně, vzápětí zase klesla. Muselo to být znamení, že sluha zpozoroval signál svého pána. Uběhla téměř hodina, jež čekajícímu připadala jako věčnost. Konečně zaslechl blížící se kroky. Přistoupil k němu muž zahalený v nepromokavém plášti.
„Bormanne!"
„Tady!"
„To jsem já. Ach, nepoznal jste mě? Výborně! Tady pří-ittš prší. Pojďme k vratům do kostela, kde se dohodneme." -v Vchod do kostela j im poskytl dostatečnou ochranu proti dotěrnému lijáku. Akrobat si stěžoval:
„Skoro jsem měl strach. Byl jste pryč celou hodinu!"
„Rychleji to nešlo."
„Co máte pod kabátem?"
„Cestovní kufr s pasy a peníze."
„K čemu kufr? Snad nechcete ject vlakem?"
„Jistě."
„Taková neopatrnost!"
„Pchá! Nikdo mne nepozná. Navíc ani nechci odjet."
„Proč teda chcete na vlak?"
„Pouze na nádraží, odkud pak pojedu drožkou k hotelu Union.
„Hrome! Bere vás ďas?"
„Kdepak."
„Co chcete v hotelu?"
„Vyzvednout diamanty za několik milionů."
„Pro nás? Mám jít s várna?"
„Ano."
„Pěkně děkuju!"
„Proč? Nechcete být bohatý?"
„Za těchto okolností ne. Jsem tu příliš známej a už vůbec nemůžu lézt do hotelů."
„To také nemusíte."
„Jak to?"
„Poslouchejte! Přijedu od nádraží jako cizinec a nechám se ubytovat v prvním patře. Budete dávat pozor. Jakmile to bude možné, přijedete za mnou."
„Jakým způsobem?"
„V kufru mám lano. Spustím je z okna a vy po něm vyšplháte nahoru."
„Dobře. To by šlo. A dál?"
„Až se dostanete ke mně, bude to snadné. Mám klíč od pokojů tanečnice."
„Jaký tanečnice?"
„Ach tak, vy to ještě nevíte! V hotelu Union bydlí americká tanečnice, která má při sobě hotovost a šperky v hodnotě několika milionů. Rozumíte?"
„Hrome! To máte pěkně vymyšlený!"
„Ano."
„Není to nebezpečný?"
„Ne. Počkáme, až zhasnou na chodbách, pak vyrazíme."
„Co když bude křičet?"
„Praštíme ji přes hlavu. Ha, vzpomínám si na vaše kladivo. Nepotřeboval jsem je a přinesl jsem je zpět. Tady je. Půjdete do toho se mnou?
„Jste si jistej, že tam ty prachy jsou?"
„Samozřejmě."
„No, pak bych byl osel, kdybych se toho vzdal. Jsem vol-nej jako pták, a kdyby to vyšlo, věděl bych, jak a kde peníze utratit. Co uděláme, až budeme s tou ženskou hotovi? Doufám, že nechcete zůstat ve městě?"
„V žádném případě. Znám místo, kde bychom se mohli nerušené rozdělit.
„Rozdělit?" vyjel akrobat.
„Jistě."
„Takže napůl?"
„Přirozeně."
„Že byste byl tak velkorysej?"

„Pochopitelně. Stejné nebezpečí, stejná odměna. Tak je to spravedlivé."
„Upřímně říkám, že se divím."
„Pchá! Zbude mi dost. Až se rozdělíme, půjde každý svou cestou."
„Dobře! Nebezpečí hrozí hlavně tehdy, když budeme spolu. A vůbec, nejsem vhodnej kumpán pro barona voň Hel-fenstein."
„Pchá, už jsem dobaronoval! Jsem na to stejně jako vy -musím zmizet a najít nějaký kout, kde budu sám a nepozorovaně žít. Hrome!"
„Co je?"
„Támhle jdou dva!
„Nemůžou nás vidět.
„Doufejme! Takže budete čekat u hotelu?"
„Jo." Kolem kostela se draly proti větru dvě postavy. Bouře jim vrhala do tváří proudy vody.
„Sakra!" hromoval první.
„Neschováme se na chvilku tady?"-
„Ano, času máme dost." Během rozhovoru zastavili a nyní zamířili k portálu kostela.
„Jdou sem!" šeptal akrobat.
„Ano. Rychle pryč, Bormanne!" odvětil baron. Neutíkali, nýbrž vyšli rozvážně jako dva muži, kteří se zde na chvíli skryli před nepohodou. Druzí dva zastavili. Vítr se hnal směrem k nim a přinesl k jejich uším poslední baronova slova, vyřčená poněkud nahlas, když měla přehlušit burácení bouře.
„Slyšel jste?" ptal se jeden.
„Ano."
„Neřekl jeden z nich: rychle pryč, Bormanne?"
„Ano."
„Znáte toho muže?"
„Obra Bormanna? Často jsem o něm slyšel."
„A nebyl jeden z nich neobvykle velký?"
„Každopádně."
„Rychle, za nimi!"
„Proč?"
„O tom později. Zašli do postranní uličky. Musíme se k nim dostat tak blízko, abychom je mohli nepozorovaně sledovat." Mluvčím nebyl nikdo jiný než doktor filozofie Max Holm. Dnešního večera si zašel na koncert bývalých kolegů a po něm vyprovázel domů bubeníka Haucka. Zamířili do postranní uličky. Obr se již odloučil od barona a zahnul do vedlejší ulice. Měli před sebou jen barona, který se vlekl jako hlemýžď, neboť mu bouře vanula přímo do tváře. V jejím hluku nemohl slyšet kroky mužů, kteří jej sledovali. Neotočil se, proto nemohl vědět, zeje sledován.
„Jenom jeden!" poznamenal Hauck.
„Ano. Kam mohl zmizet druhý?
„Nebo je to někdo jiný?"
„Jak to?"
„Ti dva ho prostě předběhli a jsou před ním."
„Ne. Všiml jste si boule na plášti?"
„Ano."
„Něco pod ním nese. Všiml jsem si toho již u portálu."
„Pak je to jeden z nich, ten malý. Kde je ale obr?"
„Musel zabočit do vedlejší uličky."
„Právě na něho jste měl spadeno."
„Samozřejmě. Nyní ho už nenajdeme, tak se držme alespoň tohoto. Každý, kdo se stýká s Bormannem, je podezřelý. Musíme zjistit, kam jde. Snad odhalíme něco, co mělo zaniknout v temnotě noci." Sledovali muže několika ulicemi a uličkami. Vtom se , Hauck zachvěl a prohlásil:
„Jsem mokrý až na kůži. Nevzdáme to, pane doktore?"
„Ne. Nemohu vás přesvědčovat, ale já zůstanu tomu muži v patách."
„Třeba se mýlíme. Mám zato, že obr má být ve vězení."
„Snad utekl.
„Ohó!"
„Poslední dobou se děly zvláštní věci. Navíc má obr bratra, kterého taktéž hledá policie. Třeba to byl zrovna on."
„Příliš mnoho náhod najednou!"
„I kdybych se mýlil, nemůžete být mokřejší než dřív, totiž až na kůži."
„Výtečně! Vida, podívejte, chlapík odbočil do Nádražní ulice. Chce nám fouknout!"
„Na nádraží si ho budeme moci prohlédnout."
„Stáhl si kapuci do obličeje."
„V čekárně ji nepochybně sundá."
„Nu, pane doktore, jste nadšený jako ohař, když pronásleduje nebožáka zajíce ušáka.
„Nemůžete vědět, jak se to odvděčí. Jenom si vzpomeňte na události posledních dnů! Sám jsem v tom až po uši. Pojďte se mnou, a když nechcete, jděte domů - mně je to jedno."
„Brrr! Jen mi hned nedávejte najevo své opovržení. Už běžím!" Rozhovor pochopitelně nebyl plynulý, nýbrž trhavý, s

přestávkami. Konečně se objevily nádražní lampy, jejich světlo se snažilo proniknout dešťovým závojem. Před nádražní budovou stálo i přes špatné počasí několik drožek. Holm s Hauckem šli jen několik kroků za baronem. Nyní uchopil doktor bubeníka za paži a řekl:
„Stát! Počkáme. Tady je dost světla a on si nesmí všimnout, že jsme šli za ním."
„Pro mě za mě! Teď mi ten chlap připadá taky podezřelý."
„Jak to?"
„Nu, vždyť si mohl vzít drožku už od domu. Žádný poctivý člověk neběhá bezúčelně v dešti."
„Třeba je chudý!"
„Pak by nenosil tak drahý pršiplášť. A vůbec, odjíždí teď ňáký vlak?" Ne "
„INC.
„Ranní pojede až za několik hodin. Co pohledává ten chlap už teď na nádraží?"
„Snad chce ušetřit peníze za nocleh a počká na odjezd vlaku tady."
„Dobrá - ale proč nejde dovnitř?"
„Také se divím. Šel vpravo kolem přístavby a nyní zamířil vlevo. Ach, sakra! Jde k drožkám!"
„Skutečně!"
„Pokud si najme drožku, musí mít za lubem nějakou čer-tovinu!"
„Každopádně.
„Normální člověk přece nepoběží v takové slotě na nádraží, aby se mohl vrátit drožkou zpět."
„Chová se podezřele. Ach, už nastupuje!"
„Opravdu! Pojedeme za ním!" Oba spěchali k nejbližší drožce. Holm nařídil kočímu:
„Jeďte opatrně za tímto pánem. Všimněte si pečlivě domu, kde vystoupí, ale sám nezastavujte dřív než na příštím rohu!"
Kočí uposlechl.
„Proč jste mu řekl, aby jel dál?" ptal se Hauck.
„Mohli jsme zastavit na stejném místě jako on. Tuším, že to bude ňáký hostinec."
„Já také. Myslím, že jde o nějakou lumpárnu a"
„Jasně! A dál?"
„Ten člověk se chce vydávat za cizince, který přichází z nádraží. Dohodl se s tím druhým, který na něho buď čeká už v hostinci, anebo, pokud se nesmí nechat vidět, nedaleko v křoví."
„Jste hotový policajt - ale můžete mít pravdu." Okna drožky byla stažena, aby dovnitř nepršelo, takže muži netušili, jakým směrem jedou. Konečně drožka zastavila. Vystoupili a Holm ihned spěchal za kočím.
„Nu, kam šel?"
„Do hotelu Union."
„Dovnitř?"
„Ano."
„Ach, sakra! Jeďte o ulici dál a tam na nás počkejte. Tady máte peníze!" Muž spokojeně zastrčil stříbrňák a odjel.
„Vypadáte polekaně!" poznamenal Hauck. u
„To také jsem.
„Proč?
„Nepřijel před deseti minutami nějaký cizinec?"
„Ano. Takže ten?"
„Snad. Už se legitimoval?"
„Ne. Slušnost vyžaduje, abych mu předložil knihu hostů až zítra ráno."
„Kde bydlí?"
„V prvním patře."
„Vepředu?"
„Ano, téměř vedle pokojů miss Startonové."
„Už šel do pokoje?"
„Ne. Objednal si večeři, kterou ovšem dostane až za čtvrt hodiny, protože kuchař již spal."
„Pak máme dost času. Nedejte na sobě nic znát. Sluha Leonhardt by se měl dostavit ještě v doprovodu jistého pána. Ať tu na mne počkají. Nyní mne nechtě ohlásit u slečny."
„Můžeme ji rušit tak pozdě v noci?"
„Necháme ji raději okrást a zavraždit?"
„Máte pravdu. Prosím o chvilku strpení." Vzdálil se. Po chvíli se dostavila pokojská, jež Holmovi oznámila, že byl ohlášen a že je vítán. Když vstoupil k milované, našel ji stát překvapenou uprostřed místnosti. Právě chtěla ulehnout, neboť na sobě měla noční košili, v níž mu připadala mnohem přitažlivější a vzrušivější než kdykoliv předtím.
„Pane doktore!" pravila,
„vítám vás. Jistě se jedná o vážný důvod, který vás donutil, abyste se ke mně namáhal v tak pozdní hodinu."
„Máte pravdu. Žádám o prominutí a doufám, že mi je neodepřete."
„Jistě ne. Mluvte."
„Hoteliér vám nic neřekl?"
„Myslíte teď?"
„Ano.
„Nebyl u mne. Poslal dívku, která mi sdělila, že pro mne máte velice nutnou a neodkladnou zprávu. Vidíte, že jsem neměla ani čas převléknout se."

„Opravdu záleží na každé minutě. Mohu mluvit, aniž bych se musel obávat, že se příliš polekáte?"
„Ach! Něco tuším a jsem připravená. Ocitly se snad mé šperky v nebezpečí?"
„Myslím, že ano - a snad i vy sama."
„Máte důvody k takové domněnce?"
„Jistě. Právě se vedle vás ubytoval cizinec, jehož podezřívám, že vás hodlá navštívit. Naproti na ulici stojí jeho pomocník."
„Děkuji za vaši starostlivost. Co mi poradíte?"
„Prosím, spusťte závěsy. Já to nemohu udělat, aby mne muž dole nespatřil." Uposlechla a zatemnila okna.
„Nyní vás žádám," pokračoval,
„abyste se ihned odstěhovala do pokoje o patro výš. Musíte se však vyvarovat jakéhokoliv hluku. Postarám se o přivítání těch dvou darebáků."
„Váš plán je dobrý. Avšak, pane doktore, doufám, že to přenecháte policii?"
„Vykonám svou povinnost."
„Vaší povinností není chytat lupiče! Prosím vás, abyste se nevydával v nebezpečí. Slíbíte mi to?" Podávala mu svou krásnou malou ručku. V jejích očích se objevil lesk, který mu divoce rozbušil srdce. Uchopil podávanou ruku a odpověděl:
„Ujišťuji vás, že nebezpečí nehrozí. Poslal jsem pro policejní pomoc."
„Snad pro mého Leonhardta?"
„Ano. Brzy se tu objeví i s doprovodem. Vaše přestěhování se musí odehrát rychle a tiše, aby váš soused nic ne- tušil. Šperky pochopitelně odnesete s sebou. Smím o všem zpravit hoteliéra?"
„Ano. Ať mi poskytne pět minut času, než se připravím."
„Dovolíte, abych se prozatím rozloučil?" Uctivě se uklonil a chtěl se vzdálit. Přidržela však jeho ruku a řekla:
„Jak vidím, teď není čas, abych vám mohla vyjádřit dík. Doufám, že se opět uvidíme." Přitiskl její ručku ke rtům a odpověděl:
„Odvážím se zítra přijít a zeptat se, jak jste přečkala dnešní nebezpečí."
„Ne, tak to nebylo myšleno. Odcházíte snad nyní z hotelu?"
„Nikoliv."
„Takže tu zůstanete, dokud se nedostaví ohlášení muži?"
„Ano."
„Nuže, tak i já zůstanu vzhůru. Nebudu moci spát, proto vás žádám, abyste mne ještě dnes informoval, jak vše dopadlo. Uděláte to, pane doktore?"
„Pokud je to vaším přáním, samozřejmě poslechnu."
„Nemusíte mne poslouchat — ale měl byste to udělat rád."
„To také udělám. Budu šťastný, když vám budu moci oznámit, že hrozící nebezpečí bylo zažehnáno."
„Děkuji vám. Nevystavujte se nebezpečí! Máte zavázanou ruku a musíte se šetřit." Po srdečném stisku rukou se vzdálil. Hoteliér ho již čekal dole a zeptal se:
„Jste tedy přesvědčen, že mají skutečně v úmyslu oloupit miss?"
„Ano."
„Jak přijala vaši zprávu?"
„Bez velkého úleku. Byla na ni ostatně připravena."
„Díky Bohu! Co uděláme teď?
„Nikdo dosud nedorazil?"
„Ne."
„Přestěhujte ihned dámu do bezpečí, nejlépe o poschodí výš. Cizinec si nesmí ničeho všimnout. Mezitím by měla dorazit policie."
„Dobrá, dobrá! Ničeho si nevšimne. Zaměstnám ho natolik jídlem, že nic neuslyší ani neuvidí. Miss ví, že dostane nový pokoj?"
„Ano. Během pěti minut bude přichystána. Ohlaste všechno personálu, aby to proběhlo nenápadně, jak jen to bude možné."
„Jak si přejete. Prosím, mohl bych znát vaše jméno?"
„Doktor Holm. Tak jsem se nechal ohlásit."
„Ano, ano, hned jsem si to neuvědomil. Jsem tak rozčilený, že zapomínám. Ve hřeje nyní všechno - věhlas mého domu i"
„Pouze získá, až se roznese, že se ve vašem podniku nepodařilo ani nejrafinovanějším zločincům dokonat jejich čin. Pospěšte si!" Ve stejném okamžiku, kdy vyšel hoteliér na chodbu, zastavila před portálem hotelu drožka. Spěchal ke dveřím a ihned si všiml velkého koše na kozlíku kočího. Z drožky vystupovali dva pánové a dvě dámy. První z pánů se zeptal:
„Hotel Union?"
„Ano. Pane.
„Můžeme se zde ubytovat se svými ženami?
„Jistě. Pokoje pro rodiny jsou sice až v druhém patře — . ít
„Nevadí. Pojď, Emílie, pojď, Henrietto!" Pán mluvil daleko hlasitěji, než bylo nutné. Když ženy vstoupily dovnitř, zeptal se pán hoteliéra:
„Neměl byste dole místnost, v níž by nebyli zrovna žádní hosté?"-

„Můj obývací pokoj."
„Výtečně! Zaveďte nás tam! Není zde náhodou pan doktor Holm?"
„Ano, sedí v hostinské místnosti," odvětil hoteliér překvapeně. Cizinec otevřel dveře a pokynul Holmovi, který okamžitě vyhověl jeho výzvě. Všichni vstoupili do obývací místnosti, kde dámy odložily závoje. Hostinský s nesmírným údivem pozoroval jejich fešácké kníry... Muž, který dosud vedl rozhovor, se smíchem poznamenal:
„Dovolte, pane hoteliére, abychom se vám představili. Jsem kníže voň Befour, třebaže mne vidíte v šatech, které nenosím každý den"
„Taková čest, taková čest!" mumlal majitel hotelu s hlubokou poklonou.
„Tento pán je asesor voň Schubert, úřední žalobce rezidence."
„Taková čest, taková čest!"
„Znáte snad tuto vousatou dámu?"
„Ne, nemám tu čest"
„Ale ano! Je to pan Leonhardt, který u vás bydlel jako sluha miss Startonové."
„Safra!" ujelo hoteliérovi.
„Má úplně jinou tvář!"
„Přesto je to týž muž. Další dáma je jeden z jeho kolegů. Dozvěděli jsme se, že na ulici stojí špeh, proto jsem oběma pánům doporučil dámské šaty, aby nevzbudili pozornost. Nyní si odloží." Oba policisté, Adolf i Anton, odložili dámské klobouky, svlékli dámské sukně a objevili se v plné kráse své mužnosti.
„Nyní, pane doktore, vyprávějte!" obrátil se kníže na Hol-ma.
„Nebyl bubeník dostatečně obšírný?"
„Snad, ale raději bych slyšel vše od vás."
„Nejprve dovolte, abych udělil hoteliérovi podrobné příkazy. Slečna Startonová se musí urychleně přestěhovat."
„Jistě. Potom nás však budete informovat. Prosím!" Po krátkém rozhovoru s doktorem se hoteliér vzdálil. Pokojový číšník měl již připravenou večeři pro cizince, který se poté věnoval jídlu tak usilovně, že si nevšiml ničeho, co se dělo kolem. Tanečnice i její malá černoška dostaly nové místnosti, kam byla přenesena jejich zavazadla. Když se hoteliér vrátil zpět do obývací místnosti, slyšel poslední slova knížete:
„Obr to být nemůže, avšak není vyloučeno, že máme co dělat s jeho bratrem. Kdo je ten druhý? Mohl byste mi ho popsat?" Tato otázka patřila hoteliérovi. Vynasnažil se podat co nejpřesnější popis.
„Hm, neznám ho," mínil kníže. f
„Nejspíš to bude ňákej spojenec zatčenýho kapitána," pra-Jjtil Adolf, l
„Nepochybně. Jak se ale chtějí dostat k miss? Že by měli klíč?"
„Určitě."
„Hm! Kdybych nevěděl, že Kapitán sedí ve vězení, nepochyboval bych, že se jedná o něho. Nu, uvidíme. Další otázkou je, jak se obr dostane do hotelu."
„Snad se pokusí proplížit dovnitř.
„Pochybuji, bylo by to příliš odvážné. Spíš předpokládám, iže dovnitř vleze oknem. Měl s sebou cizinec zavazadla?
„Ano, cestovní tašku a kufr."
„Pak s sebou přinesl provazový žebřík. Dáme si pozor. |Máte vepředu v restauraci hosty?
„Už ne. Poslední odešli před pěti minutami."<
„Svítí se dosud v bývalém pokoji miss?"
„Pouze v ložnici."
„Výborně! Lotři se dají do díla až nastane všude tma. Počkáme na ně v bytě miss. Zavedete nás nahoru, aniž by to její soused zpozoroval. Pak zhasněte a uzavřete dveře, aby nikdo nemohl projít dovnitř. Váš personál nebude do ničeho zasahovat, ujmeme se celé věci sami. Pane asesore, rozsvítíme lampičky." Rozžali malé lampičky, jež měli schované v kapsách. Hoteliér šel napřed, aby se přesvědčil, že cizinec nic nezpozoruje, potom je zavedl do pokojů tanečnice. Tam kníže zamkl všechny troje dveře, které ústily do chodby, ale z posledních vytáhl klíč.
„Dovnitř se mohou dostat pouze těmito dveřmi," vysvětloval.
„Víme, kde je máme čekat. Nyní nás nechtě o samotě, pane hoteliére, a nechtě zhasnout světla!" Po jeho odchodu kníže pokračoval:
„Máme zde tři místnosti: předpokoj, obývací pokoj a ložnici. U dvou posledních jsem ponechal klíč v zámku, takže mohou vstoupit jen do předpokoje. Zloději budou hledat peníze a šperky v ložnici, takže musí projít oběma místnostmi do poslední. Tam na ně budeme čekat. Je u toho Bormann, takže musíme počítat s tuhým odporem, aleje nás tady pět, a tak by neměli uniknout."
„Kam se ukryjeme?" ptal se asesor.
„Zůstaneme v této místnosti a rozestavíme se do rohů. Až vejdou, vytáhneme lampy a vrhneme se na ně."
„Dobrá. Ted zhasneme?"
„Ano. Potom otevřeme okno a budeme pozorovat, jak se obr dostane do domu."
„Neuvidí nás?"
„Ne. Venku je taková tma, že můžeme klidně vyhlédnout z okna, aniž by si nás někdo všiml." Zhasli světlo v ložnici a přistoupili k oknu, aby pozorovali ulici. Trvalo to půl hodiny, než řekl Adolf čekajícím:
„Pozor! Dole se něco hejbá!"
„Ano," potvrdil kníže,
„blíží se. Ach, to je obr!"
„Přešel ulici!"

„Druhý mu nepochybně dal znamení. Podívejme se, co udělá!" Opatrně otevřel okno, vyhlédl ven a za okamžik se stáhl zpět se slovy:
„Šplhá po laně, které mu bylo spuštěno. Naše trpělivost už nebude dlouho napínána." Když zavřel okno, muži se rozestoupili do rohů místnosti. Největší zkoušku trpělivosti musel absolvovat Bormann. Nebylo příjemné čekat v dnešní nepohodě tak dlouho dole. Konečně si všiml, že se otevřelo poslední osvětlené okno a v něm se objevil baron. Zamával na společníka a spustil lano. Bormann přešel ulici a silným tahem se přesvědčil, že lano je dobře upevněno. Vyšplhal nahoru a vlezl do okna. Pro silného muže a akrobata to byla hračka. Také tato místnost záhy potemněla.
„Proč jste zhasl?" zeptal se a vytáhl lano nahoru.
„Nevíte?" divil se baron.
„Ne."
„Představte si, že by se někdo v protějších bytech probudil a podíval se přes ulici. Kdyby svítilo světlo, vše by viděl. Stejně ještě rozsvítím. Zatím se posaďte, aby neviděli váš stín." Když se za světla podíval baron na Bormanna, musel se přemáhat, aby potlačil smích.
„Člověče, vy vypadáte!" řekl tiše, aby ho slyšel jen Bormann.
„Jak?" zahuhlal tento očividně roztrpčeně.-
„Jako byste si dal hodinu plavání!"
„Divíte se, když jsem skoro hodinu tvrdnul ve slej-váku?! Jsem na kost promočenej! Neměl byste něco tep-lýho?"
„Jsou zde dvě lahve vína, které jsem objednal kvůli vám. Napijte se!" Bormann přiložil jednu láhev k ústům a jediným douškem ji vypil. Zamlaskal jazykem a prohlásil:
„Není špatný! Pálenka by ale bodla víc."
„Také by mohla uškodit. Musíte být střízlivý!"
„Jak to šlo?"
„Docela dobře. V domě je klid, takže všichni ulehli. Viděl jste nějaké osvětlené okno?"
„Ne. Naposledy zhaslo vokno vedle vás."
„Tam má tanečnice předpokoj."
„Abyste se nespletl!"
„Kdepak! Číšník mi všechno vyžvanil. Dáma má předpokoj, obývací místnost a ložnici. Všechny tři místnosti jsou propojeny dveřmi, navíc se z každé dá vyjít rovnou na chodbu. Celkem jsou tam tedy paterý dveře."
„Kterejma půjdem?"
„Uvidíme."
„Co když budou všecky zajištěný zevnitř?"
„To by bylo nepříjemné, neboť klíčem zástrčku neodsu-neme."
„Pak by z toho nic nebylo!"
„Ale ano. Zaklepal bych."
„A vzbudil všechno kolem!"
„Ne. Zaklepal bych potichu, aby to slyšela jen ona. Vydával bych se za pokojskou a chtěl bych jí říci něco důležitého."
„A až bysme vlezli dovnitř, řvala by jako tur a probudila by všecky v baráku!"
„Vezmeme ji přes hlavu, až se uklidní."
„Nejlepší bude, když se to povede klíčem. Kdy se do toho dáme?"
„Ještě ne. Pokud zhasla teprve před chvílí, jistě dosud nespí."
„Dobře, počkáme. Kde se rozdělíme?"
„V opuštěné budově na předměstí."
„Nebylo by lepší rozdělit se hned tady?"
„Proč?"
„Mohli bysme se hned rozejít."
„To nejde! Předměty se musí v klidu ohodnotit, abychom se vzájemně neošidili."
„Pchá! U milionu přece nesejde na ňáký stovce! Uděláme z těch krámů dvě hromádky, každej si veme jednu a tím to hasne."
„Ne, ne, ne, tak ne! Teď se nehádejme! Zhasneme světlo a chvíli počkáme. Pak se dáme do díla."
„Máte snad lampičku?"
„Ano, nemějte starost." Zhasl světlo. Potmě každý přemýšlel o svém postavení.
„Osle!" přemítal baron.
„Zrovna s tebou se budu dělit! Jak tě to vůbec napadlo? Až přijdeš do továrny, dostaneš kulku do hlavy! V té slotě nikdo neuslyší výstřel. Pak budu pánem celého bohatství!" A Bormann si myslel:
„Opravdu si myslí, že mu věřím! Ten, a dělit se! Proč to odkládá? Mám za něj vytáhnout kaštany z vohně, pak mě oddělá jako psa! Jakmile se přesvědčím, že tu ty miliony jsou, budu jednat. První ránu dostane tanečnice, druhou on, až mu přejde dech! Kladivo mám!" Po nějaké době baron zašeptal:
„Mohli bychom vyrazit, ne?
„Ovšem! Použijeme teda násilí, když to bude nutný?
„Přirozeně. Bez lupu neodejdu."
„Já taky ne."
„Tak rozsvítíme." Zapálil lampičku, kterou vytáhl z cestovního kufru, a zastrčil ji do kapsy. Poté tiše otevřel dveře a pátravě se rozhlédl.
„Jak to vypadá?" ptal se Bormann za jeho zády.

„Vše v pořádku. Hoří pouze jediné světlo. Kupředu!" Vyšli na chodbu a přešli k vedlejším dveřím, jež vedly do předpokoje. Baron vytáhl klíč, naslinil jej, aby neskří-pal, potom jej neslyšně zasunul do klíčové dírky.
„Jde to?" šeptal Bormann.
„Počkejte!" Pomalu, tiše otáčel klíčem. Ozvalo se sotva slyšitelné zaskřípění, potom zazněl baronův hlas:
„Otevřely se. Jdeme!" Rychle rozrazil dveře a nahlédl dovnitř. Panovala tam naprostá tma.
„Zavřete za námа!" mínil Bormann. Baron poslechl. Poté vytáhl lampičku a vrhl krátký záblesk kolem. Spatřili pouze nábytek.
„Tady nic není," šeptal.
„Dál!" Dveře do obývacího pokoje byly otevřené. Baron nechal lampičku zhasnutou a tápal kupředu. Bormann jej tiše následoval.
„Rozsviťte!" šeptal baronovi. Ten poslechl, samozřejmě jen na okamžik.
„Viděl jste?" zeptal se.
„Jo. Stůl, kanape, židle a skříň. Dál nic. Ty krámy bude mít vevnitř!" Ačkoliv byla tma, ukázal na vedlejší ložnici.
„Nepochybně," odvětil baron.
„Poslouchejte! Neslyšel jste nic?
„Ne," odpověděl Bormann po chvíli pozorného naslouchání.
„Neslyším její dech. Zdá se, že spí jen lehce, a to se stejně lehce probudí."
„Půjdeme k posteli. Posvítíte na ni. Sotva se hne, skočím po ní a uškrtím ji. To je nejjistější, protože u toho nemůže řvát."
„Dobrá. Kupředu!" Bormann se plížil napřed spojovacími dveřmi, které byly taktéž otevřené. Uprostřed ložnice zůstal stát. Baron zastavil mezi dveřmi.
„Světlo!" šeptl obr za sebe. Baron odsunul stínítko lampy. V tom okamžiku zaznělo v místnosti lehké zakašlání, a třebaže bylo téměř neslyšné, baronovo ucho ihned rozpoznalo, zeje nevydala ženská ústa. Byl tady snad nějaký muž? Podezíravě zakroužil světlem po místnosti. Zatímco obrův zrak byl upřený jen na postel, baron se rozhlédl po všech koutech. Vlevo se krčili dva muži, zřetelně viděl jejich hlavy. A vpravo zahlédl nohy třetího pod závěsem! Poznání přišlo jako blesk z čistého nebe. Zachrání se jedině tehdy, obě-tuje-li Bormanna. Ihned zhasl lampu a neslyšnými kroky spěchal ke dveřím předpokoje. Tiše je otevřel, vběhl do svého pokoje, vytáhl klíč a zamkl za sebou. Stejně rychle rozsvítil světlo, obul si boty, které před výpravou z bezpečnostních důvodů odložil, nasadil si klobouk, i hodil přes sebe kabát, popadl kufřík, otevřel okno, a sešplhal po spuštěném laně dolů. Dosáhl země tak rychle, že neuběhla ani minuta od chvíle, kdy zpozoroval muže v pokoji tanečnice. Jako šílený utíkal ulicí, ačkoliv nahoře dosud vládlo ticho. Bormann stál uprostřed místnosti a čekal. Dosud nechápal, proč baron zhasl. Otočil se a šeptal:
„V posteli nikdo není!" Nedostal odpověď.
„Rozsviťte!" šeptal. Nadále stál ve tmě.
„Kapitáne!" Žádná odpověď.
„Proklatě! Je tu nebo ne?" mumlal. Tápal rukama ke dveřím, kde měl stát baron. Nikdo tam nebyl.
„Kapitáne!" opakoval poněkud hlasitěji než prve. Nyní mu bylo odpovězeno, i když jiným způsobem, než mohl čekat. Kníže totiž zaslechl tiché odkašlání stejně dobře jako baron. Uvědomil si, že by to mohlo zhatit jeho plán. Naslouchal a měl pocit, že zaslechl hluk, jako by se pohybovala klika na dveřích ve vedlejší místnosti.
„Jeden utekl!" pošeptal Adolfovi, který stál vedle.
„Ne," odvětil tento,
„stojí ještě ve dveřích."
„Slyšel jsem kliku!"
„Pochybuju. Uvidíte, že hned rozsvítí." Čekali. Zaslechli Bormannovo šeptání, ale nerozuměli mu. Pak se vracel ke dveřím. Kníže j asně zaslechl jeho poslední slovo a současně sem dozněly spěšné kroky muže na ulici. Befour se rozhodl a vytáhl svou lampu. Její světlo zalilo místnost. Bormann se otočil. Věřil, že spatří barona, ale viděl knížete, který na sobě měl stejný převlek jako tehdy v Briickenau, kdy artistovi v hostinci zabránil v dalším týrání nebohého chlapce.
„Hrome! Bídáckej kníže!" ujelo mu.
„Chyťte ho!" nařídil kníže. Nyní se rozsvítila také lampa asesora. Bormann ihned poznal, na čerň je. Obrovitý muž začal kolem sebe bít a odhodil nepřátele jako lev dotírající smečku. Beze slova, aby nevznikl povyk, se dral ke dveřím na chodbu. Teprve tam opět zaklel:
„Hromský peklo!" Dveře do baronova pokoje totiž našel zamčené. Kníže mu byl již v patách a udeřil překvapeného muže pěstí do spánku takovou silou, že se zasažený zapotácel ke stěně. Nyní přiskočili také Adolf s Antonem a strhli Bormanna k zemi. Ocelová pouta se sevřela kolem jeho rukou dřív, než se mu vrátilo vědomí. Teprve teď ze sebe vyrazil divoký, vzteklý řev a bil kolem sebe spoutanýma rukama.
„Roubík, dejte mu roubík!" nařídil kníže.
„Spoutejte mu také nohy!" Oba sluhové měli s touto činností neporovnatelné zkušenosti. Několik vteřin - zajatec ztratil možnost pohybu i křiku.
„Druhý uprchl!" zvolal kníže, tlačíc mamě na dveře.
„Sežeňte sekeru!" Anton seběhl ze schodů, které již ožily, a spěchal do kuchyně, v níž dosud svítila lampa, neboť ležela na zadní straně budovy. Vyžádal si velký sekáč, s jehož pomocí byly dveře otevřeny. Místnost byla prázdná, ale otevřené okno a spuštěné lano svědčily, kudy zloduch utekl.
„Uprchl, uprchl!" volal kníže.
„Kdo z vás nedokázal udržet kašel?!"

„Já," odvětil asesor upřímně.
„Nemohl jsem se udržet a musel jsem si odkašlat."
„Pak ten muž muže jen vám děkovat za záchranu."
„Utekl dolů?"
„Ano- Nebyl to obyčejný zlodějíček, nýbrž jednal s obdivuhodnou pohotovostí. Opakuji, že kdybych si nebyl jist, že Kapitán sedí ve vězení, musel bych věřit, že to byl on."
„Nemůžeme za ním?"-
„V takovém počasí a při jeho náskoku? Vyloučeno! Je pryč a nám nezbývá než doufat, že najdeme jeho stopu." Bormannův řev probudil všechny spáče. Ti, aniž by cokoliv tušili, spěchali polekaně na chodby, aby zjistili, co se vlastně stalo. Objevil se i hoteliér. Kníže k nim přistoupil a vysvětloval:
„Panstvo, došlo zde k pokusu o vloupání, ale policie jej zhatila. Chytili jsme zločince a vám nehrozí sebemenší nebezpečí. Jděte klidně do svých pokojů! Vaše přítomnost by ztížila vyšetřování." Aniž by čekal na výsledek svého příkazu, nechal Bor-manna zvednout a přenést do pokoje. Zde mu kníže vyjmul roubík a zeptal se:
„Kdo se zúčastnil loupeže s vámi?"
„Nikdo!" křenil se tázaný.
„Snad nebudete tvrdit, že jste byl sám!" Ne "
„INC.
„Kdo byl tedy ten druhý?"
„Nevím."
„Tak, tak! Jak jste se dostal do hotelu?"
„Jako vy - dveřma."
„Oknem ne?"
„Ne."
„Co jste tu hledal?"
„Nocleh."
„Akorát tak pro vás!"
„Jo. Hledaj mě, nikdo mě nesmí vidět. Proto jsem se v ty psí slotě vplížil sem."
„A měl jste klíče!"
„Ne."
„Vždyť je vidím ještě v zámku!"
„Patřily tomu druhýmu."
„Řekněte, kdo to byl!"

„Nevím."
„Však ještě najdu způsob, kterým vás přiměji odpovídat! Adolfe, podívej se, co má v kapsách!" Sluha vytáhl několik maličkostí, váček s drobnými mincemi, tombakové hodinky, několik bezcenných prstenů, nůž, kladivo a několik klíčů. Kníže si pozorně prohlédl kladivo a obrátil se na zajatce:
„Proč nosíte něco takového s sebou."
„Proste jsem to kladivo dneska našel."
„Kde?"
„Na ulici."
„V tomto počasí?"
„Jo"
„Pak by déšť musel dávno smýt krev, která je patrná zde na želízku. Podívejte, pane asesore!" Kladivo kolovalo z ruky do ruky. Všichni se shodli, že na něm lpí krev.
„Proč je kladivo od krve?" ptal se kníže.
„Nevím. Holt jsem ho tak našel."
„Ach tak! K čemu patří tyto klíče?"
„Nevím. Taky jsem je našel."
„Kde."
„Právě tak na ulici."
„Zvláštní! Určitě dnes?"
„Jo."
„U kladiva?"
„Jo." Jednalo se o jeden velký a několik menších klíčů. Kníže si pozorně prohlédl především první a zamyšleně mumlal:
„Podobný klíč jsem viděl u vás, pane asesore!"
„U mne? Kde?"
„Na psacím stole - při výslechu."
„Pak by to musel být hlavní klíč od vězení!"
„Cože? Skutečně? Podívejte se!" Asesor uchopil klíč, a jakmile na něj vrhl první pohled, ohromeně zvolal:
„Je to on, hlavní klíč! Je však nový, snad padělaný!"
„Je to možné?! Nemýlíte se?"
„Ne. Znám ho natolik, že se nemohu splést."
„Pak došlo k zločinu a je to tak, jak tuším: muž, který kvůli vám prchl, je sám Kapitán!"

„Myslíte barona voň Helfensteina?"
„Ano."
„Vyloučeno! Je zavřený!"
„Znáte tyto malé klíče?" Asesor si je prohlédl a zdrceně řekl:
„Některé znám. Lze jimi odemknout pouta a řetězy, jimiž jsou zajatci zabezpečeni."
„Ha, tak přece! Kapitán byl spoután?"
„Jistěže."
„Hlavní klíč, klíče k poutům a k tomu ještě krvavé kladivo! Pane asesore, musíme neodkladně do vězení! Zajatce necháme převézt později drožkou, kterou zajistím. Zatím ho mějte na očích a pečlivě ho hlídejte!" Zabalil kladivo do kapesníku, zastrčil jej i s klíči do kapsy a táhl asesora pryč. Dveře hotelu byly odemčeny. Oba spěchali k nejbližší stanici drožek. Jednu poslali pro zajatce, druhou se nechali dopravit k soudní budově.
„Zřejmě budete mít pravdu," mínil asesor.
„Bylo by lepší, kdybych se mýlil!"
„Myslíte, že Bormann osvobodil Kapitána?"
„Ano."
„Jak by se dostal ke klíčům?"
„Kde sehnal hlavní, to snad zjistíme, a ty ostatní si pořídil uvnitř. Potom kladivo - ach!"
„Hrozná představa! Už tam budeme?
„Ještě ne. Celý hořím nedočkavostí. Pokud ale Kapitán uprchl, musíme si připouštět starosti. Bude dychtit po naší krvi."
„Doufejme, že se mýlíte."
„To hned poznáme. Už jsme zde. Vystupme!" Zatímco kníže platil kočímu, zvonil asesor neúspěšně na zvonek u vrat. Teprve po delší době se otevřelo malé okénko a zazněl hlas strážmistra Uhliga:
„Kdo je tam?"
„Asesor voň Schubert. Otevřete, rychle, rychle!"
„Hned to bude." Strážmistr se jistě snažil, ale oběma mužům to připadalo jako věčnost. Konečně se objevil a pustil je dovnitř.
„Je vše v pořádku?" ptal se asesor.
„Všechno, všecinko!"
„Nu, půjdeme nejdřív do vaší místnosti." Ve světle poznali, že strážmistr je pouze v kalhotách, kabátě a čepici - tak rychle se jim snažil otevřít.
„Je tedy vše v pořádku?" ujišťoval se asesor znovu.
„Jo."
„Nikdo neuprchl?"
„Ne, jinak by mi to hlásili."
„Kdo má dnes noční službu?"
„Hlídač Laistner."
„Byly stráže včas vystřídány?"
„O půlnoci nastoupila druhá. Pak jsem šel spát. Třetí střídání bude ve čtyři."
„Je pravděpodobné, že Kapitán uprchl."
„Bože?" Na víc se dobrý muž v úleku nevzmohl.
„Dokonce došlo ke krveprolití."
„Bůh nás chraň!"
„Zaveďte nás nahoru!" Strážmistr rozsvítil lampu a vedl oba muže po schodech, pod nimiž si prve Bormann zul a ukryl boty. Sotva nahoře otevřel dveře a nahlédl do strážní místnosti, zdrceně prohlásil:
„Ještě o půlnoci tady visel kabát a čapka strážnýho. Že by si je vzal s sebou do cely?"
„Uvidíme."
„Kdo tady utlumil světlo?"
„Strážný to určitě nebyl. Poslyšte, ten muž by nás musel slyšet, i kdyby spal. Mluvíme dost hlasitě." Strážmistr otevřel místnost pro hlídače a ulehčené prohlásil:
„Podívejte, támhle leží a chrápe! Skoro jsem se bál, že nechal Kapitána utéct, jestli je teda opravdu pryč."
„Cože, on spí?!"
„Jo, tady!"
„A nevzbudí se při našem hovoru? To je divné!" Kníže vstoupil do cely a spěchal ke strážnému, který ležel na boku.
„Bože!" zvolal.
„Nebesa!" vykřikl asesor zároveň s ním. Všimli si hrozné rány v jeho hlavě.
„Zavražděnej!" volal strážmistr a spráskl ruce.
„Hrůza!" dodal asesor dál. Kníže poklekl k pohovce, vytáhl kapesník, v němž měl zabalené kladivo, uvolnil je a přiložil k ráně.
„Podívejte!" pravil.
„Kladivo se hodí. Držíme v ruce vražedný nástroj!"
„Takže přece?" Strážmistr přistoupil blíž a zeptal se:
„Komu patří to kladivo? Kde jste ho vzali?"
„Od zadrženého, kterého brzy přivezou. Kde je druhý strážný?"

„Spí v soukromé místnosti. Mám ho vzbudit?"
„Ano. Bude to trvat?"
„Ne. Je tu zvonek. Zazvoním a za dvě minutky ho tu máme."
„Tak ho vzbuďte. Ve které cele byl umístěn Kapitán?"
„V osmičce, v pravým křídle. Před jeho dveřma stojí strážce."
„Snad ho také zavraždil! Kde máte uložené klíče od pout?"
„Tady," odvětil strážmistr a ukázal na stěnu.
„Hergot, nejsou tady, někdo je ukradl!" dodal polekaně.
„Pospěšme si do pravého křídla!" Spěchali chodbou. U dveří zastavili, zaraženi hlasitým sténáním a nářkem.
„Ano, tady se něco stalo!" mínil asesor.
„Strážmistře, rychle otevřete!" Oslovený se chvěl rozčilením a jen s potížemi se trefil klíčem do dírky. Dveře se rozlétly, mužům se naskytl hrozný pohled. Strážný ležel v kaluži krve, nedokázal se zvednout, avšak jak se brzy ukázalo, udržel se při plném vědomí. Kníže k němu poklekl a ohledal ránu na temeni hlavy.
„Slyšíte mne?" otázal se.
„Ano," zaznělo slabě.
„Vidíte mne?"
„Mlhavě."
„Kdo vás udeřil?"
„Hlídač."
„Nemýlíte se?"
„Ne. Měl lesklé knoflíky."
„Jak se to stalo?"
„Přivolal mě k sobě, neboť utekl vězeň. Pak mě udeřil." Byl tak slab, že na další otázky již nedokázal odpovědět. Ve stejném okamžiku se dostavil další strážný a nesmírně se polekal, když zahlédl raněného.
„Váš kolega byl zavražděn a tento muž zraněn," vysvětlil mu kníže.
„Spěchejte k soudnímu lékaři a ke státnímu návladnímu. Oba musí ihned přijít. Kapitán uprchl!" Muž odběhl. Kníže a jeho průvodci zamířili nyní do cely číslo osm, která byla pochopitelně prázdná. Řetězy visely volně ze stěny, pouta byla odemčená.
„Přesně, jak jsem se domníval," pravil kníže.
„Běžte dolů za vaší ženou, pane strážmistře, a doneste ocet, vodu a plátno. Obvážeme zraněného." Poslechl. Ještě nebyli s touto činností hotovi, když se zvenčí ozval zvonek. Strážmistr běžel otevřít. Byla to skupina s Bormannem. Ačkoliv byl obr spoután na rukou i nohou, bránil se takovou silou, že jim dalo velice námahy dostat jej do drožky. Nyní jej drželi dole, dokud se nedostavili lékař a státní návladní. Lékař prohlédl raněného, upravil obvazy a dal naději na přežití. Potom byl odveden k hlídači. Po krátké prohlídce mu nezbylo než konstatovat jeho smrt, která nastala bezprostředně po úderu. Jako smrtící zbraň bylo i znalcem označeno kladivo. Konečně přivedli Bormanna a postavili jej před mrtvého.
„Udělal jste to?" ptal se státní návladní, který se mezitím dozvěděl podrobnosti.
„Ne."
„Byl jste přece ve vězeňské budově?"
„Ne."
„Nelžete!"
„Máte mě za cvoka?! Utíkám před zákonem a polezu do basy?!"
„Od koho jste dostal hlavní klíč?"
„Našel jsem ho."
„A kladivo?"
„Taky."
„Kde?"
„Na ulici!"
„I malé klíčky?"
„Jasně."
„Ve které ulici jste ty předměty nalezl?"
„Nevím, jak se jmenuje."
„Doufám, že ji naleznete."
„Ne, protože to tu neznám."
„Kdy jste dorazil do rezidence?"
„Dneska večer."
„Za kým jste šplhal po laně do hotelu?"
„Po žádným laně jsem nešplhal. Vplížil jsem se dovnitř, abych se vyspal v některým prázdným pokoji."
„Odveďte ho do nejjistější cely a spoutejte mu ruce i nohy!" Zajatec byl spíš strkán, než veden. Pánové na sebe vrhali bezradné pohledy.
„Proč musel prchnout!" povzdechl si asesor.
„Kam asi zamíří?"
„Snad najdeme nějakou stopu," prohlásil kníže.
„Pane státní návladní, nemeškejte! Nechtě rozeznít telegrafy, vyšlete kavaleristy a zkuste požádat o pomoc v pátrání

také hasiče. Musíme udělat vše, abychom ho znovu dostali!"
„Myslíte, že nezůstane ve městě?"
„Určitě ne. Nejvíc jsem ohrožen já sám a mohu se bránit jedině tak, že uspíším jeho opětné zatčení. Pokud zjistíte něco nového, neodkladně mi dejte vědět. Nyní odejdu, abych učinil jisté přípravy." Rozloučil se. S ním odešli také Adolf, Anton a doktor Holm, kteří přivezli zajatého. Vypadalo to, jako by se bouře vybila hrozným činem Bormanna, neboť ulicí vál jen slabý vítr a také déšť se utišil. Při chůzi se kníže obrátil na Holma:
„Kde jste viděl zločince nejdřív?"
„U kostelního portálu."
„Nedaleko Helfensteinova paláce?"
„Ano."
„Budeme uvažovat. Baron s sebou měl příruční kufřík s jistým obsahem. Odkud ho vzal?"
„Hm, kdo ví?"
„Musel se také převléci. Kde mohl vzít oblek?"
„Od cizích lidí určitě ne."
„Ne, to každopádně ne."
„Jeho muži byli zatčeni."
„Jistě, ti mu pomoci nemohli. Pak se naskýtá možnost, že byl doma."
„Mohl by se toho odvážit?"
„Palác sice střeží policie, ale kdyby měl nějakého spojence, pak by - hm! Podívám se ještě jednou do paláce!"
„Smíme vás doprovodit?"
„Milý doktore, máte jinou práci. Nejste snad očekáván v hotelu Union?"
„Výsosti, jste vševědoucí?"
„Propouštím vás. Jděte, neboť my tři postačíme sledovat stopu. Prozatím dobrou noc!"
„Dobrou noc!" Holm se rozloučil a spěchal do hotelu. Přes pozdní hodinu tam vládl čilý ruch. Po nastalém pokusu o zločin se nikomu nechtělo spát. Krátkodobí návštěvníci podniku seděli ve společenské místnosti a nemohli se dobrat konce zajímavých úvah. Sotva Holm vstoupil dovnitř, potkal se s hoteliérem, jenž přicházel z kuchyně.
„Pojďte dovnitř!" vybídl jej majitel.
„Panstvo vás očekává."
„Později! Kde najdu miss Startonovou?" íV jejím novém pokoji. Služebná je nahoře."
„Děkuji." Vyběhl o dvě patra výš a nechal se ohlásit. Pochopitelně byl ihned přijat. Ellen se již převlékla do ranní toalety a nyní jej přivítala přátelským podáním ruky.
„Konečně, konečně!" mínila.
„Kde jste se zdržel?"
„Ve vězení, kam jsme převezli zadrženého."
„Podaří se zjistit, kdo byl ten druhý?"
„Už se to zjistilo."
„Ach! Kdo tedy?"
„Kapitán."
„Slyším správně? Kapitán, vlastně baron voň Helfenstein, už není ve vězení?"
„Máte pravdu. Uprchl."
„Nemožné!"
„Bohužel je to tak. Náš zajatec, jistý Bormann, jej osvobodil a přitom zabil strážného kladivem. Dalšího strážce smrtelně zranil."
„Ježíši! Udělal to stejný muž, který se ke mně vloupal?"
„Ano."
„Bože, co mne čekalo! Ti dva by mě určitě zavraždili!"
„Bůh si to nepřál."
„Poslal mi vás. Jste můj anděl, kterému musím vděčit za život!" Její oči se vlhce leskly a její tváře zčervenaly. Podala mu ruku a pokračovala:
„Jen kdybych věděla, jak se vám mám odvděčit!" Stiskl podanou ručku a odpověděl:
„Nu, mohla byste, miss Ellen."
„Jak? Jakým způsobem? Prosím, řekněte mi to!"
„Prostě si na mne občas vzpomenete, až zase budete na druhém konci světa.
„Vzpomenu si na vás? Ano, to jistě, i když ne zrovna na druhé straně světa."
„Nevrátíte se do Ameriky?"
„Ne, zůstanu tady."
„V rezidenci?"
„Snad - ale každopádně v Evropě." Přes jeho tvář přelétl stín.
„Přijmete tedy angažmá?" zeptal se.
„To je skutečně mé přání."
„Na dvorním jevišti?"
„Ne. Mluvím o soukromém angažmá."
„Nerozumím." Hleděla zamyšleně před sebe, potom upřela své velké oči na něho. Byla bledá, její rty se chvěly, ale přesto zaznělo klidným hlasem:

„Vysvětlím vám to. Viděl jste mne již v mé vlasti"
„Ano," přerušil ji.
„Také jsem na vás vůbec nikdy nezapomněl."
„Já na vás také ne. Tehdy byly krásné časy. Myslela jsem dnem i nocí na jistého muže, který mne oloupil o srdce. Věděla jsem, že bez něho nemohu žít. Stále jsem po něm toužila, přesto byl tak daleko" Odmlčela se. Také on zbledl. Miluje tedy jiného a zmiňuje se o tom, aby mu naznačila, že nesmí doufat.
„Proč o tom mluvíte?" vyrazil ze sebe.
„Nemám právo na vaši zpověď!"
„Ne? Opravdu ne? Ano, ten muž byl daleko, a přece mne miloval z celého srdce. Obětoval mi své úspěchy, slávu i budoucnost. Když jsem mu chtěla za jeho oběť poděkovat, zmizel. Pátrala jsem po něm, hledala ho - a našla jsem ho. Jednou se dokonce za mou čest vystavil vražedné zbrani... a dneska mi zachránil život. A přesto tvrdí, že nemá právo na mou zpověď!" H l Výraz jeho obličeje se zcela změnil - na kámen. Cítil, jako by na něho spadlo cosi velkého, nemyslitelného, nepochopitelného.
„Slyším správně, miss Ellen?" šeptal.
„Pevně doufám, pane Holmersi!"
„Mluvíte o - o - -o?" Přistoupila k němu, položila mu ruce na ramena a doplnila nevyslovenou otázku:
„O vás, ano, mluvím o vás. Snad nejednám jako žena, ale jsem Američanka a umělkyně. I kdybych nebyla ani jedním, mám jako každý člověk právo být šťastná a štěstí rozdávat - přinést ho tomu, komu skromnost zakazuje o něj žádat. Teď víte, proč jsem sem přijela. Chtěla jsem vás najít, a to se mi podařilo. Rozhodněte se, zda mne chcete opět ztratit." Stála před ním vzpřímená, krásná, hrdá a zářící - žena v nejsvatějším smyslu slova, a přece tak čistá a cudná, pokorná a věrná, očekávající v hlubokém odevzdání rozsudek, panna s nedosažitelnými půvaby smyslného kouzla krásy. Chtěl mluvit, chtěl jí odpovědět, ale nezmohl se na slovo. Stáhl její ruce z ramen a podržel je ve svých. Jeho oči se zalily velkými, těžkými slzami, dokázal pouze vykoktat:
„Ellen, Ellen!"
„Maxi, miluješ mě? Ano, míval jsi mě rád, velmi rád -už tomu tak není?" ptala se.
„Bože! Vždyť nic neznamenám, vůbec nic!"
„Bojíš se, protože se o mně tvrdí, že jsem bohatá?"
„Ó, jsi víc, mnohem víc než bohatá! Jediný tón tvého nádherného hlasuje mi dražší než všechny poklady, jediný tvůj pohled vyváží veškeré bohatství světa! Jak by mohl chudý muzikant vlastnit něco tak vzácného?!"
„Ach, vždyť to vlastníš od první chvíle, co jsem tě spatřila! Bojoval jsi za mne a nebál ses rány, která tě připravila o umění. Také tady jsi za mne bojoval, zachránil jsi mi život. Měl by ses stát mým ochráncem až do smrti. Chci žít ve tvém stínu, chci kvést v tvém slunci. Vezmi mne k sobě a nenech mne odejít do cizí země, do chladného života!"
„Ellen, co to říkáš? Prosíš mne, ačkoliv zrovna já bych měl před tebou pokleknout a žádat tě o jediný pohled! Ne, nemůžeš žít v mém stínu, zato já chci být tvým sluhou, tvým otrokem! Chci vyplnit všechna tvá přání, dokud budu dýchat a žít. Ó, Ellen, jak jsem rád, že tě mám!" Objal ji. Položila krásnou hlavu na jeho prsa.
„Konečně, konečně!" šeptala.
„Konečně tě mám! Nyní jsem dosáhla svého angažmá: na celý život u tebe!" — Kníže a oba sluhové dosáhli Helfensteinova paláce. Tam se dosud svítilo v jednom okně.
„Víš, čije to pokoj?" ptal se kníže Antona.
„Ano, bydlí tam komorník, starý chlap, ale baronovi je oddán z celé duše. Věřil bych, že ten hříšník má leccos na svědomí."
„Hm! Že by to byl zrovna on?"
„Na koho se baron večer obrátil?"
„Dalo by se to předpokládat."
„Jak by se k němu dostal?"
„Dveřmi ne. Mohl mu dát znamení oknem."
„Třeba hodil nahoru kamínek?"
„Snad."
„To můžeme zkusit taky." Popošel blíž a vrhl kamínek do okna. Zasáhl. Vzápětí se vytáhla a opět klesla záclona.
„Zabralo to!" prohlásil Anton.
„A co bude dál?"
„Nejspíš přijde dolů."
„Jistě ne ke dveřím, neboť by ho mohl policista zpozorovat. Spíš si myslím, že vykoukne z některého dolního okna, aby se mnou promluvil. Které by to mohlo být? Pokud nebudu stát právě pod ním, mohl by tušit, že ho chci oklamat."
„Nejspíš to bude jedno z těch dvou postranních oken, protože tam skoro není vidět."
„Zkusíme to." Obešel roh a postavil se mezi okna. Po chvíli zaslechl skřípot kličky. Stoupl si pod okno, z něhož vyhlédl starý sluha.
„Milostivý pán?" zeptal se polohlasem.
„Ne, ten tu není," odvětil kníže.
„Hrome! Kdo tedy?"
„Přítel. Musím mluvit s pánem."
„Řekněte heslo!" Kníže si vybavil heslo, kterým se ohlašovali muži přicházející na shromaždiště.
„Taky jeden," odpověděl.
„Jste legitimován. Co chcete?"

„Už je pryč?"
„Ano."
„Běda! Potřebuji kabát a čepici!"
„Ach tak! K čemu?"
„Aby ubohý strážný nemohl být potrestán."
„To už nemůže!"
„Jak to?"
„Je mrtev."
„Ach, myslel jsem toho druhého."
„Tak, tak! Bohužel vám ty věci nemohu dát, neboť na chodbě sedí policista a dává na všechno pozor. Budete muset přijít později."
„Kdy?"
„Dneska ne, až zítra večer, asi kolem desáté. Jen aby už nebylo příliš pozdě."
„Snad se to podaří utajit. Kde bych našel pána?"
„Nikde."-
„Hrome! Mám pro něho důležité zprávy!"
„Od koho?"
„Od baronky."
„To nyní počká. Doufám, že brzy dostanu pánovu adresu. Zkuste se zeptat." Hlava zmizela, okno se zavřelo. Kníže se vrátil k průvodcům, kteří jej netrpělivě očekávali.
„Moc jsem toho nezjistil, ale alespoň něco," oznamoval.
„Antone, jdi a ohlas státnímu návladnímu, že čepice a kabát zavražděného strážce najde ve sluhově pokoji."
„Ach, výborně! Další důkaz po ruce!"
„Každopádně. My dva se vrátíme domů. Jakmile se najde nějaká stopa, vydáme se po ní. Musíme ho urychleně dopadnout. Je jako divoké zvíře, které bude zabíjet, aby samo uniklo smrti!"

KAPITOLA DRUHÁ Uskoky a odhalení

Baron sešplhal po laně a rychle spěchal pryč. Domníval se, že policisté nebyli jen nahoře, nýbrž že se skrývali i v blízkosti hotelu, aby jim nemohl uniknout. Nemohl pochopit, jak se jeho úmysly prozradily, zato si byl jist, že po něm budou pátrat. Musel se klidit. Cítil pronásledovatele v patách, a tak stále víc spěchal. Právě zatočil za nějaký roh, když tu se srazil s mužem, přicházejícím z druhé strany. Ihned poznal nočního hlídače, ponocného. Tomu byl baronův spěch velmi nápadný. Navíc zavazadlo v baronově ruce jeho podezření zdvojnásobilo.
„Stůjte, počkejte!" Natáhl se po baronovi, který se mu však vytrhl a dal se na divoký úprk.
„Stát!" opakoval strážný a běžel za ním. Slova nezabrala, proto vytáhl píšťalku a začal pískat. Z druhé strany ulice se ozvala odpověď. Baron poznal, že se dostal mezi dva nepřátele, ale spěchal dál, v pevném odhodlání protivníka odrazit nebo ho dokonce zastřelit. Naštěstí spatřil na pravé straně další úzkou uličku, do níž ihned vběhl. Nebyl ještě daleko, když za sebou slyšel dvojitý signál. Oba strážci se spojili a pádili za podezřelým, zepředu se ozvalo další pískání jako odpověď na jejich poplach. Následovala další křižovatka. - Zprava zaslechl baron hvizd, proto odbočil vlevo a dostal se na hlavní ulici. Vtom zaslechl nové pískání, před sebou i za zády -jako by ho honili všichni noční hlídači! Náhle mu lampa ozářila další úzký vchod do uličky, kam okamžitě vklouzl - ale signály neumlkaly. Běžel dopředu i zpátky, jednou vlevo, poté zase vpravo. Nakonec se dostali pronásledovatelé tak blízko, že slyšel jejich kroky. Nalézal se právě v průchozí uličce.
„Zadržte ho, chyťte ho!" volali za ním.
„Koho? Kde?" znělo před ním. Co má udělat? Po pravici spatřil zahradní zeď, která nebyla příliš vysoká. Rychle se rozhodl a přehodil svůj kufřík na druhou stranu. Sám se vrhl za ním. Nedopadalo sem světlo, ale on se potřeboval orientovat. Krev mu bouřila v žilách a jeho prsa pracovala tak mocně, že se musel zastavit, aby nabral dech. Vtom zaslechl z levé strany kroky dvou mužů, z pravé jednoho. Hlídači se sešli právě před zdí.
„Stůjte! Kam jdete?" zeptal se jeden.
„Dopředu. Slyšeli jsme signál."
„To jsme pískali my."
„Ach tak! Takže jsme kolegové! Lampa nesvítí a v tom nečase není vidět."
„Potkal jsi někoho?"
„Ne."
„Mysleli jsme, že utíkal sem."
„Kdo?"
„Lump. Okresní hlídač ho spatřil běžet v Johanesově ulici. Měl plášť do deště s kapuci a v ruce kufřík."
„Hrome! Je to možné?!"
„Co?"
„Právě takového hledáme.
„Pak je to on. Proč ho hledáte?"
„Chtěl v hotelu Union zabít nějakou Američanku. Jeho kumpána zatkli, ale tenhle prchl oknem. Všichni jsou na nohou a obsadili veškeré východy z města."
„Ach! Daleko neuteče!"

„Nevíte, že je to sám Kapitán?"
„Nesmysl, ten je pod zámkem."
„Ne, utekl."
„Neuvěřitelné!"
„Ach, pro něho není nic nemožného. Takže sem neběžel?"
„Museli jsme se zmýlit. Dáme si však pozor. Tady by se člověk mohl vyznamenat a dostat odměnu. Tak běž a měj oči na šťopkách!" Rozešli se. Baron slyšel každé slovo. V těsné uličce bylo klidněji, takže bouře nepřehlušila jejich řeč. Baron dostal strach. Co má dělat? Ven zatím nemůže. Bude muset čekat. Ale tady, v dešti? Všiml si, že se dostal do nějakého dvora. Snad najde výklenek, kam by se ukryl. Hledal a našel kůlnu se sklepem, ale jejich dveře byly zamčené. Netušil, že jeho přítel Bormann hledal včera právě v tomto dvoře útočiště a opravdu je našel. Dvůr totiž patřil domu číslo dvanáct u nové tržnice. V prvním patře bydlel penězokazec Wun-derlich. Baron přistoupil k zadním dveřím. Střecha trochu přesahovala. Když se opře o dveře, bude alespoň trochu chráněn před nebeskou sprchou. Přitom se dotkl kliky - pohnula se. Zatlačil a----dveře se otevřely. Nebylo zamčeno. Okamžitě vstoupil. Konečně se dostal do sucha, aniž by se musel bát, že bude tak pozdě v noci odhalen. Všichni určitě seděli doma, neboť v takovém nečase by ani psa nevyhnal. Napadlo ho, že mu sluha přibalil krabičku zápalek. Jednu z nich rozžehl a posvítil si kolem. Stál u zadních dveří, před ním se tyčil hlavní domovní vchod. Vpravo spatřil schody do bytu zvýšeného přízemí, vlevo stoupalo schodiště do patra. Pod schodištěm viděl dveře, na nichž nebyla závora ani zámek. Otevřel je a druhou zápalkou si posvítil dovnitř. Malá prostora byla zpola zaplněna kartony, snad v domě bydlel nějaký vazač knih nebo dělník z kartonáže. Nebylo by lepší posadit se tady? Na chodbu přece jen může někdo přijít, zato sem dovnitř určitě ne. Navíc kartony slibovaly víc tepla i pohodlí než studené kameny. Nuže, zastrčil vnitřní závoru a uvelebil se na krabicích. Rozhodl se počkat zde alespoň hodinu, než bude dál zkoušet štěstí na ulici. Kdyby si musel dělat starosti s útěkem, jistě by raději nějakou dobu zůstal v tomto úkrytu. Seděl asi půl hodiny, když se nahoře otevřely dveře. Zaslechl lehké kroky, sestupující ze schodů, a současně škvírou ve dveřích zjistil, že dotyčný s sebou nese lampu. Byl to muž v noční košili a pantoflích. Postavil lampu na schod a přistoupil k domovním dveřím, kde naslouchaje zůstal stát. Po chvíli však začal netrpělivě přecházet po chodbě. Tu se ozvalo polohlasité zaklepání. Muž šel otevřít. Baron zaslechl cinknutí ostruhy.
„Dobrý večer, pane Wunderlichu," pozdravil tlumený hlas.
„Dobrý večer, pane poručíku, nebo spíš dobré ráno! Už je dávno po půlnoci."
„Jistě. Zanikněte dveře a pojďte do chodby. Není vyloučeno, že by nás někdo mohl spatřit." Klíč se otočil v zámku, poté oba přistoupili až ke schodům, takže baron mohl vyslechnout celý jejich rozhovor.
„Dostal jste tedy mou zprávu?" ptal se poručík.
„Jo, docela nečekanou."
„Psal jsem ji až v casinu kavalírů. Kvůli mně jste nešel spát?"
„Samozřejmě. Předpokládám, že důvod vaší návštěvy je nesmírně vážný."
„Pro mne ano. Navíc není záhodno chodit venku příliš brzy, když má člověk úmysly, o kterých nemusí nikdo vědět."
„Nu, takové počasí se hodí pro nekalé úmysly stejně jako pro pozdní návštěvy."
„Slyšel jste signály ponocných?"
„To zde není vzácností."
„Celá policie je na nohou."
„Někde hoří?"
„Kdepak, jde o něco většího - Kapitán opět uprchl."
„K čertu!" zvolal Wunderlich překvapeně.
„Ano, utekl, když se předtím vloupal."
„Kam?"
„Do hotelu Union, kde bydlí americká tanečnice s drahocennými šperky, které jí chtěl sebrat."
„Taková odvaha!"
„Nepodařilo se. Policie dostala výstrahu od knížete Be-foura, který sám se schoval v pokoji tanečnice, aby lumpy očekával."
„Říkáte lumpy - Kapitán nebyl sám?"
„Ne. Měl s sebou jistého Bormanna, bratra nechvalně proslulého obra. Toho sice dostali, ale Kapitánovi se podařilo prchnout."
„Hrozné, hrozné! Jak se Kapitán vlastně dostal z vězení?"
„Osvobodil ho právě Bormann. Nyní se celé město hemží policisty. Nemám z toho radost, ale svou pochůzku jsem odložit nemohl. Zbavil jsem se všeho."
„Opravdu?"
„Ano. Hned ráno mám další příležitost udat větší sumu. Proto jsem vám napsal vzkaz a proto jsem za vámi přišel. Máte dvacet tisíc guldenů?"
„Ano, máte-li normální peníze."
„Přirozeně. Padesátiguldenovky jsou tak dobře padělány, že to nikdo nepozná. Přesvědčil jsem se, že má prvotní nedůvěra byla zbytečná."
„Vždyť jsem vám to říkal!"
„Hlavně abyste měl dostatečnou zásobu."
„Ještě tu mám za šedesát tisíc, pak vytiskneme další."
„Proč neděláte stoguldenové bankovky? Z těch by byl dvojnásobný výtěžek."

„Zatím nemáme plotny, ale doufám, že se to brzy změní."
„A já douvám, že i potom zůstanu větším agentem."
„Samozřejmě! Takže nyní potřebujete za dvacet tisíc?"
„Ano. Mám jít nahoru?"
„Proboha, tone! Moje žena!"
„Dobrá! Počkám tady."
„Nechám vám tu lampu. Za chvíli se vrátím, pane poručíku!" Spěchal nahoru. Poručík se opřel o stěnu a čekal. Baron nevěřil vlastním ušim! Důstojníka hned poznal podle hlasu, nyní si ho mohl škvírou ve dveřích dokonce prohlédnout. Takže Wunderlich vyrábí falešné bankovky a poručík voň Scharfenberg je udává! Ukrytý muž dostal výtečný nápad. Čekal, až se Wunderlich vrátí, pak vstal a připravil se.
„Tady je balíček, pane poručíku. Dvacet tisíc dobrých guldenů."
„A tady jsou opravdu dobré." Vyměnili si balíčky.
„Dovolíte, abych je přezkoumal?"
„Jistě. Pravé se přezkoumají, u falešných to není třeba." Wunderlich se sklonil k lampě na schodu a prohlížel bankovky. Důstojník svůj balíček zasunul a čekal. Konečně Wunderlich prohlásil:
„Souhlasí. Zlato by mi však bylo milejší."
„Zabere moc místa. Přesto ale můžete být spokojen. Za krátkou dobu jsem udal osmdesát tisíc guldenů."
„Máte pravdu, ale uvědomte si, kolik vám to vynáší." Tu zaznělo za jejich zády:
„Nu, kolik tedy?" Oba se nesmírně lekli. Rychle se obrátili a spatřili neznámého muže, jehož obličej vypadal přímo strašlivě. Déšť totiž zasáhl falešné vlasy, vousy i barvy - všechno rozměklo. Jako by si neznámý namazal tvář inkoustem a mlékem a potom vše rozetřel. Poručík se vzpamatoval jako první.
„Člověče, snad nás nešpehujete?!" zvolal.
„Ale ano, pane poručíku voň Scharfenbergu!"
„Bydlíte tady?"
„Ne."
„Jak jste se dostal dovnitř?"
„Dveřmi."
„Neviděl jsem vás."
„To souhlasí, protože jsem tu byl ještě před vaším příchodem."
„Vyloučeno, museli bychom vás vidět!"
„Kdybyste nahlédli do této skrýše, pak ano. Bohužel jste tuto opatrnost zanedbali."
„Proklatě! Vyslechl jste náš rozhovor?"
„Každé slovo."
„Určitě jste všemu nerozuměl.
„Naopak!"
„O čem jsme tedy mluvili?"-
„O falešných bankovkách, které tady pan Wunderlich tiskne a vyje udáváte."
„Takže přece! Ničemu jste nerozuměl. Jde o"
„Prosím, pane poručíku, nenamáhejte se! Nejsem kluk, abych se nechal tahat za nos!" Nyní se konečně vzpamatoval i Wunderlich. Zlostě vy- jel:
„V tomto domě každopádně nebydlíte!"
„Ne."
„Ale v rezidenci jo!"
„Už ani tam."
„Pak jste tulák!"
„Ano, to je slovo, které vystihuje vše."
„Chtěl jste tady přenocovat?"
„Přirozeně. Déšť se mně přestal líbit."
„Vlastně bych vás měl předat policii, ale chci brát ohledy, jestli hned vypadnete z tohoto domu."
„A když odmítnu?"
„Zavolám policii."
„Co když jí oznámím vaše obchody, o kterých jste před chvílí mluvili?"
„Jste blázen! Bavili jsme se tu o půjčce. Případná výpověď moje a pana poručíka voň Scharfenberg by pro soud znamenala víc, než vaše halucinace."
„Nu, to by se teprve vidělo. Ted vás musím požádat, abyste mi přenechal deset tisíc guldenů z těchto bankovek."
„Zbláznil jste se!"
„Kdepak, akorát si také rád přivydělám."
„Jděte! Nemám čas vás poslouchat."
„Pane poručíku, nechtěl byste za mě ztratit dobré slovo?"
„Já? Proč? Vymýšlíte nesmysly, neznám vás!"
„Naopak, vymýšlím výtečné nápady - a znáte mě víc než dobře.
„Nemám tu čest!" vysmíval se.
„A přece! Dokonce patřím mezi vaše nejlepší přátele."
„Jděte k šípku! Koukejte vypadnout!"

„Také pan Wunderlich mě zná. Vlastně mě znají všichni -jsem nejznámější muž z celé rezidence."
„Pokud nepůjdete, vlastnoručně vás vyhodím!"
„Prosím, zkuste se nejdřív přesvědčit!" Stáhl kapuci, strhnul paruku a vousy, kapesníkem si otřel rozmočené barvy z tváře.
„Peklo a ďábel!" vykřikl důstojník a uskočil úlekem.
„Vy, pane barone?!"
„Ano, já!"
„Kapitán!" vyrazil Wunderlich.
„Samozřejmě!"
„Hledají vás!"
„Ale nenajdou."
„Co děláte v mém domě?!"
„Co chci. Máte snad strach?"
„Proboha, tiše, tiše! Kdyby vás slyšeli!"
„Ano, mluvme tišeji! Nyní, když jsem se vám představil, už snad nebudete mluvit o nějaké pitomé půjčce?!" Vrhl na ně vítězný pohled, a když nikdo z nich neodpověděl, pokračoval:
„Opakuji své přání: odkoupím deset tisíc guldenů."
„Nejde to," vymlouval se Wunderlich, jemuž již došlo, že je zbytečné cokoliv zapírat.
„Proč ne?"
„Prodávám jen za hotové."
„Právě tak zaplatím. Pane poručíku, prosím, ukažte mi pár těch bankovek!" Scharfenberg mlčel, ale poslechl. Před Kapitánem se přece nemusí stydět! Vytáhl několik bankovek a podal mu je. Baron je prohlédl proti světlu a potom obdivně prohlásil:-
„Mistrovská práce! Kolik provize dáváte?"
„Třicet procent," odvětil Wunderlich, ačkoliv poručíkovi nechával víc.
„Dobrá! Jsem na útěku a tímto způsobem mohu navýšit své cestovné. Mám tady poctivé peníze za deset tisíc guldenů. Dáte mi za ně falešné?"
„Hm! Musím se starat o svou bezpečnost."
„Myslíte, že vás udám?"
„Ne, ale třeba vás chytnou a najdou u vás moje bankovky."
„Kdo jim poví, kde jsem k nim přišel?"
„Někdy i nepatrná okolnost může přijít nevhod."
„Uvědomte si, že se zde nesmím nechat vidět."
„Zatím jste tady!"
„Leč brzy zmizím."
„Ulice se hemží vojáky a policií."
„Pchá! To nevadí. Pan poručík se postará, aby mě každá hlídka pustila."
„Já?" zeptal se voň Scharfenberg překvapeně.
„Ano."
„Jak to?"
„Budete tak laskav a vyměníte svou uniformu za můj oblek."
„Ach! To nejde!"
„Vždyť jsme skoro stejné postavy."
„To je jedno!"
„Jsme dobří přátelé."
„Jen dočasní!"
„Navíc potřebuji vás oblek."
„Ale já nepotřebuji váš!"
„Můžete si ho schovat na památku."
„Děkuji! Nemusím mít všechno."
„Přesto poslechnete, ať už dobrovolně nebo" Zarazil se. V poručíkových očích se zablesklo.
„Nebo co?!" vyjel.
„Dobrovolně nebo přinucením."
„Ach, chcete mě nutit?!"
„Ano."
„Jak a čím?"
„Oznámím policii, jak nakládáte s penězi."
„Pchá, tomu nikdo nebude věřit! Můžete jim dát důkazy? Navíc se nesmíte nechat vidět, udat mne můžete pouze písemně - tím chcete něčeho docílit?"
„Jistě. Prozkoumají všechny peníze, které jste poslední dobou vydal." Důstojník pocítil rozpaky, přece však pokrčil rameny a prohlásil:
„Ať to zkusí!"
„Ano, oni to zkusí - a vy budete ztracen, vy i celá stará sláva Scharfenbergů. Navíc mám i jiné možnosti."
„Jaké?"

„Přece znáte Ledu?" Poručík zbledl.
„Nu, co odpovíte, pane voň Scharfenbergů?"
„Nejsem si vědom žádné chyby."
„Existují skutky, které se důstojníkovi nikdy nepromíjí, i když nejsou v přímém rozporu s trestním právem. Oznámil bych veřejnosti okolnosti vašeho vztahu s Ledou, právě tak bych neopomenul skutečnosti kolem nevinně odsouzeného Petermanna. Musel byste odejít ze služby a už nikdy byste se nemohl počítat mezi kavalíry."
„Jděte k čertu!"
„Ne. Vždyť žádám jen výměnu šatů, nic víc."
„Královský kabát! Co když se to někdo dozví?!"
„Jsem snad mluvka? Na hranici vám oblek pošlu zpět."
„Chcete snad i kabát?"
„Jistě.
„Šavli?"
„Samozřejmě. Všechno, všecinko, dokonce i boty!"
„Hm! Slíbíte mi čestným slovem, že mě neprozradíte?"
„Slovem barona i Kapitána!" smál se.
„A že mi věci na hranici pošlete?"
„Máte tak málo kompletů?"
„O to nejde. Nesmí mi žádný chybět. Kdyby se zjistilo, v čem jste prchal, začali by pátrat u krejčích a podobně. Musím jim dokázat, že mi žádná uniforma nechybí."
„Dobře, všechno zajistím. Jsme dohodnuti. Vy mi přenecháte deset tisíc guldenů, pane Wunderlichu, a vy, pane poručíku, si se mnou vyměníte oblečení. Je zde nějaká místnost, kde bychom se mohli převléct?"
„Jedině nahoře u mě."
„Tak pojďme!" Vytáhl z komory svou tašku, pak všichni tři vyšli nahoru. Zhruba po dvaceti minutách se Wunderlich opět objevil, následován důstojníkem, jehož doprovodil dolů ke dveřím. Opatrně odemkl, rozhlédl se, a když nikoho neviděl, uvolnil baronovi v uniformě cestu. Helfenstein pomalu kráčel k tržnici a uniklo mu, že se od sousedních dveří odlepila postava a spěchala k nejbližšímu rohu, kde stál strážný.
„Vidíte onoho důstojníka?"
„Ano."
„Sledujte ho a pak se sem vraťte, abyste mi podal hlášení." Strážný spěchal za baronem. Druhý muž se vrátil ke dveřím - nebyl to nikdo jiný, než doktor Holm. Čekal asi čtvrt hodiny, než se strážný vrátil. Spěchal k němu.
„Nuže?" otázal se.
„Důstojník nevstoupil do žádného domu, dopřál si jen zvláštní procházku."
„Jakou?
„Prošel kolem Petriho hřbitova a zamířil dolů k řece."
„Dál!"
„Dál jsem ho nemohl sledovat, protože bych se neměl kam schovat a on by mě musel zpozorovat."
„Děkuji! Tady je za námahu." Holm se chtěl vrátit zpět na své místo, když si všiml, že se Wunderlichovy dveře znovu otevřely. Penězokaz se opatrně rozhlédl, poté se objevil poručík, zahalený do baronova pláště a dokonce s jeho taškou v ruce! Holm se obrátil na strážného:
„Zadržte toho muže! Má na sobě stejný plášť, také zavazadlo odpovídá."
„Co když to nebude on?"
„Tak ho zase propustíte." Poručík chtěl projít kolem, strážný mu však vstoupil do cesty.
„Stůjte! Prosím, odkud jdete?" ptal se.
„Máte právo na podobné otázky?"
„Jistě."
„Jak to?"
„Vlastně bych o tom neměl mluvit. Hledám muže, který je oblečen stejně jako vy."
„Mě určitě ne!"
„Kdo tedy jste?"
„To je moje věc!"
„Pokud se neprokážete, budu vás muset odvést na strážnici. Uděláte lip, když odpovíte."
„Neuvěřitelné! Jsem poručík voň Scharfenberg!"
„Toho neznám. Prosím o průkaz!"
„Hrome! Přece se nenechám ve své garnizoně legitimovat kdejakým nočním hlídačem! Dožaduji se svých práv!"
„Tím mne nemůžete uvrhnout do rozpaků. Chodíte na procházky s cestovní taškou?
„Jistě, pokud mi to tak vyhovuje! Co je vám do toho?" Tu přistoupil Holm a zeptal se strážného:
„Jak se nazval tento muž?"
„Poručík voň Scharfenberg."
„Také jím je. Nechtě hojit."
„To bych vám doporučil!" mručel důstojník.
„Tentokrát ještě zapomenu, ale doufám, že si z toho vezmete poučení." Sotva odešel, obrátil se strážný na Holma:
„Tady to máme! Proč jste po mně chtěl něco takového?!"
„Abych našel stopy po Kapitánovi."

„A našel jste je?"
„Ano, postarám se, aby vám to bylo přičteno k dobru." Přes pozdní hodinu zamířil místo domů k paláci knížete voň Befoura. Kníže dosud nespal, dokonce u něho byl na návštěvě asesor Schubert. Muži se zabývali událostmi dnešního dne.
„Vy?" divil se kníže.
„Musím předpokládat, že přinášíte nějaké zprávy."
„Samozřejmě, Výsosti."
„Ohledně Kapitána?"
„Snad."
„Vyprávějte!"
„Od vás jsem šel rovnou do hotelu Union, abych informoval miss Startonovou"
„A" přerušil j ej kníže,
„a abyste j i také uklidnil, ne?"
„Jistě," opáčil Holm rozpačitě. Kníže na něho vrhl ostrý pohled, usmál se, pohrozil prstem a mínil:
„To jev každém případě nutné, jedná-li se o dámu. Mohu vám blahopřát?"
„Možná, Výsosti, protože cítím nesmírné štěstí."
„Přeji vám to z celého srdce. Nu, prosím, pokračujte." USKOKY A ODHALENI
„Rozloučil jsem se, ale byl jsem tak rozrušen, že jsem ani nepomyslel na spánek. Procházel jsem s policisty a strážci ulice a uličky. Věděli, že jsem se zúčastnil celého případu, a tak měl vzali k sobě. Z nové tržnice vede úzká ulička do Hluboké ulice. Rohový dům patří jistému panu Wunderli-chovi. V jeho chodbě se svítilo. Vzbudilo to ve mně podezření, připlížil jsem se ke dveřím a klíčovou dírkou jsem spatřil Wunderlicha přecházet po chodbě, jako by na někoho čekal. Vlastně to nebyl důvod k podezření, avšak přesto jsem se postavil na protější chodník a čekal."
„Pak přišel Kapitán?" otázal se asesor žertem.
„Alespoň jeho oblek."
„Co říkáte? Pršiplášť s kapuci?"
„Zatím ještě ne, dostavil se důstojník, který se velice nápadně rozhlížel, jako by měl něco na svědomí."
„Důstojník? Na svědomí? Chcete snad hanobit královskou uniformu?"
„Tu ne, protože za nic nemůže."
„Že by tedy její majitel? Jsem zvědav, co máte. Pokračujte!"
„Důstojník zaklepal, Wunderlich otevřel. Ve světle ozařujícím chodbu jsem poznal poručíka voň Scharfenberga."
„Ach, toho!" Asesor neměl poručíka v lásce, a to nejen kvůli jejich poslednímu rozhovoru.
„Co je zač onen Wunderlich?" vyzvídal.
„Nazývá se rentiérem."
„To mi povídejte! Nejspíš to bude lichvář. Poručík se prý ocitl v jistých peněžních potížích a snad právě proto došlo k pozdní schůzce."
„I to mě napadlo, ale pak jsem zjistil, že celá návštěva se odbyla na chodbě."
„To je divné, nikoliv však podezřelé.
„Prosím, poslouchejte dál! Podíval jsem se znovu skrz klíčovou dírku, třebaže v ní vězel klíč. Naštěstí byl výhodně otočený. Muži se chvíli bavili, potom se Wunderlich odebral nahoru. Zpátky se vrátil s penězi, které dal poručíkovi."
„Tak přece!"
„Myslíte, že šlo o půjčku?"
„Ano."
„Hm! Poručík mu dal jiné bankovky."
„To je divné."
„Snad šlo o výměnu, nebo něco podobného."
„Hm! Poslední dobou se proslýchá, že se do oběhu dostalo velké množství nových padesátiguldenových bankovek. Prý to bije do očí. Nikdo neví, co za tím vězí."
„Zato já vím, co vězelo tady. Objevil se třetí muž, v pršiplášti s kapuci."
„Ach! Viděl jste mu do obličeje?"
„Ne. Přesto jsem byl obezřetný. Spěchal jsem k blízkému rohu a informoval strážce."
„Bravo! A dál?"
„Všichni zmizeli nahoře, ale po nějaké době se otevřely domovní dveře, Wunderlich se opatrně rozhlédl a pustil ven důstojníka."
„Scharfenberga!"
„To jsem si myslel také."
„Ach! Nebyl to on?"
„Prosím, poslouchejte! Myslel jsem samozřejmě, zeje to on, jenže tomu neodpovídala chůze. Proto jsem strážného požádal, aby důstojníka sledoval a zjistil, kam jde."
„Nejspíš zamířil domů?"
„Kdepak!"
„Kam tedy?"
„Vyšel z města a za Petriho hřbitovem se obrátil přes pole k řece. Dál ho strážce nemohl sledovat"
„To je zvláštní! Co může voň Scharfenberg po záhadné návštěvě u Wunderlicha pohledávat v těch místech? Za hřbitovem je přece stodola, pod níž jeho láska Leda ukryla zavražděné dítě! Pokračujte! Snad jste přišel na něco

skutečně cenného."
„Ach, je to mnohem cennější, než si vůbec myslíte. Teď jsem čekal muže v plášti do deště a přikázal jsem strážci, aby ho ihned zadržel. Kdyby to nebyl hledaný, nic by se nestalo."
„Správně! Zřejmě však nevyšel?"
„Ale ano!"
„Opravdu? Nyní přijde to hlavní, že?"
„Ano. Takže vyšel, v plášti do deště s kapuci a s cestovní taškou - popis dokonale seděl na Kapitána."
„Sakra! Zadrželi jste ho?"
„Jistě."
„Nu, dál! Byl to Kapitán?"
„Ne."
„Ach! Kdo tedy?"
„Pan poručík voň Scharfenberg!" Asesor vyvalil oči na mluvčího. Byl překvapením bez sebe. Konečně vyrazil:
„Hrome! Chcete si z nás utahovat?"
„Těžko."
„Byl to opravdu voň Scharfenberg?"
„Ano, právě on."
„Nezmýlil jste se?"
„Dokonce jsem s ním mluvil. Říkal, že si bude stěžovat na naše jednání."
„Co k tomu říci?!" Kníže dosud mlčky naslouchal, nyní však prohlásil:
„Existuje jediné vysvětlení."
„Jaké, Výsosti?
„Baron voň Helfenstein a poručík voň Scharfenberg se sešli u Wunderlicha, buď náhodou nebo po domluvě to zjistíme. Aby mohl baron utéci, přemluvil důstojníka k výměně šatů. Je to logické."
„Pak by baron musel mít voň Scharfenberga v hrsti!"
„Proč ne? Má v hrsti i mnoho jiných! Kdo do těchto souvislostí může nahlédnout?"
„Ach! Jsou to jen domněnky, zatím se neprokázalo, že muž s kapuci byl opravdu Kapitánem. Pan doktor Holm mu neviděl do obličeje."
„Co se týče mne," vmísil se Holm, Jsem přesvědčen, že to byl opravdu on."
„Musíme se přesvědčit," pravil kníže a zvedl se.
„Jak?"
„Půjdu hned k voň Scharfenbergovi."
„Nebyla by to spíše moje povinnost?"
„Možná, přesto vás žádám, abyste to nechal na mně. Můžete mne doprovodit a počkat poblíž."
„Dobrá, půjdeme!"
„Nejdřív malá změna. Musím si vzít převlek, v němž mne viděl starý domácí pán na návštěvě u Scharfenbergů." O deset minut později již kráčel k patricijskému paláci Scharfenbergů, zanechávaje oba přátele za sebou. Nahoře vládla naprostá tma, ale zpoza zavřených okenic v přízemí prosvítalo světlo. Kníže tiše zaklepal. Okno se pootevřelo, zazněl mužský hlas:
„Kdo je tam?"
„Kníže bídy. Pusťte mě tajně dovnitř!" Domovní dveře se brzy otevřely, domácí pán uctivě pozdravil knížete a lampou, kterou držel v ruce, mu svítil na cestu.
„Pan poručík už spí?" zeptal se kníže.
„Ne."
„Nevidím světlo."
„Šel ven."
„Kdy?"
„Kolem - kolem" koktal starý.
„Řekněte pravdu! Myslím to v dobrém."
„Před čtvrthodinou."
„Proč jste otvíral tak opatrně?"
„Má žena spí jen lehce a nemusí hned vědět, co se děje."
„Dobře. - Pst!" Na toto znamení přistoupili asesor a doktor Holm. Kníže pak pokračoval:
„Pan poručík před chvílí opět odešel. Kdy ale přišel domů?"
„Deset minut předtím."
„V uniformě?"
„V civilu."
„A ven vyšel?"
„V uniformě."
„Kde se převlékl?"
„Nevím."
„Odešel opět v civilu?"
„Ne."
„Ach, budu hádat. Zřejmě se odebral do casina, aby hrál?"

„Bohužel, bohužel."
„Přinesl s sebou tašku?"
„Ano. Leží nahoře v jeho pokoji."
„Je tam zamčeno?"
„Ne."
„Tak nás tam zaveďte!" Starý poslechl. V jedné místnosti byl na židli rozložen baronův oblek. Prohledali kapsy a našli zlaté pouzdro na tužky, které tam bylo zapomenuto a na němž bylo zlatými písmeny- vytištěno F. v. H. V tašce nalezli toaletní potřeby, falešné vousy a paruku. Na ramínku byla vyryta stejná písmena. Bylo jasné, že předměty patří baronovi Franzovi voň Helfenstei-novi.
„Přísně vám zakazuji zmínit se před svým pánem o naší návštěvě," prohlásil kníže.
„Strašně byste tím uškodil své osobě." Poté odešli. Na ulici se kníže obrátil na doktora Holma:
„Nevíte, zda měl důstojník, který vyšel z Wunderlichova domu, na botách ostruhy?"
„Samozřejmě, také měl šavli."
„Potom tedy musel zanechat v rozmoklé půdě viditelné stopy. Necháme vydat rozkaz, aby byla celá oblast do rána uzavřena."
„Mám se toho ujmout?" otázal se soudní úředník.
„Bylo by mi to jen milé, protože mám jinou práci."
„Ve stejné záležitosti?"
„Ano. Později vám vše vysvětlím." Rozešli se. Doktor Holm si vyžádal od knížete příkazy a odebral se domů. Musel se připravit na ranní pátrání. Úředník spěchal zajistit rozkaz o uzavření oblasti, kníže se pomalu loudal ke casinu. Dovnitř se nedostal bez potíží. Na jeho zaklepání se dveře otevřely jen částečně, jedna z dívek vystrčila hlavu a vyptávala se:
„Co chcete?"
„Být obsloužen," odtušil zkrátka. Přitom se opřel do dveří, aby si zjednal vstup násilím, ale dveře držely pevně - byly jištěny bezpečnostním řetízkem.
„Kdo jste?" pokračovala dívka v otázkách.
„Jeden z kavalírů."
„A jmenujete se?"
„To řeknu jen vašemu nadřízenému."
„Počkejte!" Přibouchla mu dveře před nosem. Musel čekat dost dlouho, než se ve dveřích objevil žádaný.
„Pane, toto není veřejný hostinec, nýbrž uzavřené casi-no."
„To vím. Tím spíš mi připadá zvláštní, že tady o vstupu dovnitř rozhodujete vy, tedy hostinský!"
„Sem přicházejí jenom kavalíři."
„Vy umíte odhadnout, kdo k nim patří a kdo se za ně jenom vydává? To snad svedou jen přítomní pánové. Měl byste mě pustit k nim. Ale abych to nezdržoval: jsem Kníže bídy."
„Ach!"
„Smím už dovnitř?"
„Jistě prosím, prosím!" Rozrazil dveře dokořán a hluboce se uklonil. Pak se zeptal knížete poníženě:
„Smím oznámit pánům, kdo nás poctil návštěvou?"
„Ano, pokud se sami zeptají - v opačném případě nikoliv. Chci si tu v klidu vypít láhev vína. Předložíte mi vinný lístek?" Dostal jej, vybral si a byl obsloužen. Potom se natáhl pro noviny a předstíral zájem o jejich obsah. V místnosti byla přítomna kromě něho jen číšnice, hostinský se stáhl. Do hlubokého ticha zřetelně zněl hluk z vedlejší místnosti. Přestávky napjatého mlčení se střídaly s jásavými anebo zlobnými výkřiky. Občas se ozvaly i zlobné kletby doprovázené výsměšnými poznámkami. Minula asi hodina, než zazněl nanejvýš rozzlobený hlas:
„Ztraceno! Nyní poslední tisíc!" Opět se rozhostilo ticho.
„Šestnáct!" zaznělo poté.
„Teď ty, Scharfenbergu!" Po krátké pomlce se ozval hlasitý jásot. Kníže slyšel něčí volání:
„Scharfenberg má dvanáct: dva, čtyři a šest. Tisíc guldenů je fuč!"
„Kdyby vás chtěl vzít ďábel! Jdu domů!" Vzápětí se poručík objevil mezi dveřmi. Rudý obličej a jiskřící oči prozrazovaly rozčilení. Nikdo ho nenásledoval. Když zavíral dveře, spatřil knížete tázavě se obrátil na číšnici:
„Cizinec! Kdo ho sem pustil?" Kníže se rychle zvedl a odpověděl místo dívky:
„Dovolte, abych vám to řekl sám. Zůstanete, nebo půjdete domů?"
„To druhé."
„Pak vás prosím o dovolení doprovodit vás."
„Proč?"
„Musím s vámi mluvit."
„Tak pozdě? O čem?"
„Vysvětlím vám to mezi čtyřma očima."
„Dobrá. Doufám, že jde o dostatečně důležitou záležitost, která omluví vaše jednání."
„Jistě."
„Tak pojďme!" Kníže zaplatil, oba zamířili ke dveřím. Scharfenberg zůstal stát hned na chodbě a zeptal se:
„Nuže? Co mi chcete říci?" Zdálo se, že nemíní jít s knížetem, kterého v převleku nepoznal, ven na ulici.
„Prosím, jen pojďte a důvěřujte mi. Jsem kavalír jako vy." Po těchto slovech kráčel dál a důstojník jej musel následovat.
„Jak se jmenujete?" vyzvídal tedy.
„Říkají mně Kníže bídy."

„K čertu!"
„Lekl jste se?
„Ne. Nemám proč. Předpokládám, že mi chcete říci něco příjemného."
„Jistěže, neboť varování je pro každého příjemné, pane poručíku."
„Cože? Chcete mne varovat?"
„Ano."
„Před čím?"
„Před policií."
„Ach. Netuším, co bych s ní měl mít společného. Pokud mne varujete, musíte předpokládat, že mi hrozí něco nepříjemného, ne?"
„Každopádně."
„Mohu se skutečně dostat do konfliktu s policií?"
„Bohužel."
„Hm! Vaše varování nepotřebuju, nemám důvod bát se policie."
„Tím lip pro vás!"
„Potom ale nevím, proč jste přišel na nápad varovat mě a navíc tak pozdě v noci! Neznám vás, i když vás obdařili krásným, romantickým, byť trochu teatrálním titulem - to vám však nedává právo obtěžovat mě!"
„V tom případě prosím za odpuštění, pane poručíku. Nebudu vás dále zdržovat, jen dodám na vysvětlenou, že se mé varování týkalo jistého Wunderlicha. Protože nejsem vítán, ve vší úctě se poroučím!" Odvrátil se a chtěl odejít. Poručík jej však rychle uchopil za paži a horlivě zvolal:
„Prosím, stůjte! Říkáte Wunderlich? Kdo je to?"
„Neznáte jej?"
„Ne. Co je zač?"
„Rentiér."
„Kde bydlí?"
„U nové tržnice, číslo dvanáct.
„Nikdy jsem o něm neslyšel."
„Přesto myslím, že ho znáte!"
„Nikoliv."
„Navštěvujete ho."
„V žádném případě!"
„Dokonce s ním jednáte obchodně!"
„Kdo vám to napovídal, lhal!"
„Opravdu?"
„Ano. Jsem důstojník, ne obchodník. Snad mě chápete."
„Ale on se zdá být obchodníkem."
„Protiřečíte si!"
„Jak to?"
„Před chvílí jste ho nazval rentiérem. Takoví lidé nemají zájem obchodovat, drží se naopak stranou." , Ano, všeobecně. Přesto i rentiér neopovrhne obchůdkem, z něhož se mu nabízí zisk."
„Po tom mně nic není."
„Může se jednat o zálohy nebo půjčky."
„Chcete mě dávat do souvislostí s něčím takovým?"
„Ne. Jsem si jist, že zálohy nebo půjčky nepotřebujete. Snad by vás mohl zajímat jen výnosný výměnný obchod."
„Výměnný obchod? Jak to myslíte? Co bych asi měl vyměňovat?"
„Existují různé věci, například státní obligace, padesáti-guldenové bankovky"
„Hrome!"
„Nebo ne, pane poručíku?"
„Proč mluvíte o padesátiguldenovkách?" Polekaně zůstal stát. Zastavili přímo pod lampou, která osvětlovala bledou tvář poručíka, z níž na knížete zíraly dvě skelné oči.
„Zřejmě si rád zahrajete?" pokračoval kníže nezúčastněně.
„Po tom vám nic není!
„A vždy vsázíte padesátiguldenové bankovky."
„Dělám, co se mi líbí!"
„Dobrá, jenže tyto bankovky jsou mimořádně nové."
„Takové vybírám v bance."
„V jaké?"
„U všech rohatých, mám vám snad skládat účty, kde mám uloženy peníze?"
„Ne. Chci vás jen varovat. Co když čísla všech bankovek budou totožná?"
„Nerozumím vám."
„Bankovky by mohly být falešné."
„Vyloučeno! Šílená myšlenka! Ale i kdyby to byla pravda, nic mně po tom není."
„Ach, naopak!"
„Ne, ne, nic!"

„Zeptali by se vás, kde jste k těm bankovkám přišel."
„V bance."
„Tak, tak! Někdo by s tím nesouhlasil."
„Například kdo?"
„Třeba zrovna pan Wunderlich."
„Vždyť ho neznám!"
„Ano, to tvrdíte."
„Co by tedy mohl říct?"
„Že s vámi směňuje bankovky."
„K čertu! Kdy asi, he?"
„Například dnes v noci na chodbě v jeho domě."
„Pak je to blázen!"
„Postarejte se, aby ho zavřeli do blázince."
„To nepochybně udělám. Jak mu mám však dokázat, že tvrdí takové věci?"
„Mým prostřednictvím."
„Ach! Šel byste mi svědčit? Vždycky jsem si myslel, že Kníže bídy nestojí o publicitu.
„Aj, proč bych neměl přijít k výslechu? Navíc to není nutné, protože existují i jiní, kteří tvrdí, co o vás Wunder-lich říká."
„Kdo?"
„Kupříkladu pán, kterému jste dneska půjčil uniformu." Poručík nebyl chvíli schopen slova. Konečně se s vypětím sil vzpamatoval a divil se:
„Ach, půjčil uniformu? Kde bych to měl udělat, co?"
„Právě u zmíněného Wunderlicha."
„A komu?"
„Uprchlému Kapitánovi, lépe řečeno, baronovi Franzovi voň Helfensteinovi."
„Člověče, nepřeskočilo vám?!"
„Ne. Za to vám přenechal oblek, který měl do té doby na sobě - plášť do deště s kapuci. Přidal vám i cestovní tašku."
„Myslím, že sníte!"
„Hm! Co kdyby policisté přišli do vašeho bytu a tyto věci hledali?"
„Nic by nenašli, vůbec nic! To muselo vyjít z mozku nějakého chorého blázna! Mohu dokázat, že jsem byl v casinu a pak"
„Pak jste šel k Wunderlichovi," vpadl mu kníže do řeči.
„Nikoliv, z casina jsem si zašel domů pro peníze na hru."
„Jak jste se tedy dostal na roh u nové tržnice, kde jste strážnému, který vás zadržel, vyhrožoval stížností?"
„Tam jsem nebyl!"
„Poznali vás. Dokonce jste jim řekl své jméno."
„Někdo se za mne vydával."
„Pak byste měl strážného popohnat k zodpovědnosti a zároveň s ním i pana Wunderlicha."
„Děkuji, ale vím sám, co mám dělat. O vaše rady nestojím."
„Prosím tedy za prominutí, ale varoval jsem vás z nejlepšího úmyslu."
„Snad. Ještě něco?"
„Ne."
„V tom případě dobrou noc!"
„Dobrou noc!" Poručík rychle zamířil ke svému bytu a mumlal:
„Hrůza! Jak se to mohlo provalit? Nejdřív musím spálit baronovy šaty i zavazadlo, potom okamžitě půjdu za Wun-derlichem, abych ho varoval. Nesmí se prozradit, kdyby za ním přišli!" A kníže si v duchu říkal:
„Spěchá domů aby vše zničil, pak určitě půjde za Wun-derlichem. Uvidíme." Zamířil k nové tržnici a vešel do tamní policejní stanice. Našel tam dostatečný počet policistů, poněvadž všichni byli kvůli uprchlému Kapitánovi na nohou. Legitimoval se a požádal jednoho sympatického úředníka, aby jej doprovázel. Obrátili se na druhou stranu tržnice, kde stál Wunderli-chův dům. Na rohu stál dosud noční hlídač, s nímž Holm mluvil. Muži k němu přistoupili, úředník se zeptal:
„Máte u sebe kopie klíčů?"
„Ano, pane."
„Půjčte mi dvanáctku."
„Mohu?"
„Ovšem, na mou zodpovědnost. Půjdeme dovnitř. Vy budete dům ostře pozorovat, ale nikomu nesmíte bránit ve vstupu." Hlídač stáhl klíč z kroužku a podal jej nadřízenému. Pak oba muži zamířili k domovním dveřím. Odemkli, vstoupili a znovu zamkli. Kníže vytáhl z kapsy lahvičku naplněnou olejem a fosforem. Dostatečné světlo zalilo prostor. Policista uznale prohlásil:
„Takové světélko je praktičtější než naše lampy."
„Ano, za jistých okolností. Nyní by bylo jasné světlo spíš na obtíž."
„Smím se zeptat, co máte v úmyslu?"
„Samozřejmě. Schováme se. Za chvíli se podle mého názoru objeví člověk, který bude chtít mluvit s domácím. Musíme je vyslechnout."

„Proč?"
„Budou se bavit o Kapitánovi, kterému pomohli utéct."
„Sakra!"
„Řeč možná přijde i na falešné padesátiguldenové bankovky, které se v tomto domě tisknou."
„Je to možné?!"
„Jistě."
„Kde se ti dva sejdou?"
„Nemyslím, že půjdou nahoru a myje budeme muset následovat. Spíš se domnívám, že se vše odehraje na chodbě, a tak se podívejme po nějaké skrýši."
„Snad pod schody?"
„Ano. Ach, tady jsou dvířka!"
„Zamčená?"
„Ne. Zjistím, co je za nimi." Posvítil dovnitř.
„Kartony," mínil policista.
„To bude výtečná skrýš."
„Zdá se. Vida, co je tohle?"
„Vlhká skvrna na kartonech."
„A toto?"
„Vypadá to na otisky bot. Že by tady někdo seděl?"
„Určitě. Podíváme se dál." Posvítil dozadu. Oba pozorně prohlíželi kamennou podlahu. Kníže prohlásil:
„Nelze pochybovat, někdo sem vešel zadními dveřmi. Chvíli tu stál, z jeho kabátu kapala, spíš tekla voda. Víte, kdo tady byl?"
„Jak to mám vědět?"
„Nu, ten, kterého hledáme."
„Snad nemyslíte Kapitána?"
„Jeho, nikoho jiného. Vše se dozvíte. Zatím se schováme. Místa je dost pro oba. Tuším, že nebudeme muset čekat dlouho." Vplížili se dovnitř a posadili se vedle sebe na kartony. Kníže zavřel dveře a schoval fosforovou lampičku do kapsy. Nastalá tma nebyla rušena deštěm, který již ustal také vítr se utišil. V panujícím tichu nemohl ukrytým uniknout ani hlásek. Po nějaké době se policista zeptal:
„Nebylo by lepší, kdybyste mi dal bližší instrukce?"
„Snad ano. Co chcete vědět?"
„Jde o zatčení?"
„To závisí na různých okolnostech. Včas vás případně upozorním."
„Na koho čekáme?"
„Na jistého důstojníka."
„Hrome!"
„Na poručíka voň Scharfenberga."
„Ach, na toho? Můžeme ho zatknout?"
„Proč by ne?"
„Je zodpovědný pouze vojenskému soudu. My nesmíme na královskou uniformu vztáhnout ruce."
„Předpokládám, že bude v civilu."
„Co když se bude bránit?"
„Bojíte se ho?"
„Ne. Dnes hledáme uprchlého Kapitána a jsme ozbrojeni lépe, než je zvykem.
„Máte revolver?"
„Revolver i zabiják."
„Ostatně předpokládám, že budeme mít práci jen s důstojníkem. Wunderlich bude tak překvapen, že nepomyslí na odpor. Poslouchejte!"
„Někdo přišel."
„Ano, stojí venku."
„Už tlačí na dveře. Jsou zamčené."
„Vzbudí domácího."
„Jak?"
„Třeba hodí kamínek do okna. Určitě mají pro takový případ domluvené znamení. Poslouchejte! Jde pryč, doprostřed ulice, jak se zdá." Zaposlouchali se.
„Teď!" šeptal policista.
„Ano, až sem je slyšet padající písek, který hodil do okna." Zrnka písku zachrastila ještě několikrát, pak sem dolehly zvuky rozhovoru, aniž by však bylo rozumět jednotlivým slovům.
„Wunderlich zavřel okno," poznamenal kníže,
„a teď sejde dolů." Po chvíli nad nimi zaznělo zaskřípání závory, někdo sestupoval tichými kroky ze schodů. Byl to Wunderlich v noční košili a ve fíkových pantoflích. Nesl s sebou lampu, kterou nyní položil na schod. Poté přistoupil ke dveřím a odemkl. Podařilo se mu to téměř nehlučně. Poručík vstoupil, tvrdé podrážky zavrzaly na kamenné podlaze. Oba zaslechli Wunderlichova slova:
„Potichu, potichu! Už je pozdě. Sousedi v přízemí budou za chvíli vstávat."

„Zamkněte," pravil voň Scharfenberg,
„a světlo postavte tak, aby zvenčí nebylo vidět."
„Tak pojďte dozadu!" Ustoupili za schody. Wunderlich postavil lampu za ohyb a ptal se:
„Proč přicházíte znova? Doufám, že se nestalo něco zlého!"
„Ach, stalo, a není toho málo, spíš příliš!"
„Sakra!"
„Ví se, že paděláte peníze."
„Bože!"
„A já že je pouštím do oběhu."
„To není možné!"
„Také se ví, že tady byl Kapitán."
„Bůh nám buď milostiv!"
„A že jsem si s ním vyměnil oděv."
„Jsou snad vševědoucí?!"
„Vypadá to tak. Jsem velmi rozrušen. Musíme se poradit, ale nemáme příliš mnoho času."
„Proč ne?"
„Policie tu může být každým okamžikem. Pokud mě tu chytí, máme vystaráno!"
„Nechytí vás."
„Máte nějaký úkryt pro případ nouze?"
„Ano, hned tady pod schody. Ale vy byste se neschoval, rovnou byste odešel."
„Aby mě hned čapli?!"
„Kdepak, pustil bych vás zadními dveřmi a přes dvůr. Kdybyste přeskočil zeď, dostal byste se do vedlejších uliček, kde jste v bezpečí."
„Alespoň jedna dobrá zpráva."
„Teď mi tedy řekněte, odkud se všecko dozvěděli."
„Vím já?"
„Hrome! Přece musíte něco vědět!"
„Něco ano. Byl jsem varován."-
„Skutečně? Před čím vás mohli varovat, když o ničem neví?"
„Vědí všechno, všechno! A muž, který mě varoval, ne-popuští slova do vzduchu."
„Kdo to byl?"
„Takzvaný Kníže bídy." Wunderlich spráskl ruce, udiveně pokýval hlavou a vydechl:
„Pak nám bud Bůh milostiv!"
„Ano. Toho knížete ať vezme čert!"
„Kde se to mohl dovědět?"
„Ano, to kdybych věděl!"
„Neptal jste se ho?"
„Ne. Musel jsem s ním jednat příkře, jinak bych ho utvrdil, co se týče mé spoluviny."
„Věděl tedy i o falešných bankovkách?"
„Ano. Dokonce věděl, že jde o padesátky."
„K nevíře! Taky věděl, zeje tisknu já?"
„Docela přesně. Dokonce mluvil o naší směně tady na schodech."
„Ježíši!"
„I o Kapitánovi mluvil."
„Jak se to mohl dozvědět?"
„Někdo nás pozoroval — možná!"
„Možná? Ví to přece jistě, jak tvrdíte!"
„Ne, zatím mám naději a nenechám se zahnat do rohu. Snad jen tápou nazdařbůh."
„O tom pochybuju. Když všecko vědí, nepotřebujou tápat."
„Snad vše pouze tuší. Kdyby nás skutečně viděli a slyšeli, kdyby si byli jistí, šli by nám rovnou po krku a zbytečně by se s námi nepárali."
„Hm! To má něco do sebe. Vrací se mi naděje.
„Snad vás jen podezírají. Viděli mě vycházet z vašeho domu"
„Opravdu?"
„Ano. Ten prokletý ponocný mě zastavil, protože jsem na sobě měl oblek člověka, po kterém pátrají. Snad by mě dokonce zatkl, kdyby tam nestál člověk, který mě poznal. Nuže, vědí, že jsem byl u vás a tak si myslí, že spolu máme nějaké obchody."
„Ale proč se do toho plete zrovna Kníže bídy?!"
„Ach, všichni vědí, že je to policista. Třeba si to jméno dávají všichni tajní detektivové."
„Takže nakonec žádný Kníže bídy neexistuje?"
„Těžko. Poslední dobou se šušká, že tímto tajemným mužem má být kníže voň Befour."
„Tomu nevěřím, i když se ten chlap míchá do spousty věcí, po kterých mu nic není. Kde jste se setkali?"
„V casinu."
„Jak se tam dostal?"

„Nevím, ale vypadalo to, jako by tam na mě čekal."
„Máte na sobě jiný oděv. Byl jste mezitím doma?"
„Ano. Od vás jsem šel rovnou k sobě, abych se převlékl do uniformy. Sotva jsem si promluvil s bídáckým knížetem, spěchal jsem domů, abych zničil Kapitánovy věci, a protože jsem musel varovat vás, oblékl jsem se znovu do civilu."
„Jedno je jisté: neznáme se!"
„Totéž jsem řekl knížeti. Co když ale začnou slídit po penězích?"
„Hlavně mě neprozraďte!"
„Ne. Raději řeknu, že jsem bankovky našel."
„To nejde, vzali by to jako zatajení nálezu."
„Hrome, to je pravda!"
„Musel jste se k bankovkám dostat čestným způsobem."
„Ale jak?
„Hm! Někdo vám je poslal anonymně."
„Tomu nikdo neuvěří!"
„Jistě, jistě, avšak — ach, teď mě napadla skvělá myšlenka! Kníže bídy nám leze do zelí - co kdybysme se mu výtečně pomstili?"
„Jakým způsobem?"
„Namočíme ho do celé věci."
„To nepůjde."
„Ale ano, snadno! Uděláme z něj penězokazce!"
„Sníte?!"
„Ne, jsem naopak velice při smyslech. On vám poslal falešné bankovky."
„Jak to mám dokázat?"
„Není nic snazšího! Prominete, budu-li trochu důvěrný a otevřený, pane poručíku?"
„Klidně mluvte!"
„Vaše finanční situace je poněkud zapeklitá?"
„Bohužel."
„Nu, Kníže bídy o tom slyšel a má nějaký tajemný důvod, aby vám pomohl. Několikrát vám poslal balíček s falešnými padesátiguldenovkami, rozumíte?"
„Ano, rozumím, ale jak to mám dokázat?"
„Inu, zítra dostanete právě takový balíček!"
„Ach tak! Samozřejmě od vás?"
„Jistě. Musím se zbavit všeho, co mám doma. Prostě vám to pošlu s několika řádky, které podepíšu jako Kníže bídy. Napíšu, že je to po předešlých poslední zásilka."
„Váš nápad není špatný. Co rukopis?"
„Ten každopádně změním."
„Dobrá! Znovu můžu dýchat. Zjistí-li se, že jsem udával falešné bankovky, ukážu obal a dopis z posledního balíčku. Nikdo mi nemůže zazlívat, že jsem přijal peníze od slavného dobrodince."
„Takže máte po starostech. Taky já se pojistím a všechny desky i s lisem zničím."
„Kde je vlastně máte?"
„Venku v kůlně na uhlí."
„Sakra! Taková lehkomyslnost!"
„Ach, kdo by takové věci hledal pod uhlím? Kromě So-lomona Leviho o tom nikdo neví."
„Aj, Solomon Levi je vaším společníkem?"
„Znáte ho?"
„Myslím, že bydlí ve Vodní ulici. Jak se podílí na vašictyř obchodech?"
„Předpokládám, že před vámi nemusím nic skrývat. Žid obstaral desky, já tisknu. O zisk se dělíme."
„Ach tak! Musí být také varován!"
„Přirozeně. Nejdřív se však zbavím všech těch krámů."
„Kam je chcete dát?"
„Hodím je do řeky."
„Jste při smyslech?"
„Co? Mají je snad u mě najít?"
„Ne. Uvědomte si, že nyní jsou všechny ulice obsazeny policisty, kteří hledají Kapitána. Jakmile vás spatří s podezřelým balíkem, půjdou po vás a najdou desky i lis. Tím byste docílil opak toho, oč nám jde."
„Máte pravdu. Zatím tam ty krámy musí zůstat."
„I za cenu nebezpečí, že je najdou."
„Co když se to skutečně stane?"
„Hm! Jasně - neměl byste lepší úkryt než kůlnu na uhlí?"
„Nevím. Musím to v klidu zvážit. Se spánkem je stejně pro dnešek konec."
„Takže kromě mne a žida není nikdo zasvěcen?"
„Ne, alespoň ne teď."
„Ach! Dřív o tom věděl ještě někdo?"
„Jen jeden.

„Kdo?"
„Byl to — hrome, teď jsem dostal nápad!"
„Tiše, tiše! Vždyť doslova řvete! Co vás tak vyvedlo z míry?"
„Tuším, kdo mě prozradil."
„Tím lip. Když zná člověk udavače, může se snadněji bránit. Kdo to je?"
„Akrobat a žonglér Bormann. Zatkli ho v noci v hotelu Union. Hned ho vyslechli a on mě prozradil."
„Proč by to dělal? Nebo jste se podílel na hotelovém vloupání?"
„Ne, to ne - ale Bormann byl u mne."
„Sakra! Proč jste ho rovnou nevyhodil ze dveří?"
„Nemohl jsem. Byl by mě prozradil."
„Jak jste se poznali?"
„Inu, nebyl jsem vždycky rentiérem. Býval jsem chudý jak kostelní myš a on mi nabídl desky na výrobu jedno-guldenových a pětiguldenových bankovek. Nějakou dobu jsme spolupracovali, pak jsme se rozešli."
„Navštěvovali jste se?"
„Ne. Proto jsem se taky polekal, když mě včera navštívil a přemlouval, abych mu poskytl nocleh."
„Třeba i víc?"
„Musel jsem ho nakrmit, dokonce žádal kladivo. Třeba mě právě tenhle předmět přivede do neštěstí. Kdo ví, co s tím vercajkem zamýšlel."
„Zabil jím vězeňského strážce, vy nešťastníku! Jestli zjistí, že kladivo patřilo vám, budete ztracen!"
„Nebesa! Co mám dělat?"
„Nemůžete dělat nic než klidně čekat. Akorát se zvyšuje nebezpečí, že u vás najdou desky a lis. Musíme je ihned ukrýt na bezpečnější místo."
„Co do žumpy?
„Vida! Pod záchodem nebudou hledat tiskárnu na bankovky."
„Ano, hned to tak uděláme! Pane poručíku, pomůžete mi s tím?"
„Hrome! Nemám čas."
„Nebude to trvat dlouho. Abychom to odnesli, musí se to rozšroubovat, a to sám neudělám."
„No, pro mě za mě, když už jsem se do téhle prokleté historky namočil!"
„Zdá se, že nebezpečí rychle zaženeme."
„Hlavně aby u vás nenašli bankovky dřív, než mi je pošlete v balíčku."
„To je vyloučeno. Mám skvělý úkryt."
„Kde?"
„Ve svém pokoji."
„Ach, taková hloupost! Právě tam budou hledat nejpozorněji!"
„A přece nic nenajdou! Přilepil jsem pod dno skříně karton, za který jsem bankovky zasunul."
„Co když se tam podívají?"
„Karton není vidět, je k nerozeznání ode dna."
„Jak myslíte! Takže teď se dáme do tiskárny!"
„Prosím, počkejte! Musím zajít pro klíč na šrouby."
„Vezměte také lampičku. S velkým světlem do kůlny nemůžeme." Wunderlich vzal světlo a spěchal nahoru po schodech. Poručík se opřel o stěnu a čekal. Asi za pět minut se rentiér vrátil. Zadní dveře se otevřely, záhy opět klaply. Oba ukrytí muži slyšeli vzdalující se kroky. Policista šeptal:
„Teď by byl nejvhodnější okamžik!"
„Ano, musíme je chytit při činu. Vylezeme ven! Pospěšte si na strážnici a přiveďte ještě několik mužů!" Kníže odemkl domovní dveře, policista odběhl. Asi za dvě minuty se vrátil zpátky, doprovázen třemi kolegy. Kníže za nimi zamkl a odvedl je k zadním dveřím, které odemkl.
„Víte, oč jde?" zeptal se tiše.
„Ano, kolega nám všechno vysvětlil."
„Poslouchejte! Slyšíte něco?"
„Ano. Někdo přehazuje uhlí!"
„Pojďte za mnou! Jak se zdá, je tady několik schodů. Vyvarujte se hluku! Nikdo nesmí uniknout. Dovnitř půjdu sám." Šli za ním, ale tři kroky před kůlnou zůstali stát. Kníže přistoupil až ke dveřím a opatrně nahlédl dovnitř. Wunderlich odhazoval uhlí, poručík mu svítil.
„Tady je," pravil první.
„Lopata dělá velký rámus. Prosím, zatáhněte, teď už půjde ven!"
„Běda, moje ruce!" mumlal voň Scharfenberg.
„Kam mám dát lampu?"
„Pověsíte ji na háček ve zdi." Oba se chopili lisu a po větší námaze se jim podařilo jej vytáhnout z uhlí ven.
„Těžší, než jsem čekal," mínil poručík, otíraje si špinavé ruce o Wunderlichovu noční košili.
„Ano. Vcelku to do žumpy nedostaneme, musí se nejdřív rozebrat. Prosím, ještě se neutírejte, potřebuju vaši pomoc."
„K čertu s takovou špínou!" Začali rozebírat jednotlivé části tiskárny, záhy s tím byli hotovi.
„Tak, je to," pravil Wunderlich.
„Odtáhnu prkna ze žumpy. Házet to dolů nemůžeme, nadělali bysme velký rámus, takže je pomalu spustíme. Tady visí staré lano, které se k tomu skvěle hodí. Vezměte tohle, já vezmu tamto." Sklonili se k zemi, aby zvedli díly tiskárny, když

tu zaznělo od vchodu:
„Nechtě to ležet!" Napřímili se a obrátili se ke dveřím.
„U svatýho!" zvolal Wunderlich.
„Hrome!" ujelo poručíkovi. Kníže vešel dovnitř, do světla lampy. Poručík ho poznal. O několik kroků uskočil a zvolal:
„Kníže bídy!"
„Ano, jsem to já. Dobrý den, pánové!"
„Dobrý den!" odvětil Wunderlich ustrašeně.
„Smím se zeptat, čím se tu zabýváte?" Poručík jako důstojník byl mnohem duchaplnější než ren-tiér. Hned se vzpamatoval a zeptal se:
„Smím se zeptat, co tu chcete?"
„Ověřit si, zda jste mluvil pravdu."
„V čem?"
„Jistě si vzpomenete, jak jste mi tvrdil, že pana Wun-derlicha neznáte."
„To jsem opravdu říkal."
„Ale bylo to jinak."
„Ne, mluvil jsem pravdu!"
„Ach! A najednou jste spolu?"
„Ano, následkem vašeho sdělení."
„Báječně!"
„Nevidím v tom nic báječného, nýbrž přirozený sled událostí."
„Prosím, nechcete pomoci mé nechápavosti?"
„Ani zbla."
„Škoda!"
„Kdo není schopen logicky uvažovat, měl by se vrátit do školy, aby si osvěžil rozum. Já nejsem profesor ani učitel."
„Nýbrž penězokazec!"
„Pane!"
„Ach, prosím, nekřičte! Je ve vašem vlastním zájmu, aby se obyvatelé tohoto domu nevzbudili. Jistě by se podivili, kdyby spatřili pana poručíka voň Scharfenberga při tak špinavé práci!"
„Každému může být ukradeno, čím se zabývám."
„I pak, zabýváte-li se po nocích rozebíráním tiskárny na peníze?"
„I pak! Kromě toho chceme teprve nyní zjistit, co je to vlastně za stroj."
„Aj, vy to ještě nevíte?"
„Zatím ne. Vy jste tvrdil, že pan Wunderlich o mně mluvil jako o padělateli peněz. Něco takového jsem každopádně nemohl strpět, proto jsem spěchal k němu, abych se ho přeptal."
„Jste velice opatrný! Vzbudil jste ho - a on vám, neznámému člověku, hned ukázal svou tiskárnu na peníze?!"
„Ano, ale odmítl všechna nařčení, která jste vyslovil. Prohlásil, že pokud existuje nějaké podezření, pak jedině následkem nálezu starého tiskařského stroje pod uhlím."
„Výborně! Zřejmě netušil, jaký byl účel tohoto starého stroje?"
„Nikoliv."
„Jak se mohl dostat pod uhlí?"
„Snad ten krám ležel pod uhlím a mourem celé roky. Nikdo o tom nevěděl. Když jsem tady pana Wunderlicha požádal, aby mi ten stroj ukázal, vstřícně odstranil mour."
„K tomu samozřejmě potřeboval klíč na šrouby?"
„Jistě. Pokud jsme chtěli poznat, co je to za stroj, museli jsme ho rozebrat."
„Duchaplné! Já bych spíš řekl, že se účel stroje pozná, až když se jeho jednotlivé díly spojí."
„Také dobře! Já jsem však nepřišel, abych poslouchal vaše přednášky z oblasti mechaniky."
„Nýbrž proto, abyste tuto starou tiskárnu na falešné bankovky hodili do záchodové žumpy!" Poručík viditelně zbledl, přesto ale pohodil vzdorně hlavou a opáčil:
„Stačí! Jak jste se vlastně dostal do dvora?"
„A jak vy?"
„Jsem tu prostřednictvím tohoto pána, který mě pustil dovnitř." Těmito slovy probudil Wunderlichovo sebevědomí. Ten se udeřil pěstí do prsou a papouškoval:
„Ano, jak jste se sem dostal?! Jsem majitelem domu a mám k této otázce nepopiratelné právo."
„Přišel jsem dveřmi, abych pokračoval v přerušeném rozhovoru tady s panem poručíkem."
„Jak jste mohl odemknout dveře?"
„Klíčem."
„Odkud ho máte?"
„Od nočního hlídače."
„Tak! Pokud se toto děje běžně, pak se nemůžu divit, že v rohu sklepa najdu věci, o kterých nic nevím, jako například tento stroj na peníze, věci, jejichž původ vůbec neznám. Právě tak bych tu mohl čekat pekelný stroj nebo dynamitovou nálož."
„Máte obdivuhodnou fantazii!"
„O mne se nestarejte! Poženu vás i nočního hlídače k zodpovědnosti! Nestrpím na svém pozemku cizí lidi, a už vůbec ne v noci! Klíč mi ihned dejte!"

„Odevzdám jej tomu, kdo mi ho dal, tedy nočnímu hlídači."
„Výmluvy! Hlídač nesmí dát klíče z ruky. Nepochybně jste sem vlezl přes zeď — a máte-li opravdu klíč, pak jde o zlodějský paklíč, a za to vás nechám zavřít!"
„To těžko!"
„Ohó! Jestli budete navíc hrubý, pošlu okamžitě pro policii.
„Nemusíte se obtěžovat, všechno jsem již zařídil. Dávám vám k dispozici tyto čtyři pány, policisty z nedaleké stanice." Ustoupil stranou, policisté vešli do kůlny.
„Nebesa!" zvolal Wunderlich. Jednou rukou si zajel k srdci, druhou se opřel o trám, jako by hledal oporu. Poručík věděl dost. Zlostně nakrčil obočí a vyjel:
„Co tady pánové pohledávají?"
„Chtějí vám nabídnout nové působiště, pane poručíku."
„Nerozumím vám!"
„Ach, vaše chápání klopýtá! Měl bych vám poradit, abyste se vrátil do školy."
„Vaše ironie se mi nelíbí! Trvám na tom dozvědět se, co zde pánové pohledávají."
„Jak chcete: jste zatčen!"
„Žat - žat - cen?!" koktal.
„Proč?"
„Za spolupráci na rozšiřování falešných bankovek, které tiskli tento muž a žid Solomon Levi."
„O ničem nevím!"
„Nepouštěl jste do oběhu falzifikáty?"
„Ne. Vydal jsem poslední dobou víc nových bankovek, ale nikdy jsem je nedostal od tohoto muže"
„nýbrž ode mne? Od Knížete bídy?" Poručík mlčel.
„A zítra vám pošlu další balíček, dokonce s dopisem?"
„Nevím, co tím chcete říci!"
„Vyšetřování vše osvětlí. Dovolíte, abychom nahlédli do vašich kapes?"
„Jste blázni! Mluvíte o zatčení, budiž, já se podvolím, neboť má nevina bude prokázána, ale v žádném případě mě odtud nemůžete odvést jako zajatce."
„Nevím, co by nám v tom mohlo zabránit."
„Jsem důstojník!
„Nyní v civilu!"
„Přesto znáte mé postavení."
„Jistě."
„Pak mi nemůžete bránit v odchodu. Dávám své slovo, že se dostavím na úřední výzvu."
„Tomu věřím, proto i vy věřte, že mám nejméně tisíc důvodů předpokládat, že svou volnost použijete, abyste zničil všechny důkazy proti vám. Budete se muset podvolit zatčení."
„A když to neudělám?"
„Znamená to, že chcete klást odpor?"
„Každopádně!"
„Pak vás nechám spoutat. Pánové mají k dispozici výtečná želízka!"
„Pchá, důstojník nic takového nedovolí!" Jeho ruka sjela do kapsy, hlaveň revolveru se zaleskla -chtěl vystřelit, ale — kníže mu bleskurychle vytrhl zbraň, v jeho ruce se zaleskl kulatý předmět - poručík bez hlesu klesl na uhlí.
„Tak," mínil kníže.
„Nebojte se, je pouze v bezvědomí. Probere se asi za čtyři hodiny. - Nyní k vám, milý Wun-derlichu. Skutečně jste si nikdy předtím nevšiml tiskárny na peníze pod uhlím?"
„Ne."
„A přece jste s Bormannem tiskli jednoguldenové a pě-tiguldenové bankovky!"
„O tom nic nevím!"
„Ani o tom, že žid Solomon Levi nechal vyrobit nové desky?"
„Ne."
„A že zítra máte poručíkovi voň Scharfenbergovi poslat balíček falešných bankovek?"
„Jsem vašimi slovy velmi překvapen!
„Mne ještě víc překvapuje, že o těchto falzifikátech nevíte. Kdo je dal do vašeho pokoje?"
„Do mého pokoje? Vyloučeno!"
„Zřejmě netušíte, že máte pod dnem skříně připevněný karton, za nímž jsou bankovky zasunuty?" Když Wunderlich neodpověděl, kníže pokračoval:
„Nehledáte snad kladivo, které jste půjčil akrobatovi Bor-mannovi?" Rentiér klesl na kolena. Chvěl se na celém těle a nesrozumitelně koktal:
„Nic - ne - ne - nevím!"
„Chcete také zapřít, že vás Bormann navštívil a že vaše kladivo použil k vraždě člověka?"
„Bože! Nevím, co mám říct!"
„Dám vám čas na rozmyšlenou. Zatím zde zamkneme. Důstojník bude zajištěn i s tiskárnou a deskami v přítomnosti pana policejního ředitele. Jeden z mužů tu zůstane na stráži. My ostatní půjdeme s panem Wunderlichem nahoru, abychom se podívali pod jeho skříň." Později byl poručík v bezvědomí dopraven na policejní úřad, aniž by to vzbudilo nějaký rozruch. S Wunderlichem nebyly činěny žádné okolky, byl předán vězeňskému strážmistrovi Uhligovi.

KAPITOLA TŘETÍ Neukončená štvanice

Jakmile se ráno rozednilo, zastavil kůň knížete voň Be-foura před bytem doktora Holma. Také pro něho přivedl koně, jehož musel Holm pochválit obdivnými slovy.
„Jen nasedněte!" vybídl jej kníže.
„Cestou vám všechno vysvětlím." Pomalu projížděli ulicemi.
„Myslíte si," pokračoval přitom kníže,
„že Kapitán použije k překročení hranice železnici?"
„Ne. Ví, že by byl ihned chycen."
„Jaký způsob útěku by pro něho měl být nejbezpečnější?"
„Buď půjde pěšky"
„V důstojnické uniformě?"
„Ach, ne, v tomto případě raději zvolí jízdu ve voze."
„Sežene si vůz nebo si koupí jezdeckého koně. Nedivil bych se, kdyby se rozhodl právě pro poslední způsob, protože na koni získá větší pohyblivost než ve voze. Proto jsem vybral koně i pro nás. Poznal jsem ve vás praktického muže, a tak se stanete mým průvodcem. Nebo máte něco jiného, důležitějšího?"
„Ne, naopak, jsem vám zavázán, že jste si vybral právě mne. Navíc bych rád toho chlapa dostal, neboť měl spadeno na majetek a snad i život miss Startonové."
„Správně! Doufám, že nám neunikne. Musíme najít stopy, takže kupředu!" < Popohnali koně a zamířili k Petriho hřbitovu. Tento ležel výš na břehu řeky. Nad vodou se dosud převalovala mlha a zakrývala hustými chuchvalci okolí zvedala se jen pozvolna. Daleko zatím nemohli vidět. U hřbitova stála stráž, která knížete, nyní bez masky, uctivě zdravila.
„Jak dlouho tady stojíte?" ptal se kníže Befour.
„Již od baronova útěku."
„Výborně! Prošel někdo kolem?"
„Nikdo."
„Děkuji." Vedl svého koně ke stodole, pod níž byla ukryta mrtvola zavražděného dítěte.
„Chápete, proč nyní jedu tímto směrem?" zeptal se Hol-ma."
„Ano, velice dobře."
„Nuže?"
„Uprchlík zamířil k řece. Když pojedeme souběžně s ní po polích, musíme narazit na jeho stopy."
„Výborně! Kupředu!" Jel napřed, pátraje bedlivě po zemi. Záhy zarazil koně, ukázal na vlhkou trávu a prohlásil:
„Vidíte tyto prohlubně, které se táhnou napříč loukou až k řece?"
„Ano. Někdo tudy šel, jsou to stopy bot."
„Všiml jste si něčeho?"
„Zvláštních zářezů za patami. Boty musely být opatřeny ostruhami."
„Takže to byl Kapitán."
„Jsem o tom přesvědčen."
„Vydejme se po stopě!" Ujížděli dál, dokud nedospěli na břeh řeky, právě u přívozu. Převozník stál u prámu a zamračeně hleděl dolů po proudu. Když spatřil jezdce, zloba v jeho tváři se změnila v údiv. Přesto uctivě pozdravil:
„Dobré ráno!" poděkoval kníže.
„Kdy začínáte pracovat?"
„S příchodem dne. Vlastně už je pozdě."
„V noci přívoz nepracuje?"
„Ne, protože o plavbu přes řeku není zájem." Kníže seskočil z koně a zkoumal bahnitou půdu břehu. K pěti kůlům byl připoután stejný počet pramic, šestý kůl byl prázdný, ale právě u něho bylo vidět mnoho stop bot s ostruhami.
„Tady byl také přivázán člun, že?" otázal se kníže.
„Ano, ale něj akej holomek ho v noci ukradl, spíš ho pustil po vodě. Občas nám někdo vyvede podobnej hloupej žertík. Poslal jsem syna dolů, aby se rozhlídnul, jestli ho někde nenajde."
„Hm! Muž, který člun uvolnil, jej nepustil samotný, nastoupil dovnitř."
„Jak to můžete vědět?"
„Snadno. Jeho stopy vedou sem, ale zpátky ne. Víte, co se stalo v rezidenci během noci?"
„Ano, přej útek zajatec Kapitán."
„Přišel sem a ve vašem člunu přeplul na druhý břeh."
„Sakra! Že by to byl vopravdu on?"
„Ano. Pane doktore, vraťte se s našimi koňmi zpátky a po nejbližší lávce přejeďte na druhý břeh. Já použiju přívoz. Sejdeme se naproti." Holm převzal otěže jeho koně a ujížděl pryč. Kníže nastoupil do člunu a nařídil převozníkovi, aby jej převezl na druhou stranu, ovšem směrem, který je přivede až k posledním domům. Stalo se. Na druhém břehu kníže vyskočil z člunu, zaplatil za převoz a pomalu se vracel nahoru proti proudu, aby hledal stopy. Když Holm přejel můstek, spatřil knížete stát nedaleko a mávat. Rychle k němu zamířil.
„Podívejte, doktore, tady vystoupil a nechal člun odnést proudem. Pak se vydal nahoru ulicí. Pustíme se za ním." Nasedl na koně a oba zamířili do ulice, v jejíž půdě se stopy ztrácely mezi otisky mnoha kol.
„Proč nezůstal na břehu řeky?" divil se Holm.

„Musel mít zvláštní důvod vracet se do živější oblasti."
„Jistě. Chce přes hranici a nejbližší leží nahoře v horách, stranou od pohoří při řece, která tudy teče."
„Nebylo by lepší zamířit rovnou do hor?"
„Víme, kam se obrátí? Hranice je zde dlouhá přes dvacet mil. Jistější bude zůstat na jeho stopě. Nepůjde pěšky dlouho, vsadím se, že již v nejbližší vesnici bude shánět vůz." Pokračovali v cestě, každý na jedné straně ulice, aby se ujistili, že stopa neodbočí. Jejich předpoklad se potvrdil. Dostali se do blízké vsi. Před prvními domky stála mýt-nice se závorou. Kníže odpověděl na poklonu výběrčího, zaplatil mýtné a zeptal se:
„Projel tudy v noci nějaký povoz?"
„Ano."
„Jaký?"
„Polokrytý kočár. Patří hostinskému."
„Kdo seděl uvnitř?"
„Nevím. Čeledín hostinského seděl na kozlíku, zaplatil mýtné a zamířil nahoru na Oerau."
„Jak daleko leží hostinec?"
„Kousek." Oba jezdci vjeli do vsi. Když míjeli hostinec, vyběhl hostinský ven, protože se domníval, že zde jezdci sestoupí. Zůstali však v sedlech.
„Půjčil jste dnes v noci vůz?" zeptal se ho kníže.
„Jo.
„Komu?"
„Ňákýmu důstojníkovi."
„Kam chtěl jet?"
„Do Reichenstadtu."
„Jinam ne?"
„Ne, ptal se na tohle hnízdo."
„Jakého měl tahouna?"
„Šimla."
„Děkuji. Sbohem!" Pokračovali v cestě. Hostinský je rozladěně pozoroval a něco mumlal. Když minuli druhou mýtnici, kníže nasadil zvířeti ostruhy a zavolal na svého druha:
„Musíme popohnat koně, abychom ho dohonili!" Ujížděli střídavě tryskem a ostrým krokem, jak to cesta dovolovala. Od mýtného v Oerau se dozvěděli, že tudy opravdu projel polokrytý kočár tažený šimlem. V dobré náladě pokračovali v cestě. Ještě jim zbývala asi hodina cesty do Reichenstadtu, když jim vyjel vstříc — polokrytý kočár tažený šimlem. Na kozlíku seděl muž, na první pohled hospodský čeledín. Jezdci zastavili uprostřed cesty, aby nemohl projet.
„Odkud jedete?" vyzvídal kníže.
„Z Reichenstadtu."
„Měl jste cestujícího?"
„Jednoho poručíka."
„Kde jste ho vysadil?"
„U zlatýho slunce v Reichenstadtu."
„Chce tam zůstat?"
„Co já vím? Objednal si jídlo a přej si pak půjde koupit jezdeckýho koně."
„Rychle kupředu!" Nechali koně pádit ze všech sil, takže se dostali do města za necelou půlhodinu. V druhé ulici spatřili vjezd do dvo- ra, nad nímž bylo namalováno velké zlaté slunce. Seskočili. Čeledín chtěl odvést koně, ale kníže jej zatáhl do chodby, aby nemohli být spatřeni z okna, a zeptal se:
„Přijel k vám nějaký důstojník?"
„Ano, poručík infanterie."
„Je ještě zde?"
„Jo, ale brzo chce odjet."
„Sedí v hostinci?"
„Ne, odešel do hospody U lva."
„Víte proč?"
„Jasně. Tamní hostinskej má koně na prodej, a jak se zdálo, poručík ňákýho zrovna potřebuje."
„Vrátí se potom sem?"
„Určitě."
„Neříkejte mu, že ho někdo sháněl. Sedne si opět do hostinské místnosti?"
„Těžko. Najedl se v salonku."
„Výtečně! Máte tady policii?"
„Jenom dva, strážmistra a Černíka."
„Přiveďte je oba. Najdete mě v hostinské místnosti." Čeledín zaopatřil koně a odešel. Oba policisty našel na radnici. Přivedl je do hostince, kde se museli posadit ke knížeti, který se rovnou zeptal:
„Víte, zda nedošel v noci na strážnici nějaký telegram?"
„Jistě, jeden přišel."
„Znáte jeho obsah?"
„Samozřejmě."
„Jak zní?" Strážmistr se spatra podíval na knížete a s maloměšťáckou nadřazeností vyrazil:

„Máte mě za hlupáka?"
„Proč?"
„Myslíte si, že vám vyzvaním úřední tajemství?
„Ach tak! Nu, klidně mluvte, jsme kolegové."
„My? Aj! Jste policista?"
„Ano. Tady, podívejte!" Vytáhl malý odznak a ukázal jej oběma.
„Ach, opravdu!" vydechl muž překvapeně.
„Jste policista z rezidence!"
„Ano. Co stálo v telegramu?"
„Že Kapitán uprchl."
„Byl připojen jeho popis?"
„Ano."
„V čem byl oblečen?"
„V uniformě poručíka."
„Konali jste své povinnosti?"
„Jistě!"
„Velmi pochybuji!"
„Ohó!"
„Jinak byste ho dávno zatkli!"
„Myslíte?" zeptal se strážmistr výsměšně.
„Nepochybně! Mohu dokázat, že jste byli nepozorní."
„Těžko! Nebo si myslíte, že neznáme svoje povinnosti, protože nepatříme k policii hlavního města? Oh, chytneme holomka stejně dobře jako vy! Jo, dokonce bych vám mohl říct víc, jen kdybych ovšem chtěl!"
„Copak?"
„Raději si to nechám pro sebe."
„Mýlíte se, pokud si myslíte, že si v této záležitosti smíte nechat něco pro sebe. Poženu vás k zodpovědnosti."
„Klidně! Známe a plníme svoje povinnosti."
„Víte, že byla vypsána vysoká odměna za chycení tohoto uprchlíka?"
„Víme. Dokonce víme, že tu odměnu dostaneme!"
„Jak to?"
„Kapitán tudy totiž projede."
„Kdo to říkal?"
„Náš spojenec."
„Kdo?"
„To nemůžu říct. Úřední tajemství!"
„Už jsem řekl, že mezi mnou a vámi nesmí žádné tajnosti existovat."
„Hahaha! Nenecháme si vyrvat odměnu ňákým policistou z hlavního města!"
„Žádnou odměnu nechci!"
„Ach, opravdu?"
„Ne."
„Jak jste skromný!" Nyní se kníže rozzlobil a vyjel vážným tónem:
„Nejsem zvyklý na podobné řeči! Hledaný uprchlík již prý dorazil do vašeho městečka."
„Vida!" zvolal strážmistr nedůvěřivě.
„Je to tak!"
„Kde teda je?"
„Byl také v tomto domě."
„Sakra!"
„Nebo jste neslyšeli, že sem dorazil poručík infanterie?"
„To víme."
„Přijel v polokrytém kočáru taženém šimlem."
„Správně."
„Je to on!"
„Ten? Ach! Co neříkáte?" A strážmistr se vysmíval knížeti do obličeje.
„Pane strážmistře, myslím, že si neuvědomujete své jednání!"
„No, myslím, že si ho uvědomuju až dost dobře."
„Poručík šel do hospody U lva, aby koupil koně."
„Taky to víme."
„Pokud se koupě podaří, napomůžeme mu k útěku!"
„Och, ten nám neuteče!"
„Máte v úmyslu zadržet ho?"
„Ani ho nenapadne, aby utíkal." Kníže nevěděl, co si má o tomto policejním úředníkovi myslet. Považoval za nejlepší obrátit se přímo na jeho nadřízeného.
„Je přítomen váš starosta?" otázal se.
„Jo, je na radnici."

„Prosím, pošlete ho za mnou!"
„Ach! Myslíte, že poslechne?"
„Ano. Já nemohu opustit tento dům, proto vám pro něho napíšu několik řádek." Vytáhl notýsek, vytrhl list, napsal několik slov a papír zasunul do obálky. Stálo na něm: Žádám, abyste se ke mně obtěžoval. Kníže bídy Obálku podal strážmistrovi, který se s nadřazeným úsměvem vzdálil. Pak se kníže obrátil na četníka:
„Viděl jste poručíka infanterie, který sem přijel?"
„Jo."
„Prosím, postavte se ke dveřím a ohlaste mi, jakmile se vrátí a půjde do svého pokoje." Muž se bez odpovědi zvedl. Kníže s doktorem se posadili k oknu, aby příchozího včas spatřili. Čeledín stál na chodbě. Četník k němu přistoupil a udělal dlouhý nos ke dveřím výčepu.
„Co je?" ptal se první.
„Náramní chytráci!"
„Ti dva?"
„Jo."
„Co jsou zač?
„Policajti z rezidence. Chtějí nám vyfouknout odměnu!"
„Je to možný?! Ať dřepí doma na zadku!"
„Jo, na to stačíme sami. Nejlepší na tom je, že považu-jou za Kapitána poručíka!"
„Chachacha! Blázni!"
„Jeho, kterej ho sám chce chytit! Ach, tuhle zrovna jde!" Hostinská místnost, v níž seděli kníže s doktorem, ležela vpravo od vrat a zleva právě přicházel muž v uniformě poručíka. Muži ve výčepu jej zatím nemohli vidět. Chtěl koupit koně, ale hospodský nebyl doma. Sotva vstoupil do brány, četník na něho pokýval a položil prst na ústa.
„Novinka, pane poručíku!" šeptal.
„Jaká?"
„Přej jste uprchlej Kapitán." Baronovi ztuhla krev v žilách. Pouze dokázal vykoktat:
„Ohó!"
„Není to směšný?" Těmito slovy dodal baronovi sílu k otázce:
„Kdo to tvrdí?"
„Dva policisté, co sedí vevnitř."
„Odkud přišli?"
„Z rezidence."
„Ach, to je skutečně směšné! Kapitána nehoní jen policie, nýbrž i armáda. Jel jsem napřed před oddílem, který dorazí nejvýš za půl hodiny. Pak přijdou hloupí policisté a považují mě za hledaného! Hahaha!"
„Vysmáli jsme se jim do obličeje!"
„Jak se jmenují?"
„O tom se nemluvilo."
„Jak jsou staří?"
„Hm! Prvnímu je kolem čtyřicítky, druhej bude o dost mladší. Jejich koně stojí ve dvoře."
„Cože? Policisté na koních?"
„Ano."
„Nenechte se obelhávat!"
„Sakra!" prohlásil čeledín tajuplně.
„Teď mě napadlo -- že by to byli podvodníci?!"
„Jak to?"
„Na čabrakách koní jsou vysoký znaky."
„Musím šije prohlédnout!" mínil baron. Nahlédl do dvora a zbledl. Poznal erb knížete voň Befoura.
„Ano," vyrazil ze sebe,
„musí to být podvodníci. Mohu si je nepozorovaně prohlédnout?"
„Jasně."
„Jak?"
„Pojďte se mnou do kuchyně. Tam je malý vokýnko vedoucí do místnosti." Následoval je. Čeledín odtáhl závěs před okénkem a nahlédl dovnitř.
„Ach," pravil,
„sedí moc vlevo. Není na ně vidět. Počkejte, teď se otvírají dveře a oni vstávají. Přichází starosta se strážmistrem. Teď je uvidíte. Zvedli se. Koukejte!" Baron přistoupil k okénku a na první pohled poznal knížete. V jeho očích se zablýsklo.
„Počkejte tady!" nařídil.
„Půjdu hned za nimi. Uvidíte, jak s těmi podvodníky zatočím!" Čeledín a četník čekali zvědavě u okénka, co se bude dít. Barona ani nenapadlo jít do výčepu. Zamířil do dvora a přiskočil k oběma koním.
„Jak mohl ten ďábel najít mou stopu?!" syčel.
„Ale nedostanou mě, naopak, přišli jako na zavolanou! Nahoře nic nezůstane, všechno mám při sobě. Vyberu si koně. Hnědák vypadá lip než černý, vezmu si ho!" Odvázal hnědáka, vyskočil do sedla, opatrně dojel k zadním vratům - a pak vyrazil ven a odbočil vpravo, dolů ulicí. Strážmistr ironicky popsal oba policisty z rezidence, poté předal starostovi svěřený dopis. Sotva nadřízený přečetl jeho obsah, vykřikl:
„Člověče, jak jste se zmýlil! Tato slova napsal sám Kníže bídy!"

„Kníže bí?!" Strážmistr nedokázal úlekem dokončit.
„Jednal jste s ním neslušně, snad dokonce hrubě?!"
„Právě proto, že považovali poručíka za Kapitána!"
„Pokud to tvrdí Kníže bídy, musí to být pravda! Já jsem důstojníka neviděl. Kolik je mu let?"
„Hm! Na poručíka dost."
„Kolik let?"
„Snad čtyrycet."
„Hrome, a to mi neřeknete? Co vám to napovídal?"
„Přej jel napřed a jeho lidi dorazí z ním. Musí obsadit všechny cesty kolem, protože předpokládají, že uprchlík půjde tudy."
„Určitě lže, aby měl dostatek času ke koupi koně. Je-li to opravdu on, bude s námi zle, pokud ho nečapneme! Kde je teď?"
„U lva."
„Musíme rychle ke Slunci. Zatím je čas chybu napravit." Vyrazili. V hostinské místnosti starosta poníženě pozdravil knížete a jeho druha. Měl v úmyslu zeširoka vysvětlovat, ale kníže jej předešel:
„Nemáme čas na dlouhé řeči, pane starosto. Zdá se, že vás obelhali."
„Ohledně důstojníka, který k nám přijel?"
„Ano. Stíháme ho již z rezidence."
„Tvrdí, zeje velitelem mužů, kteří obsadí okolní cesty, aby lapili uprchlého zločince."
„Kde jsou ti muži?
„Mají přijít za ním."
„Ach, tomu věříte?"
„Proč ne?"
„Jak se legitimoval?"
„Ještě u mne nebyl."
„Tak! Tvrdím, že je uprchlým Kapitánem!"
„Opravdu?"
„Nelze pochybovat."
„Musím se tedy postarat o potřebné věci, abychom opomenuté — ach, co je to?!" V tom okamžiku totiž baron prolétl kolem okna. Taktéž kníže s doktorem jej zahlédli.
„Hrome!" zaklel Holm.
„Viděl jste ho, Výsosti?"
„Ano. Kapitán na mém koni! Rychle za ním! - Pane starosto, tuto chybu již nebudete moci napravit!" Oba vyběhli ze dveří. Holm zavíral dveře, když už kolem něho prolétl kníže na druhém koni. Zároveň vyšli z kuchyně četník s čeledínem.
„Víte, že jste pomohli Kapitánovi k útěku, hlupáci!" řičel jim Holm v ústrety.
„Teď nám ukradl koně a uprchl. Seženu tady jiné zvíře?"
„Červeného šimla," ujelo čeledínovi.
„Kde je?"
„Tady za dveřmi." Holm přiskočil ke dveřím stáje, vběhl dovnitř a vyvedl za uzdu šimla, sotva tříleté zvíře.
„Proboha!" křičel čeledín,
„snad nechcete nahoru?!"
„Proč ne? Nebo ho mám nést já?"
„Vždyť není zaběhmitej!"
„Nemohu čekat, až se to změní! Jestli si zlomím vaz, máte mě na svědomí! Kupředu!" Odvážným skokem se vyšvihl nahoru. Kůň sice vyhodil a vrhl se stranou, ale — bázliví diváci nevěděli, jak je to možné — Holm jej přinutil proběhnout dvorem, šťastně vy-kroužil zatáčku a hnal zvíře ulicí dolů. Míjel poslední domy a spatřil knížete na čtvrt hodiny cesty daleko před sebou. Naštěstí se šiml ukázal jako výtečné zvíře, ačkoliv dosud nenesl jezdce, a tak Holm poznal, že knížete záhy dožene. Nyní uviděl také barona, který získal poměrně velký náskok.
„Kupředu, šimle, kupředu!" volal Holm, jako by mu zvíře mohlo rozumět. Kníže za sebou zaslechl dunění kopyt, otočil se, aniž by snížil rychlost svého koně. Zahlédl Holma ujíždějícího šílenou rychlostí.
„Zbláznil jste se, doktore?!" vykřikl.
„Ne! Jen kupředu, kupředu! Musíme ho dostat!" Holm jel chvíli po boku knížete, takže si mohli vyměnit několik souvislých vět.
„Zlámete si vaz!" vyroval jej kníže.
„Na to nemyslím, jsem myšlenkami u uprchlíka!"
„Bohužel si vybral lepšího koně!"
„To mu nepomůže. Vidíte, že cesta se táhle stáčí vlevo?"
„Ano."
„Jede po cestě, ale já to vezmu přímo přes oblouk."
„Proboha! Šílíte!"
„Ne. Toto mladé zvíře má mimořádně jistý krok."
„Musíte jet přes pole!"
„Nevadí!"

„Vidím i potok!"
„Přeskočím ho. Dostanu se tak před barona a on bude nucen uhnout vpravo ze silnice. Pokud objedeme tamten lesík kolem, určitě na něho narazíme."
„Pokud si do té doby nezlámete vaz!"
„Bez obav! Umím jezdit." Předstihl knížete natolik, že již nebylo rozumět slovům. Nyní Holm uhnul stranou, aby se dostal před barona, který jel obloukem. Šiml se řítil přes pole i louky jako ve snu. Již tu byl potok - přelétl ho plavným skokem a ujížděl dál, dál. Baron však Holma zpozoroval. Odhalil nebezpečí, že se dostane mezi oba pronásledovatele, proto zatočil vpravo, pryč z cesty, přímo k lesíku - jak to Holm předpokládal. Knížeti to neuniklo, popohnal svého koně taktéž vpravo. Zároveň zjistil, že doktor přiměl své zvíře ke stejnému směru, ačkoliv nemělo sedlo, ani udidlo. Honba trvala již deset minut. Baron se blížil přímo k lesu, kníže přijížděl poněkud zprava, kdežto Holm zleva, i když se držel na stejné úrovni s pronásledovaným.
„Čert a peklo!" nadával baron.
„Kde vzal ten chlap vlevo tak ohnivé zvíře?! Letí jako pták!" Teď dosáhl pravého cípu lesa a řítil se dál po jeho okraji. Cítil, že jeho kůň je unaven. Les nebyl hustý a vybíhal do špice, za níž ležela vesnice.
„Ach, možná budu zachráněn!" řekl si baron.
„Domy mi umožní ztratit se oběma pronásledovatelům z dohledu. Pak snad uniknu!" Bodl koně ostruhami, až hlasitě zasténal a napjal poslední síly. Pak se Kapitán ohlédl a spatřil knížete značně daleko za sebou. - Ale tady vlevo se vynořil mezi stromy Holm, a to velice blízko! Také vesnice se přiblížila. Baron se řítil rovnou mezi domy, strhl koně do postranní ulice, prolétl mezi dvěma statky - a již vyběhl z vesnice, jejíž domy nyní stály mezi ním a pronásledovateli. Ulehčené vydechl. Teď ho musí hledat, nemohou vědět, kterým směrem zamířil. Tu zpozoroval budovu, ne nepodobnou zámku, která ležela nedaleko mezi stromy. U křoví opodál pracovalo ně- kolik rolníků, kteří čistili svah. Obrátil se k nim, ukázal na budovu a zeptal se:
„Jak se jmenuje tento zámek?"
„Waldau."
„Komu patří?"
„Panu majorovi voň Scharfenbergovi." Baronovy oči se radostně zaleskly.
„Nevíte, zda je major doma?"
„Ano, ale necítí se dobře."
„Děkuji." Popohnal koně přímo k budově.
„Major voň Scharfenberg je mým nepřítelem," uvažoval,
„věří, že jsem svedl jeho syna k hazardní hře, ale snad mi přece jen poskytne jiný oblek. V uniformě jsem příliš nápadný, zato v civilu mohu jít pěšky, což je, jak se zdá, jistější než jízda na koni nebo ve voze." Vrata byla otevřená. Vběhl do dvora a zastavil před vchodem. Záhy se objevil sluha a vzal koně za uzdu.
„Major je doma?" otázal se ho baron.
„Jistěže."
„Kde?"
„V knihovně, vlevo v prvním patře."
„Kde má své pokoje?"
„Za knihovnou."
„Odveďte koně do stáje!"
„Nemám ho nechat vydýchat?"
„Ne, ukryjte ho! Dva pánové mne pronásledují. Musíte jim zatajit, že jsem už dorazil. Jde o sázku." Vyběhl po schodech a ocitl se v široké, světlé chodbě. Uprostřed stál stůl, za nímž seděl sluha v livreji, který se při pohledu na uniformu ihned napřímil.
„Koho mám ohlásit, pane poručíku?" zeptal se.
„Děkuji, nikoho! Chci pana majora radostně překvapit.
„Pak prosím, tyto dveře." Otevřel. Baron se ocitl v předpokoji, jímž prošel k protilehlým dveřím. Otevřel je a ocitl se v knihovně. Major voň Scharfenberg seděl u stolu, noviny v ruce. Baron vešel bez hluku, teprve při zavírání dveří jimi nepatrně klepl. Major zvedl hlavu od listu, ale sotva zpozoroval příchozího, vyskočil z křesla.
„Co to je?" zvolal.
„Jak je to možné!" Baron se uklonil a odpověděl:
„Mohu předpokládat, že vám nejsem neznámý?"
„Pochopitelně! Přesto nemohu uvěřit vlastním očím a musím vás požádat, abyste se představil, vážený!"
„Je to opravdu nutné?"
„Bezpodmínečně. Nenechal jste se ohlásit."
„Nu dobrá. Baron Franz voň Helfenstein." Přitom se znovu uklonil.
„Takže přece!" prohlásil major napřimuje hlavu.
„Co si to dovolujete, co si to dovolujete?"
„Nevím, co vám připadá tak zvláštního na mé návštěvě!"
„Myslíte, že nevím, co se stalo?" Baron opáčil s bezstarostným výrazem:
„Nevím, nač narážíte!"
„Zde to stojí zcela jasně!"
„Smím si to přečíst?"
„Klidně. Nevím, co si o tom mám myslet!" Baron přistoupil a sklonil se nad novinami. V rubrice Telegramy stálo: Dnes v

noci byl přistižen Kapitán s celou svou bandou při vloupání ke knížeti voň Befourovi. Po odstranění masky poznali ve vyhlášeném zločinci - barona Franze voň Hel-fensteina.-
„Nu, co tomu říkáte?" zvolal major.
„Ach, co mám říci na takovou mystifikaci?" ohradil se baron klidně.
„Mystifikaci?"
„Ano, co jiného?"
„To je silné! To je náramně silné! Nečetl jste snad dnešní ranní list?" Ne "
„rte.
„Nuže, podívejte se na tento titulek!" Podržel baronovi před očima silně vytištěné řádky: Dnes v noci se podařilo baronovi Franzovi voň Helfen-steinovi prchnout z vězení, přičemž došlo k vraždě jednoho a ke smrtelnému zranění druhého strážce. Prchá v uniformě poručíka infanterie. Veškeré policejní i vojenské sily země byly vyzvány, aby jej zajaly. Hranice byla dokonale uzavřena, takže útěk tudy je vyloučen. Baron pokrčil rameny.
„Víc na to neřeknete?" zeptal se major.
„Ne."
„To je celá vaše odpověď?"
„Celá a jediná."
„Obviňují vás neprávem?"
„Ne."
„Je tedy pravda vše, co píšou?"
„Ano."
„Takže prcháte?" S každou další otázkou nabíral majorův hlas na síle.
„Ano, jsem uprchlík."
„A odvažujete se vstoupit do mého domu?!"
„Jak vidíte!"
„Ke mně, ke mně?! Člověče, přišel jste o rozum!
„Ó, spíš věřím, že jsem jednal uváženě."
„Nechám vás spoutat a transporto vat do vězení!"
„Kdepak!" Z očí obou mužů šlehaly blesky. Major ze sebe vyrazil:
„Myslíte, že vás ušetřím?"
„Ušetříte a - podpoříte!"
„Taková drzost, taková drzost!"
„Och, mé nároky nejsou příliš velké!"
„Ó! Z rozmaru bych si je rád vyslechl."
„Máte zhruba mou postavu. Žádám po vás slušný oblek, za který vám tu nechám tento. Pronásledují mne, jsou mi v patách. Sám jste četl, že znají mé oblečení. Mohu se zachránit pouze v civilních šatech."
„A já vám je mám poskytnout, já?!"
„Ano, pane majore."
„Vám, svůdci svého syna?!"
„Pchá! Váš syn se stal hráčem bez mé pomoci. Já s ním začal hrát až později."
„Svedl jste ho! Zazvoním na sluhy, aby vás zatkli!" Chtěl přistoupil ke dveřím, u nichž visel zvonek, ale baron mu vstoupil do cesty a chladně prohlásil:
„To neuděláte!"
„Kdo mi v tom zabrání?"
„Já!"
„Jak? Chcete se rvát?"
„Ne, ale v případě, že budu zatčen, oznámím, kdo mi zapůjčil tuto uniformu."
„Kdo to byl?"
„Váš syn, poručík voň Scharfenberg." Major se ulekl a zvolal:
„Lžete!"
„Bez urážek! Vraždím a dělám i jiné věci, ale v tomto mluvím pravdu.
„Nemůže to být pravda!"
„Ó, poskytl mi ji velice rád."
„Nevěřím!"
„Dal mi ji, aby se zachránil."
„Před čím?"
„Před mnohým. Je například obžalován z vraždy dítěte."
„Výmysl!"
„Nevíte, že se Edita voň Wartensleben opět objevila? Zavraždila své dítě."
„Bože, co to slyším?!"
„Váš syn je ztracen, přesto ho můžete zachránit, pokud mne vyslyšíte a přispějete mi. Obviňují ho i z dalších zločinů."
„Z jakých?"
„Nejdřív mi řekněte, zda mi poskytnete oblek, pane majore!"
„Neslíbím nic. Nejprve chci slyšet, z čeho obviňují mého syna."
„Opakovaně nezaplatil dluh na čestné slovo." Major se opřel rukama o stůl, aby neupadl.

„Tomu mám věřit?"
„Ano. Následkem toho se musel podrobit pravému americkému souboji s poručíkem voň Hagenem. Kostky padly v neprospěch vašeho syna. Za dva nebo tři dny si bude muset vzít život, pokud nedovolí, aby na něho plivali."
„Bože, Bože!"
„Stal se padělatelem peněz."
„Lež, nic než lež!"
„Ohó! Jistý žid Solomon Leví a rentiér Wunderlich tiskli falešné bankovky, které váš syn udával do oběhu, protože jste jeho peněženku neudržoval ve stavu, v jakém si přál. Snad ještě dnes bude zatčen." Tu se major hrdě napřímil.
„Prohlédl jsem vás!" zvolal.
„Chcete si těmito nesmysly vykoupit mou pomoc, ale bezvýsledně. Můj syn příliš nepřemýšlí, ano, snad je i lehkomyslný, ale zločincem není!"
„Jak chcete. Říkám pravdu. Protože o něm toto vše vím, půjčil mi uniformu - abych mlčel."
„Ach, že by to byla pravda?"
„Je to tak! Poradím vám, abyste ihned jel do rezidence. Snad se vám podaří zachránit ho. V první řadě byste měl proplatit jeho falzifikáty."
„Takže přece, přece!" Starý, dobrý voják se chytl za hlavu. Před jeho zraky se točila kola. Připadal si, že se potápí do moře, nemohl dýchat - vyrazil ze sebe vzdech a klesl na zem. Omdlel. Vtom zazněl na nádvoří dusot kopyt. Baron přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Viděl knížete a Holma seskakovat z koní.
„Už jsou tady!" mumlal.
„Musím se rychle rozhodnout. Zmizím. Starý pán mě nebude rušit. Sluha řekl, že pokoje pána jsou za knihovnou. Tam bude i šatník. Kupředu!" Přiskočil ke dveřím, jimiž vešel, a zasunul zástrčku, aby zdržel pronásledovatele. Poté proběhl dveřmi naproti. Dostal se do obývacího pokoje. Dál! Ložnice. Ještě dál! Ano, pokoj s mnoha skříňkami. Vyrval je ven - uniformy, civilní obleky. Bleskurychle ze sebe strhal uniformu, vybral si kabát, kalhoty i vestu z černého sukna a vysoký cylindr. Kravaty visely opodál. Přesto to trvalo déle, než zamýšlel. Náhle zaslechl hluk, bouchání dveřmi. Nastal nejvyšší čas!
„Teď rychle z okna, i kdybych si měl zlámat vaz nebo hnáty!" bručel.
„Uniformu hodím pod pohovku, aby si jí hned nevšimli a nepoznali, že jsem se převlékl." Ukryl věci a otevřel okno. Bylo to značně vysoko. Vedle okna se naštěstí táhl hromosvod ze silného drátu. Vylezl ven, zavřel okenici, natáhl se k drátu a pomalu se spouštěl dolů do zahrady Jak bylo řečeno, Holm byl uprchlíkovi v zádech. Vjel do vesnice o okamžik později, aby barona neviděl. Nedokázal hned zastavit koně, a tak ujížděl pořád rovně. Tu dorazil i kníže. Viděl Holma, myslel si, že pronásledovaný ujíždí před ním, proto jej následoval. Holm zarazil šimla až na konci vesnice, kde jej kníže dostihl.
„Kde je baron?" zeptal se.
„Pryč! Nevidím ho!" odpověděl Holm bez dechu.
„Myslel jsem, že jede před vámi."
„Ne, akorát jsem nemohl hned zastavit koně. Musel zahnout stranou."
„Rychle zpátky!" Kníže ujížděl zpátky. Holm jen s obtížemi otočil zvíře, které se naštěstí samo rozběhlo za prvním. Dostali se do horní části vesnice, avšak ani tady neviděli žádného jezdce.
„Musel jet tamhle naproti," mínil Holm,
„k té velké budově."
„Nebo že by nás oklamal?"
„Jak to?"
„Vjel do vesnice, někde se schoval, a když jsme přejeli, stejnou cestou se vrátil. Od něho bych něco podobného očekával."
„Vyloučit to nemůžeme. Kdyby dostal les mezi sebe a nás, měl by vyhráno. Ale počkat! Tamhle pracují lidé! Přeptáme se."
„Ano. Pokud jel tudy, museli ho vidět." Dojeli k rohlíkům. Holm se zeptal:
„Neviděli jste nějakého jezdce?"
„Ano, pane."
„Popište ho!"
„Důstojník, poručík, na hnědém koni."
„Výtečně. Kam jel?"
„Do zámku. Ptal se na pána."
„Jak se jmenuje?"
„Pan major voň Scharfenberg."
„Ach! Otec poručíka stejného jména?"
„Ano."
„Je doma?"
„Jistě."
„Kupředu!" Ztratili asi čtvrt hodiny, čas, který se nedal jen tak získat. V zámeckém dvoře našli sluhu, který ukryl baronova koně.
„Nepřijel sem důstojník na koni?"
„Ne, pánové."
„Ach, takže musel projet kolem!" Otočili koně, aby vyjeli ven, když tu sluha vychytrale zvolaly

„Že by pánové oželeli sázku?" Kníže se ihned otočil zpět a zeptal se:
„Jakou sázku?"
„Nu, s hnědákem."
„Vy jste viděl hnědého koně?"
„Hm!" Kníže tušil nějakou čertovinu a důrazně nařídil:
„Muži, mluvte pravdu! Nejedná se o sázku, zdá se, že vám něco nalhali. Pronásledujeme zločince, který utekl z vězení. Měl na sobě uniformu poručíka a jel na hnědákovi." Muž se ulekl.
„Bože, zločinec?" ptal se.
„Ano, ovšem, nechvalně známý Kapitán a Král lesa, který uprchl z vězení."
„Nebesa, co jsem to udělal!
„Co? Byl tady?"
„Ano, jasně. Ptal se na pána, a tak jsem ho k panu majorovi poslal."
„Kde ho najdeme?"
„V prvním poschodí, v knihovně."
„Kde je důstojníkův kůň?"
„Ve stáji."
„Nesmíte mu ho vrátit, ukradl mi ho. Svolejte všechny lidi ze zámku!" Oba seskočili z koní a vyběhli po schodech. Lokaj dosud seděl za stolem.
„Kde je cizí poručík?" otázal se Holm.
„Uvnitř u pána."
„Zaveďte nás tam, rychle!" Sluha nevěděl, o co se jedná, ale viděl rozrušené tváře mužů. Rozrazil dveře a chtěl totéž udělat s druhými - nešlo to. Po několika marných pokusech řekl:
„Je zamčeno."
„Klepejte, rychle! Pořádně!" Nikdo neodpovídal.
„Něco se muselo stát," mínil kníže.
„Důstojník, kterého jste pustil k pánovi, je ve skutečnosti převlečený vrah!"
„Pane na nebi!" vykřikl sluha.
„Sežeňte sekeru! Rychle! Musíme dveře rozbít!" Muž odběhl a zanedlouho se vrátil se sekerou. Kníže roztříštil dveře - spatřili majora ležícího na zemi.
„Pane, můj milý pane majore!" naříkal sluha a vrhl se k němu. Oba muži se o zámeckého pána nestarali, nýbrž proběhli pokojem a prohledali všechny, které se nalézaly za knihovnou. Nikoho nenašli. Holm otevřel okno šatny a pohlédl dolů.
„Zahrada!" poznamenal.
„Že by slezl dolů?" otázal se kníže.
„Snad. Je tady hromosvod."
„Musíme se tedy dostat výš, abychom měli lepší rozhled." Vraceli se do knihovny, kde sluha dosud klečel u pána.
„Je mrtev, mrtev!" naříkal.
„Opravdu?" ujišťoval se kníže.
„Ano, ach, ano!"
„Jak zemřel? Kulkou? Nožem?"
„Nic nevidím."
„Ukažte!" Klekl si vedle majora a prohlédl jej.
„Uklidněte se," pravil poté.
„Pan voň Scharfenberg není mrtev, pouze upadl do mdlob."
„Díky Bohu!"
„Nechtě ho ještě ležet, to je pro něho zatím nejlepší, a veďte nás nahoru k nějakému oknu, odkud bychom viděli daleko do okolí."
„Všemi směry?"
„Ano."
„Musíme do věže. Pojďte!" Vyběhli po několika schodištích do úzké věžičky, jež přečnívala nad střešní štít a měla čtyři okénka do všech světových stran. Muži se rozhlíželi kolem.
„Vidíte nějakého důstojníka?" ptal se Holm.
„Ne."
„Já také ne."
„Naproti jsou dělníci, s nimiž jsme mluvili, a tam jde nějaký pán po poli na procházku. Má černý oblek a cylindr."
„To bude náš pan pastor," mínil sluha.
„Nikoho jiného není vidět."
„Že už by se dostal z vesnice?"
„Vyloučeno! Musí být ještě v zámku. Zůstaňte nahoře, pane doktore, já mezitím budu hledat dole. Kdybyste ho spatřil, dejte mi vědět. Nic vám odtud neunikne." Sestoupil dolů, následován sluhou. Zámecký personál, značný počet lidí, se zatím shromáždil. Kníže přikázal prohledat všechny místnosti zámku. Sám se odebral k majorovi, aby se pozeptal po jeho stavu. Panu majorovi se vrátilo vědomí, ale vypadal velmi zuboženě. Vrhl pohled na příchozího a zeptal se:
„Americký?"
„Co tím myslíte, pane majore?" divil se kníže, ačkoliv uctivým hlasem.

„Americký souboj."
„Čí?"
„Mého syna a poručíka voň Hagena."
„Ach, o to nejde!"
„Ne? Skutečně ne?"
„Nikoliv." Major si přejel rukou po čele, chvíli přemýšlel a nakonec se zeptal:
„Je vrahem dítěte?"
„O kom mluvíte?"
„Inu, o svém synovi."
„Ne, není vrahem, je nevinen."
„Zato Edita voň Wartensleben!"
„Její dítě ovšem nebylo jeho."
„Vy to víte?"
„Velmi přesně."
„Dáte mi na to ruku?" Major vlastně mluvil jako ve snu, jako v náměsíčném stavu. Kníže mu podal ruku a ujistil jej:
„Věřte mi, vím to přesně."
„To je dobře, dobře! Kdo vlastně jste?"
„Kníže voň Befour. Občas mi říkají Kníže bídy."
„Bídy? Ach, pakjsem o vás slyšel! Jste hodný, nesmírně hodný! Ale před chvílí jste byl velice zlý."
„Já?"
„Ano. Zlý a krutý."
„Jak to?"
„Byl jste Kapitánem a mluvil jste o mém synovi neskonale špatně."
„Takže tady Kapitán byl?"
„Ano."
„Kam šel?"
„Nevím."
„Co od vás chtěl?"
„Chtěl, abych začal vyrábět falešné bankovky, aby je můj syn mohl rozšiřovat. Odmítl jsem, protože je to proti zákonům."
„Mívá váš pán podobné stavy častěji?" šeptal kníže sloužícímu.
„Nikdy."
„Byl vždy v pořádku?"
„Vždy!"
„Pak mu Kapitán řekl něco, co ho velmi rozrušilo. Musíte ho šetřit. Zkuste ho nějak uklidnit." Vzdálil se, aby dbal na prohledávání paláce. Nenašlo se nic. Poslali posly do vesnice, ale ani tam nikdo uprchlíka neviděl. Jeho zmizení bylo nepochopitelné. Kůň, na kterém baron přijel, stál ve stáji. Že by se ukryl jinde?" Hledali znova, opět marně. Holm ani na okamžik neopustil věž, takže by musel spatřit každého, kdo by chtěl odejít z vesnice. O několik hodin později - když se prospal - odebral se major zpět do knihovny. Kníže se již vzdal naděje uprchlíka najít a přišel se rozloučit.
„Máte ho?" optal se zámecký pán.
„Bohužel ne."
„Bydlí v mém domě v rezidenci.
„Ach, mluvíte o svém synovi?"
„Ano. O kom jiném? Víte, jak se mu vede?"
„Nežije si špatně."
„To si myslím! I když byl někdy přehnaně náročný, vždy jsem se o něho staral. Navštívím ho. Musím si s ním promluvit." Kníže považoval za nejlepší zamlčet poslední události, aby nezhoršil stav nemocného. Vtom vstoupil sluha a pokynul. Kníže si všiml jeho posunku, ale major nic nezpozoroval.
„Co se stalo?" zeptal se ve vedlejší místnosti.
„Prosím, pojďte za mnou do šatny!"
„Našel jste něco?"
„Ano." Odvedl jej do šatny, kde ukázal na pohovku. Na ní ležela uniforma, kterou baron svlékl.
„Uniforma poručíka!" zvolal kníže.
„Komu patří?"
„Mému mladému pánovi. Znám ji. Jednou jsem ji čistil a navíc zde vidím firmu krejčího."
„Byla tu uložená?"
„Ne."
„Ach! Takže to nakonec bude ta, v níž sem Kapitán přijel!"
„Každopádně."
„Takže se převlékl!"
„Ano. Našli jsme ji pod pohovkou."
„Tak jsme nehledali! Pohovka je tak nízká, že se pod ní nemůže nikdo ukrýt."
„Chybí mi jedna kravata z věšáku. Hledal jsem ji a přitom jsem se podíval pod pohovku."
„Když svlékl uniformu, musel se převléci do něčeho jiného!"

„Samozřejmě. Proto jsem prohledal skříně. Chybí zmíněná kravata, černý oblek a cylindr."
„Hrome! Svítá mi!"
„Mně také."
„Co si myslíte?"
„Muž v poli, kterého jsem považoval za našeho pana pastora "
„Co je s ním?"
„Byl Kapitán!"
„Je to tak! Ach, nechali jsme ho uniknout, protože šel jako na procházku. Musíme za ním. Alespoň víme, co má na sobě. Nechám jeho nový popis rozeslat do všech telegrafních stanic." O deset minut později již kníže a doktor ujížděli pryč. Šimla, kterého museli vrátit majiteli, vedli na uzdě s sebou. Major stál u okna a hleděl za nimi.
„Josefe!" obrátil se pak na sluhu.
„To byl Kníže bídy?"
„Jistě, milostivý pane."
„A já si myslel, že to byl Kapitán. Toho jsi neviděl?"
„Ale ano."
„Přišel za mnou, vid?"
„Ano."
„Ach, takže se mně to nezdálo! Vyprávěl mi o synovi. Josefe, co nejrychleji odjedeme!"
„Kam, milostivý pane?"
„Do rezidence. Musím mluvit se synem."
„Není vám dobře, pane majore!"
„Kdepak, je mi fajn, ale syn se musí kvůli americkému duelu zastřelit. To nesmím dopustit."
„Je to pravda, milostivý pane?" zeptal se věrný sluha polekaně.
„Ano, Kapitán mi to říkal. Nech zapřáhnout! Pak pojedeme vlakem." Sluha neodporoval. Netušil, v jak nebezpečném stavu se jeho pán ocitl. Strach z amerického souboje jej nutil, aby nebral ohledy na starého pána. Objednal vůz, oblékl majora na cestu a vyrazili, aby stihli nejbližší vlak. — Zpráva o zatčení poručíka voň Scharfenberga se rozšířila po rezidenci již následujícího rána. Dopoledne se objevil guvernérův adjutant u vyšetřujícího soudce, aby trval na vydání důstojníka, ale když se dozvěděl o důvodech zatčení, vzal svůj požadavek zpět a zkroušeně se vzdálil. Odpoledne byl poručík poprvé vyslechnut, avšak nepřiznal se k ničemu. K večeru poslal klíčníka ke státnímu ná-vladnímu a požádal jej o rozhovor. Úředník mu ihned vyhověl. Scharfenberg jej očekával vestoje uprostřed cely.
„Odpusťte, pane státní návladní, že vás obtěžuji," začal.
„Přemýšlel jsem o svém postavení a došel jsem k názoru, že je nesmyslem hrát si na nevinného. Jsem připraven učinit doznání, když mi vyjdete vstříc malou laskavostí."
„Jakou?"
„Chtěl bych se na chvíli vrátit do svého bytu."
„Proč?"
„Je tam ukryto leccos, co bych chtěl předat soudu."
„Řekněte kde. Nechám vše zajistit."
„Skrýš dokážu otevřít pouze já."
„Vlastně nejsem kompetentní vašemu přání vyhovět. Hm! Musel bych si zodpovědět veškeré následky, které by z toho vzešly."
„Následek bude pouze jediný: mé přiznání a následující rozsudek."
„Ano? Dál nic?"
„Dál nic."
„Takže se nepokusíte o útěk?" Ne "
„Bylo by mi proti mysli vést vás přes město s policejním doprovodem, ale vy jste se při zatýkání bránil."
„Dávám vám čestné slovo, že se žádným způsobem nepokusím o odpor."
„Věřím vám, ale nemohu vzít veškerou zodpovědnost jen na sebe. Musím se poradit s panem soudním radou."
„Ach, to je nemilé!"
„Proč?"
„Mohu čekat, že rozhodnutí tohoto pána nepadne hned."
„Kdepak, ihned k němu půjdu a vyžádám si odpověď. Bude-li souhlasit, odvedu vás obratem domů."
„Děkuji vám." Státní návladní ho opustil, zatčený přecházel se zamračeným výrazem po cele. Za čtvrt hodiny se dostavil strážmistr a přinesl mu kabát s kloboukem.
„Ach, splnili mou prosbu?" zvolal poručík.
„O ničem nevím. Mám vás přivést ke státnímu návlad-nímu s kloboukem a převlečníkem." Následoval úředníka. V kanceláři návladního čekal kromě tohoto i asesor voň Schubert. Byli připraveni k odchodu.
„Pane poručíku, vaše přání bude splněno," pravil státní návladní.
„Také vás nechceme vůbec obtěžovat policejním doprovodem, proto jsme se rozhodli jít s vámi jen my dva."
„Jsem vám velice zavázán."
„Dobrá! Pošlu pro vůz." Poručík zavrtěl smutně hlavou a prohlásil:
„Nevím, kdy se mé nohy opět dotknou země, proto bych uvítal, kdybyste byli svolní jít pěšky."
„Hm! Smím vám připomenout vaše čestné slovo?"
„Žádné starosti! Dodržím je. Nemáte se čeho bát."

„Věřím vám. Pojďme!" Když měli soudní budovu za zády, nabídl asesor zajatci doutník. Ten jej přijal a labužnicky vyfoukl kouř. Dostali se do domu Scharfenbergů, kde starý sluha a domovník přivítal mladého pána se slzami v očích.
„Neplač," utěšoval jej poručík,
„náš život nestojí za jedinou slzu. Přines nám víno a doutníky!" Světlo v obývacím pokoji Scharfenbergů se rozsvítilo. Poručík nalil víno a nabídl mužům doutníky.
„Prosím, berte si! Je to naposledy, co mohu někomu něco nabídnout." Když si posloužili, pokračoval:
„Dejte mi několik minut času. Napíšu několik řádků, které vám pak dám k nahlédnutí." Posadil se, uchopil pero a začal psát. Bylo slyšet jen skřípání pera na papíru. Napsal několik řádek, otočil papír, otevřel zásuvku a vytáhl z ní malý medailonek. Dlouho jej pozoroval, poté vydechl:
„To byla má matka. Ó matko, matko!" Z jeho očí skanulo několik slz. Zastrčil medailon do náprsní kapsy vesty a podal dopis pánům.
„Prosím, pánové. To jsem chtěl napsat." Oba nahlédli do papíru, na němž stálo: Přiznávám se ke všemu a nesmírně toho lituji. Kéž by mi otec a strýc prominuli! Bůh mi buď milostiv! Proklínám barona Franze voň Helfensteina, který mě svedl k hazardu! Byl jsem příliš slabý, než abych odolal. - Dobrou noc! Jeho ruka vklouzla do zásuvky, z níž prve vytáhl medailon - kovový záblesk - zazněla tlumená rána - jeho hlava se zvrátila - uprostřed mužova čela se objevila červená skvrna - byl — mrtev! Muži nebyli schopni pohybu. Krátce na sebe pohlédli. Státní návladní uchopil poručíkovu ruku, chvíli ji držel a nakonec řekl:
„Konec!"
„Tušil jsem to," pravil asesor.
„Nemohli jsme tomu zabránit?"
„Stalo se to příliš rychle."
„A nemohl udělat nic lepšího!"
„Alespoň může být slavné jméno ušetřeno." Rachot přijíždějícího vozu jim zcela unikl. Zaslechli až kroky na schodech. Dveře se otevřely, v místnosti se objevil starý major v doprovodu Josefa a zdejšího sluhy.
„Dobrý večer, pánové," řekl starý aristokrat.
„Jste tady snad kvůli americkému souboji? Nesmí k němu dojít! Proč by měla rodina Scharfenbergů vymřít? Co to tady máte? Ukažte mi ten list!" Vzal z asesorovy ruky papír a četl. Když skončil, vrhl na muže tázavý pohled, opět se zadíval do řádků... a potom prohlásil:
„Bůh je milostivý. Dobrou noc!" Odcházel a - spatřil svého syna. Přišel k němu a sklonil se, aby jej políbil na rty. Tu smrtelně zbledl, opět se napřímil, prstem sáhl do díry v čele - a pak se beze slova sesunul k zemi. Jediná rána zabila dva muže! Sluhové propukli v hlasitý nářek. Úředníci se mlčky vzdálili, zde se nedalo nic dělat.
„Dva rody vymírají," prohlásile zasmušile státní návladní na ulici.
„Scharfenbergové i Helfensteinové."
„Scharfenbergové ano, ale rod Helfensteinů má snad nějaké skryté poupě, z něhož nakonec vyrazí nové listy i květy!"

Karel May Skrčení hadí hlavy
román z cyklu Ztracený syn XII. svazek
Translation by Vladimír Sundá
Technická redakce Libor Zachoval
Graphic design by Jiří Hanák Nezkrácené vydání
Vydal Radomír Suchánek -nakladatelství NÁVRAT, úl. Kosmonautů 2, Brno, jako svou 513. publikaci v roce 1998
Vytiskla CENTA, spol. s r. o., odštěpný závod Bmo, Vídeňská 113
Doporučená cena vč. DPH 128 Kč
ISBN 80-7174-104-3